

Không Lẽ Là Yêu

Contents

Không Lẽ Là Yêu	1
1. Chap 1:con Người Này ...	2
2. Chap 2:làm Quen :)	3
3. Chap 3:chị Là Chị Đại Đó Nha	5
4. Chap 4:vài Người Đã Xuất Hiện...	7
5. Chap 5:ôn Thi	8
6. Chap 6:còn Tôi Thì Không...	10
7. Chap 7: Dao Động Và Sự Thật Về Hấn	12
8. Chap 8: Tài Năng Của Hai Đứa...	14
9. Chap 9 :váy?lần Đầu Đó...	16
10. Chap 10: Chúng Tôi Là Những Superstar Tỏa Sáng	18
11. Chap 11:nhất Định Phải Lên Lớp...	21
12. Chap 12:bạn Thân...?	23
13. Chap 13+14:tôi Nợ Anh Một Mạng Sống	26
14. Chap 15: Tôi Thua Anh Rồi!	32
15. Chap 16:hãy Cứ Mặc Đi...không Cải Được đâu	34
16. Chap 17: Bao lâu Thì Em Mới Chịu Thừa Nhận?!	38
17. Chap 18: Hoa Hồng Xanh Là Tình Yêu Bất Diệt Của Đôi Ta	40
18. Chap 19: Anh Định Làm Gì?!	42
19. Chap 20:em Biết Sai Rồi!!	46
20. Chap 21: Mì Gỏi! Ngủ Chung?	47
21. Chap 22: Cùi Là Bạn Gái Tôi!!!	51
22. Chap 23: Anh Dám Bỏ Tôi!	54
23. Chap 24: Sinh Nhật Của Tôi (1)	55
24. Thông Báo	59
25. Chap 25: Sinh Nhật Của Tôi (2)	59
26. Chap 26: Tôi Muốn Đấu Với...anh!!!	62
27. Chap 27: Anh Lừa Dối Tôi ?!	65
28. Chap28: Điều Ước Cuối Cùng!	68
29. Chap 29:tôi Cũng Muốn Giả Dối Như Anh!	72
30. Chap 30: Không Một Ai Đủ Để Tin Tưởng!	74
31. Chao 31: Kí Ức Bị Mất Kìa! Người Đâu Rồi?!	77
32. Chap 32: Đôi Mắt Ấy! Nó Vốn Dĩ Là Của Em Mà!!!	81
33. Chap 33: Dù Là Thế Nào Chẳng Nữa! Định Mệnh Sẽ Đưa Ta Đến Bên Nhau!	88
34. Chap 34: Em Là Lâm Phu Nhân Của Anh?!	100
35. Chap 35: The End (^ ^)	112

Không Lẽ Là Yêu

Giới thiệu

“Ế. . . ế định làm gì đó ” Tôi hoảng hốt trước hành động của hắn. “Ôm Cùi chứ gì nữa, không thích

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-le-la-yeu>

1. Chap 1:con Người Đây ...

Reng...reng... Tiếng chuông báo tới giờ vào lớp reo lên. Lại là cái ngày thứ 2 đầu tuần phiền phức. Tôi vội bước đi nhưng cái mặt thì vẫn còn ngái ngủ . Dò lớp, chẳng ai dám nhìn hay nói gì với tôi. Tất nhiên rồi, ai lại không biết tôi là chị Đại của trường Royal này chứ... Ai không muốn sống mới đưa đầu lại gặp tôi...(Ảo tưởng sức mạnh hén)

Bống, bà chằn văn bước vào... Hazz, tiết đầu là tiết văn chán ghét mà gvcn còn là môn văn... Tôi thở dài

- Hôm nay cô giới thiệu thầy mới... Mấy em nữ bình tĩnh nha//Nói xong mặt bà cô nham hiểm lạ thường.

Từ cửa bước vào, một chàng trai với vẻ bề ngoài. Ồ...thì...tôi nghĩ là đẹp. Đôi mắt 2mí, mũi cao, làn da không đen cũng không trắng nhưng nhìn rất sáng, mái tóc đen được cắt xéo nhìn cool không chịu được,nói chung là hoàn mỹ... Ồ...mà tôi cũng chả có quan tâm những thứ này.

-Xin chào cả lớp thầy tên Tiết Hải. Rất vui được làm quen với các em...// Hắn nở nụ cười Angel làm cho cả đám con gái đổ ầm ầm.

Mấy đứa con gái nhìn hắn 2mắt giờ như cái đèn pha ô tô ấy. Tôi thì chẳng bận tâm những cái chuyện dở hơi này, gv mới thì sao, thế nào rồi cũng chả ưa mình như mấy ông bà nội gv khác thôi...

Cơ mà nhìn kĩ thì gv mới này trẻ nhí mà cũq ẹ...được...

Trường mình ham mê trai trẻ à?

”Bốp...bốp..” Hay, hay lắm đúng là tài năng nha. Em làm cho cả lớp tin em như tin Thánh ấy. Very good

Cả lớp(trong đó có em) chỉ biết “Đơ”: cái gì em, cái gì tin như thánh. Lộn xộn chết đi được. Thà thế chả để ý làm gì.

- Thật sự thì cô và Hải chỉ đóng kịch thôi. Hahá. Thôi Hải em chọn chỗ đi, cô cho phép lựa.

Hắn đi xuống nhìn vòng vòng, lướt qua bao nhiêu cái đèn pha đang hy vọng được ngồi bên thắng. Đang mãi ngẩn ngẩn bên ngoài cửa sổ chả thèm để ý thì tên khủng này đã ngồi kế bao giờ.

Bao nhiêu con mắt đổ về nhìn tôi, ko nói gì.

-Nhìn gì hả không muốn sống à// Tôi hét toáng lên làm vang hết cả phòng.

Rồi quay sang bên cạnh nhìn hắn một cách đáng sợ :“Ai cho ngồi đây mà ngồi”-Nói rồi tôi nhìn hắn bằng ánh mắt xẹt lửa.

Cả lớp nhìn còn rùng mình nhưng hắn...

-Dễ thương thật. Bạn mà dữ thế thì uống quá. Phải cười lên như vậy nè- Hấn nói xong liền tập 2 nử nử cừ Angle ấy

Nhìn hấn ở 1 khoảng cách này, tim tui như nhảy đương đại trong ấy, lỗ mất 1 nhịp rồi.

-Tôi đang là người hỏi đó.

-Tại bạn xinh mình muốn ngồi kế không được à- hấn nháy mắt 1 cái rồi nhìn vào mắt tôi

-ok. Cứ ngồi đi. Từ từ bạn sẽ hiểu nhiều về tôi ,xem bạn còn muốn ngồi đây không.

- Chắc chắn không hối hận.

Lại cười cái nử cừ đáng ghét ấy... Làm tôi...Hứ không quan tâm.

Tôi không nói nữa mà quay sang cửa sổ ngắm trời trăng tiếp. Ngắm nhưng vẫn không sao quên được cách hấn dám nói chuyện với mình như vậy..

Lần đầu có người chống lại được tôi à. Có nằm mơ cũng không thấy đâu. Để coi hấn sống được bao lâu khi dám đặt bàn tạ kế bên tôi.

Con người này...tôi sẽ từ từ cho chết 1 cách nhàn nhã.

Buổi học chán ngắt bắt đầu

Đây là chap 1 nên mọi người có gì sai sót cứ nói em sẽ chữa lại ạ...

Nếu m.n ủng hộ em sẽ ra thường xuyên... *^O^*

2. Chap 2:làm Quen :)

“Đôi theo dù ngược lối dù đôi chân em mệt mỏi...”

-Bạn hát hay quá,không ngờ giọng bạn lại ngọt đến thế.

Lại là hấn, tại sao hấn lại dỏ sớm thế nhỉ. Đã muốn dỏ sớm để được yên tĩnh vậy mà...

-Dỏ sớm ha...Đúng là học giỏi có khác. Tôi nhếch cằm nhìn hướng khác.

-Hahaha quá khen

Buổi sáng sớm trong lành, sương vẫn còn đọng lại trong không khí, cảm giác thân thể lúc này cũng dần bớt giá nên nếu như có...

Tại sao trên vai tôi lại được che bởi gì đó. Nó to và ấm áp lắm... Tôi quay lại nhìn, thì ra là chiếc áo khoác.

-Sáng sớm như thế bạn không định đem áo khoác à. Lấy áo mình che đỡ đi.

Nói rồi hấn bước đến ngồi đối diện trước mặt tôi. Khuôn mặt hấn được phóng to ra ngay trước mắt tôi.Nhưng khi trong khoảng cách này, hấn thật sự....

-Bạn không ỉnh biết tên à??!

Hấn bắt chợt hỏi tôi

-Châu là Trần Bảo Châu

Tôi tỉnh lại sau khi bị cái bản mặt đáng ghét của hấn bỏ bùa mê.

-Làm bạn với nhau nhé. Từ khi đến trường ng' mà mình gặp mặt nhiều nhất là bạn đó Bảo Châu.

Hắn nhìn tôi bằng đôi mắt âu yếm... Hớ cái j mà bạn chớ, tôi đó giờ không có từ "bạn" trong từ điển sống.

-Không trả lời là đồng ý nhá.

Nụ cười ,lại là nụ cười đó,không lẽ hắn thích khoe rằng à?

-À mà ai nói tôi đồng ý chớ ông kia....

Hắn thản nhiên đi ra ngoài cửa từ khi nào, 2ngón tai bịt tai lại:

-Không nghe không biết gì hết. Bảo Châu đã là bạn với Tiết Hải rồi đó . hahaha.

"Các em phải xem và nên dùng cách này...."

Bài gì giảng hoài chả hiểu, đã ngu nghe giảng có khi não mất nếp nhăn luôn ...

-Cái gì mà giải phương trình rồi...hazz khỏi đi. Bài gì mà...

Đaq bực mình thì "hehehe" cái giọng cười này, cái thằng cha đó bị điên hả tự nhiên ngồi cười.

-Điên hả sao cười. Thứ thần kinh tọ

Hắn nhìn tôi mà cái mồm vẫn cứ chu lên mà cười:

- Có gì đâu tại tôi có nhờ bạn học giỏi lắm. Có cái bài căn bản như vậy mà vẫn chưa làm ra. Hehehe

Bạn?Hắn mới học ở đây mà có bạn rồi à. Hay nhờ...à mà...mình cũng là bạn hắn mà...đầu giờ. ..

-Hức... Ông nói ai vậy hả?.

Nói rồi tôi cầm cuốn sách toán ịnh vào mặt hắn cho chừa cái tật cười trên nỗi đau của người khác.

-Ồi... Đau.

Cái mặt hắn giờ còn hơn cái bánh da lợn nữa hahahaha.

Bỗng

-ợm ợm Hải, Châu ra ngoài đứng hóng gió đi -đôi bạn cùng tiến mà....

"Ý ..ý hình như là Bảo Châu á. Đúng là chị Đại của trường mà đứng giữa sân trường luôn... Mà ai kể bên thế. Hình như hs mới...woa đẹp trai thật á!"

Cái thứ đáng ghét làm cho tôi đứng đây giữa cái khí hậu nóng như sa mạc vậy. Đứng đây làm mất thần tượng hết à (ảo tung chảo rồi ché Châu)

-ahaha đứng đây vui thiệt... Lâu lâu nghỉ học 1tiết khỏe ghê ha Châu.

Còn cười còn nói được hả?Cái tên này mặt dày còn hơn mặt tiền nữa...

-Bạn với nhau sao bà ít nói thế hử :(

-Ai là bạn ông chớ. Tại ai mà giờ này phải đứng đây cho nhục cái mặt.Mà tôi cũng chả muốn nói với ông làm gì cho tốn hơi.

Tôi nói một loạt ra hết cho hắn nghe. Nhưng hình như...mặt hắn bỗng xụ xuống,đôi mắt rưng rưng, quay sang hướng khác. Không lẽ hắn giận..."Hức..." Hắn khóc sao? Ó...không lẽ...tôi liền quay hắn qua đối diện với mình...

-Hehehe bị ừa rồi lalalala... Bà quên tôi có tài diễn xuất à. Vậy là bà vẫn còn thương yêu tôi.

Hớ?yêu thương gì chớ. Diễn xuất thôi à...hazz tên này.....

"Ế...ế. Ông làm gì thế"Tôi hốt hoảng trước hành động của hắn

"Thì ôm Cùi chớ j nữa, không thích à"Cười một cách nham hiểm.

Buông ra...buông ra.. Ai cho ông...ai cho... Ai tên Cùi chớ...

-5phút thôi, chỉ 5phút thôi không được sao?

Hắn thì thâm vào tai tôi. Sao cơ thếtôi không còn động đây, chống trả gì thêm.

Cảm giác ấm áp này...thật lạ..khiến cho con nhỏ đầu gấu như tôi cũng phải chịu thua...

Au mong mọi người sẽ góp ý ủng hộ nhiều hơn cho fic Mọc siii *^O^*

3. Chap 3:chị Là Chị Đại Đó Nha

“Ồ...đủ rồi tránh ra đi lợi dụng à. Biến thái vừa thôi chớ”

Nói xong tôi đá vào hấn.Không ngờ mình cũng ngu để cho hấn tùy tiện ôm. Nhưng mà lúc ấy...ấm..

-Cái ôm thể hiện tình bạn thôi mà Cùi...

Cùi?Cái gì Cùi chớ.Ai cho hấn đặt cái tên đáng ghét này ỉnh chớ.Bạn bè j chớ?Bạn bè gì với hấn đâu mà ôm ấp...

-Bạn bè gì?Ai cho ông dám ôm tôi còn đòi hỏi thời gian à... Ý gì chớ, muốn lợi dụng tôi à.

Làn gió thổi nhẹ nơi sân trường, lướt qua nơi tôi và hấn đang đứng. Mái tóc đen của hấn bay lên, hiện rõ ràng khuôn mặt hoàn mĩ ấy,đôi mắt ấy cứ nhìn tôi,hấn khẽ môi...

-Có khi tôi lại yê.... Ý .. tại bà dễ xương quá nên tôi muốn ôm thôi. Hahaha sao bà xinh thế hử. Có bạn đẹp như bà tôi mãi mãi rồi... Ahaha.

Lại gì chớ sao không nói tiếp? À mà tại sao tôi phải trông chờ điều hấn nói chứ. Đúng là hoang đường mà. Nhưng lúc giờ, mặt tôi như đập dõ hai bên má hộp phần hồng vậy. Không lẽ tôi ngại sao, vì hấn à?

(đây là lần đầu ché Châu chúng ta biết ngại đó m.n)

“Về thôi, tới giờ về rồi. Bà đi ăn chè với tôi nha, tôi biết quán này đại ngon luôn”

Cuối cùng cũng hết 1ngày học nhàm chán. Khoảnh khắc này là hay nhất trong ngày.

-Cùi ơi, tôi với bà đi về chung nha. Cho tôi biết nhà luôn đi bạn thân. Hahaha.

What? Về chung gì chớ? Bạn bè gì? Lại còn gọi tôi bằng cái tên đáng ghét ấy nữa chớ. Điên lên được.

Không cần nói nhiều, tôi nặn hết nội công thâm hậu của mình phóng vèo trốn cái tên mặt lì này.

Hahaha không đuổi kịp rồi, giờ thông thả mà đi thôi. Cơ mà chị Đại như mình giờ lại đi trốn tên như hấn sao. Loạn hết trơn rồi.

-Woa. Chị Đại trường Royal đây rồi. Dạo này mày càng xinh ra đó.

Cái đám đó không phải lần trước bị mình đập tan tành sao.

-Hahaha hôm nay chị vinh dự đc tụi bây chào đón long trọng thế. Số dân cũng đông lên rồi à. Không kể hoạch hóa à.

“Dừng lại”Hấn đến khi nào vậy. Không phải là mình cắt đuôi rồi sao.

-Sao tụi bây dám đi bắt nạt 1 cô gái như vậy chứ... Không biết nhục à-- “Hahaha nó là con gái hả. Giờ tao mới biết đó. Chắc mày bị vẻ ngoài của nó quyến rũ rồi.Mà mày định làm anh hùng hả, muốn đánh với tụi tao à...ok hoàn thành ước nguyện cho nó đi”

Nói rồi tụi du côn lao đến hấn. Á! Hấn ko bik đánh nhau à... Vậy mà nãy tôi nhìn hấn mà tin hấn biết võ thì mới dám đứng ra chứ.

“Bịch” hấn...ng.ã rồi....

Trong căn phòng nhỏ, hấn đang nằm trên chiếc giường của tôi. Vinh hạnh lắm mới được nằm lên đó trời. Thui mà cũng vì bảo vệ tôi nên hấn mới ra như vậy. Mà bảo vệ tôi chỉ phần miệng thôi còn lại do tôi xử hết --!

Hấn không biết tôi là chị Đại sao. Cái tụi đó như kiến cắn à.

-Cùi có sao không?

Hấn tỉnh rồi, nhưq muốn đập thêm phát nữa cho bất tỉnh luôn hà. Cùi cùi con khỉ...

-Cảm ơn đã giúp

-Hahahha đơn giản thôi mà. Nhưq giúp cũng phải trả thù lao chứ.

Nham hiểm, cái bản mặt nham hiểm ấy muốn tát chết đi được

“Múngì”

“Háttôinghedi”

Hát? Hấn dám có cơ hội đó sao? Nhưng tại sao tôi lại:

” You got me sippin’ on something

I can’t pare to nothing

I bet for known I’m hoping

That after this fever I’ll survive

I know I’m acting a bit crazy

Strung out, a little bit hazy

Hand over heart, I’m praying

That I’m gonna make it out alive

The bed’s getting cold and you’re not here”

Giọng tôi vang lên, lần đầu tiên tôi hát cho 1 người nghe... Và người đó lại là tên Tiết Hải này.

Thời gian rảnh nên Heora nhiều chap hơnn. Mọi người cmt góp ý có gì Heo chữa để hoàn thiện hơn mấy chap sau

Happy New Year (=^.^=)

4. Chap 4:vài Người Đã Xuất Hiện...

“Ôm...mm... Sáng rồi sao. Đúng là Chủ nhật có khác là cái ngày thoải mái nhất.”

Hôm nay, không khí của ngày chủ nhật cộng với bầu trời trong lành thế này, tôi thật sự nhẹ nhõm sau bao ngày vác cái cục nợ chứa đầy sách mà đi học.

VSCN xong tôi mặc lên mình chiếc quần jean xanh với cái áo sơmi trắng giản dị rồi bước ra đường.

Cảm giác dễ chịu...từng cơn gió nhẹ nhẹ thổi xuyên qua mái tóc tôi...thoải mái lắm. Buổi sáng chủ nhật náo nhiệt,vui vẻ là đây.

Khuất xa cuối con đường vẫn lơ mờ 1 lớp sương thấp thoáng che đi một bóng dáng quen thuộc. Quen lắm nhưng...hình như có đến 2 người...

Sương mù tan, dáng người cũng bước gần đến. Khuôn mặt quen thuộc ấy hiện ra trước mắt tôi,nụ cười Angle ấy:)...nhưng cô gái kế bên không phải Ngọc Chi bạn trung học với mình sao. Chúng tôi cũng khá là thân nhưng lâu lâu mới nói chuyện với nhau ...nhưng chuyện cô ấy quen biết tên này thì tôi hoàn toàn không rõ....

-Á. Cùi đây rồi hợp quá ta. Gặp hoài luôn.

Hắn nhảy trước mặt tôi và vẫn như thường lệ: khoe hàm răng trắng đều của mình.

-Hải quen Bảo Châu sao?Cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng.

-Ồ vậy chúng ta quen nhau hết à. Có duyên với nhau ghê á.

Cái thằng cha này cứ nhảy vô dô cuộc nói chuyện của tôi...hớ...

-Châu nè bà cũng biết Hải sao. Hải là hàng xóm kế bên nhà tôi đó, bạn ấy rất dễ thương và tốt đó Châu.

Cách nói của cô ấy rành rành tỏ vẻ hạnh phúc,niềm vui sướng khi kể về hắn.

Còn hắn thì sao. Sao hắn cứ nhìn tôi mãi thế chứ,không muốn nói gì à.

À mà thôi tôi cũng không thêm quan tâm chuyện tình lãng mạn của 2 người nữa,xém chút là quên có cuộc hẹn với anh Thiên Tuấn rồi.

-hai người có chuyện gì thì cứ đi đi. Tôi có chuyện bận nên đi trước. Bye

Nói rồi, không trông chờ gì câu hỏi đáp mà chạy một mạch tới quán kem“Hello” nơi anh Tuấn đang đợi mình.

A! Anh ấy kìa. Thật ra thì tôi rất quý anh Tuấn,mặc cho tôi không có chữ bạn trong từ điển sống nhưng tôi lại xem anh đây là người anh của mình.Anh Tuấn tốt lắm,anh ấy biết được sở thích của tôi là ăn kem sôcôla nên mỗi khi đến anh luôn tự gọi dùm tôi.

Sôcôla đó là vị mà tôi rất thích,thay vì nên thích dâu hay bạc hà như bao cô gái khác nhưng tôi lại thích Sôcôla. Nó hoàn toàn biểu hiện cảm giác của tình yêu: có ngọt của sự ngọt ngào và xen đó vẫn chút gì đó đắng cho tình yêu.

-Anh lại gọi dùm cho em rồi à. Hazz sao cái gì của em anh cũng biết thế này thì còn gì mà tâm sự với anh đây.

Tôi tỏ vẻ buồn,chu mỏ lên giỡn với anh Tuấn.Khi ngồi bên anh ấy tôi thật sự thoải mái và bên Hải cũng thật là ấm ... Hớ cái gì vậy sao tự nhiên lồi đầu cái thằng đó dô làm gì vậy trời, mất hết cảm xúc thăng hoa của người ta.

-Anh biết không được à, hay muốn để cho ai khác biết.

Câu nói của anh như làm tôi giật mình. Ai biết chứ? Cho dù cho cũng không ai muốn biết đâu.

-Không..không có đâu anh nói gì vậy chứ.

Anh nhìn tôi rồi khẽ cười , đôi mắt ấy, đôi mắt cười nhiều lúc làm tôi bị lỡ nhịp tim bao nhiêu lần rồi và nó cũng không thua gì nụ cười Angle của cái tên đáng ghét kia đâu.Nhìn kĩ anh cũng không thua gì sắc đẹp của hắn.Đôi mắt cười,mũi cao nhìn chuq thì tụi con gái vẫn ầm ầm mà đổ

Chúng tôi ngồi với nhau, nói chuyện một hồi lâu rồi về.

Về nhà rồi. Về với căn phòng thân yêu. Cái bụng tôi đã được lấp đầy bằng kem nên giờ thật sự không muốn có sự chuyển động nào.

“Tic toc” tiếng đt tôi vang lên. Số gì lạ vậy, ai nhắn nhầm số à. Tôi mở hộp thư đến ra:

-Cùi ơi bà về chưa?Lúc bà đi tôi với Chi định rủ bà đi uống nước mà hình như bà không nghe thì phải. Chạy một mạch luôn. À mà đừng suy nghĩ gì bậy bạ giữa chúng tôi nha. Hàng xóm thôi á bà nội Cùi. Hehehe đừng hỏi lý do vì sao em biết sdt nhá chế.

Đi như vậy mà bảo không nên suy nghĩ bậy bạ gì. Hó...đúng là đẹp một cái rồi lợi dụng tán gái. À mà sao tôi phải quan tâm chứ...Hắn thích hay quen ai kệ hắn, quen rồi đi luôn cho rảnh nợ chứ đừng bám mình như đĩa vậy đó.

‘Bụp’ tôi nhảy xuống giường sau khi nhận được tin nhắn của hắn. Có lẽ lúc ấy tôi chưa nhận ra cảm giác gì đó, nó có sự an tâm gì ấy sau khi đọc tin nhắn của hắn,nhẹ nhõm như mới giải quyết được vấn đề gì....

Chap này Heo đã cho hết nhân vật vào. Gợi ý đây sẽ là chương ngoai vật của hai đứa nó. Vậy nên bạn nào không hiểu tạt đèn nói gì thì cmt bảo mình nhá.

Thật sự Heo rất vui khi được mọi người ủng hộ. Mấy bạn cmt góp ý thêm cho Heo nha

5. Chap 5:ôn Thi

Đi học tất yếu phải có kiểm tra, phải có thi và đặc biệt là điểm. Với lại năm nay lớp 12 thật sự đối với tôi rất khó nên nhiều môn tôi hay bị kém là điều hiển nhiên. (Au nói thật: thật sự thì Châu nói sạo hoàn toàn. Chế ấy không biết làm nổi đến bài căn bản nhất. Chap trước Au đã kể rồi. Thế nên kém hết các môn là quá chuẩn)

” Mùa thi HkI sắp tới rồi. Dù đây chỉ là học kì đầu nhưng nó có ảnh hưởng rất lớn đến cuối năm. Và lớp cũng có rất nhiều bạn yếu nên cô sẽ chia nhóm bạn để giúp đỡ nhau.... Xếp theo bàn 2 người nhá”

Nặng hôm đây thật đẹp. Nếu như được đi dạo cùng nắng sẽ thật ấm áp.

-Cùi! Bà muốn chọn ở đâu?

Giật mình.Ôi, cảm hứng đang dâng trào của tôi bị cái tên điên này phá hoại hết rồi. Mà chọn gì chứ, nói cái thứ óc ôn gì vậy...

-Bà muốn chúng ta học ở đâu.Cô giao cho tôi kèm bà rồi đó nha. Từ giờ tôi là tít chớ đó nghe n.

Học chung?Kèm tôi?Cái gì vậy?Không lẽ lúc này tôi ngủ ,bà chần vắn có sinh hoạt gì đặc biệt à.Học nhóm sao?Với hắn? Hoang đường

-Bà không từ chối được đâu. Cô giao đó nha. Luật đã đặt em không được phá luật nhá. Hahahaha

Chết tiệt...Tại bà cô mà tôi phải vác cái xát đi theo ổng. Học nhóm chung nữa chớ...mà đi theo ổng ...đi đâu vậy trời...

Đôi mắt tôi nó to hơn mấy đèn pha ô tô lúc mấy đứa con gái nhìn hấn nữa. Cái này là nhà hấn sao. Nó to như vậy chắc kêu dòng họ, tổ tiên lại sống vẫn con dư ấy. Đẹp trai, nhà giàu, học giỏi thế tên này còn thiếu gì nữa.

Bước vào nhà...à không như lâu đài ấy. Xung quanh được dọn sạch sẽ sáng bóng...Người giúp việc nhiều không kể...

-Vào đi, đây là phòng đọc sách nhà tôi. Nó sẽ yên tĩnh dễ chỉ bài hơn.

Phòng đọc sách? Thư viện thì có? Nó bự gấp đôi ngôi nhà của tôi. Sách gì mà lắm thế? Bàn học trải dài khắp phòng. Nhìn mà tôi đơ 15s.

-À học thôi...

Bài nhiều nên tôi đã ngủ tự lúc nào không hay. Nhưng mà...có gì đó ấm ầm ầm vương trên môi tôi....cảm giác như đang ăn kẹo sôcôla vậy, hương vị ngọt ngào đó... Tôi khẽ mở mắt mình....Mờ...nhưng vẫn đủ rõ để tôi nhìn thấy khuôn mặt hấn, nó như được Zoom ra trước mắt tôi.

Hấn đang...mình sao...hấn...Sao tôi không chống trả...

Làm sao đây...sao mình không...

“Cậu chủ! Có người cần gấp ngài!”

Ồn giời, vị cứu tinh đây rồi. Nhưng mà đó là....

-Tiết Hải à. Chi có bài này hơi khó chỉ giúp Chi được không. Chi biết Hải học rất giỏi mà.

Ngọc Chi? À mà cũng không bắt ngờ gì nhiều hai người họ là hàng xóm sát vách mà không thân nhau, qua lại nhà như vậy mới lạ...

-Ờm. Vậy Chi ngồi đây đi Hải sẽ chỉ cho.

Rồi cô ấy bước đến không ngần ngại ngồi ghé kế bên hấn.

Thiệt là nhìn 2 người mà tôi ngứa mắt ghê. Không lẽ ở đây có khi lại làm phiền cặp đôi đang đóng phim tình cảm Hàn Quốc này mất. Thà như về thì hơn...

-À. Hôm nay tôi mệt rồi, tôi phải về trước. Ông cứ chỉ bài cho Chi đi. Có lẽ bây giờ bạn ấy cần ông hơn. Chỉ tôi thế nào cũng rớt mà thôi....

Tôi vội cầm lấy balô rồi đi ra khỏi căn phòng ấy. Hấn không hèm nói gì à? Không hỏi than gì sao? *Cười*
Mình quyết định đi về là quá đúng rồi hahaha.

Trong căn phòng, hấn đã định nói gì trước lúc tôi đi nhưng

-Á... Hải ơi chân Chi nó bị ... Áyda

-Ờ. Để Hải xem.

Nhưng nụ cười của Chi lúc giờ nó thể hiện rành rỗi sự mãn nguyện.

“Tốc” Mưa rồi. Giọt mưa đầu tiên đã rơi xuống. Nó rơi và lăn dài trên bờ má tôi. Sao tôi lại cảm thấy thất vọng khi không học chung với hấn. Sao lại không đánh hấn khi dám cướp nụ hôn đầu của mình. Bảo Châu ngày xưa đâu rồi.

Giọt mưa thứ hai, ba, tư....hàng tỉ tỉ giọt mưa đã rơi. Nó như đang chia sẻ cùng tôi. Lạnh lắmm. Nhưng lại thoải mái...nó rửa sạch hết những ý nghĩ rối rắm trong tôi về hấn.

” Đã qua rồi, qua khoảnh khắc đôi mình

Nói tiếng yêu ngập ngừng,

Rồi nhẹ nhàng đặt lên môi hôn
Cho em quên đi lạnh giá
Vỡ tan rồi, em chẳng nói nên lời
Mưa rơi xé tan bóng hình
Vì giờ này anh quay đi
Buông tay em trong chiều giá lạnh”
Tôi hát, giọng hát ấm áp của tôi bây giờ lại buốt giá vì mưa.
Mưa ơi! Bao Chấu tạt thực sự đang bigi vậy?! Saota lại phải suy nghĩ về cái tên Tiết Hải đáng ghét đó...

Mọi người cmt cho Heo ý kiến. Tay nghề Heo còn rất kém nên rất cần sự ủng hộ của mọi người

6. Chap 6: còn Tôi Thì Không...

Hello everybody mọi người... Những chap vừa qua Heo thật sự rất vui khi mọi người ủng hộ fic khá nhiều, một vài người cũng động viên, ủng hộ Heo. Điều đó làm Heo rất vui. Nên tình hình rap của Heo cũng rất SUNG...

Mọi người đọc fic xong nhớ cho Heo xin cái cmt góp ý nhé.

Nếu fic hay m.n vote cho fic nha.

Cảm Tạ

“Tíc tíc...tíc tíc...tíc...tíc...” Thằng nào khủng mà nt tôi điên cuồng vậy trời. “Tíc tíc” Hazz. Lại nữa...tôi cầm dt lên...

Thằng cờ hó nào mà nt miết thế. Hôm nay đã bệnh rồi mà cứ gặp mấy cái thứ tào lao nữa.

From Hải chó điên

6g30-Cùi ơi sao không đi học

7g-Cùi dậy trễ à. Nếu dậy rồi thì mau đi học đi

8g30-Ra chơi rồi đó bà dô đi

9g-Sao chưa dô nữa. Giờ là tiết bà chăn vắn rồi đó.

10g-Sao không trả lời tin nhắn của tôi.

12g-trả lời tôi đi Cùiii.

12g30-Không cần trả lời nữa đâu. Tôi đi tìm bà đây...

What? Tin nhắn gì mà đống đống thế. Hần nhắn vậy mà không tốn tiền dt à. Đúng là cái thứ chuyện rối rời...

Ấy da, nhức đầu, sổ mũi...tờn lưa hết. Cũng tại hôm qua dầm mưa nên giờ một đống trên giường. Thế mà ông trời cũng chả tha cho tôi, sáng không nghỉ ngơi được cứ nghe tiếng dt nhức óc à.

“Ding dong...” Ai lại tới nhà mình vậy. Ba mẹ hôm nay đi công tác mà ta... Hôm nay, là cái ngày đáng chết gì vậy. Khoác lên mình chiếc áo ấm, tôi chậm rãi đi bước xuống từng bậc thang. Ayda sao đi hoài mà vẫn chưa tới vậy. Biết vậy dọn xuống ở phòng khách cho rồi.

“Ding dong” xuống ngay đây... Trời hành tôi mà, cái đầu cứ quay vòng vòng mà con phải đi đi lại lại.

Ôi má ơi. Cuối cùng cũng tới cửa...

-Em bị sao vậy. Bệnh à

A! Anh Tuấn đây mà. Lúc nhận ra anh ấy thì tôi chả còn chút sức lực nào...

-Em tỉnh rồi à. Hồi nãy em xỉu làm anh hết hồn

Tôi..tôi ngã sao...may mà có anh nên bây giờ cũng được nằm trên giường mà nghỉ ngơi.

“Ding dong” Lại nó, tiếng chuông cửa đáng đập nhất hôm nay...

-Thôi em nằm đi, anh mở cửa cho. Đừng nên đi lại, em có vẻ yếu lắm.

Ôi cảm giác thần tiên là đây, yên tĩnh, không đi lại, chỉ biết nằm mà nghỉ ngơi...

-Cùi ơi. Bà bệnh hả. Sao rồi

nhấn mặt cái giọng này nó quen quen...hình như ngày nào cũng nghe...tôi cố mở mắt ra (chớ chả muốn mở làm gì) Hấn...sao hấn tới được đây... (5s) A!!lần trước mình đem hấn về nhà mà...hớ biết vậy lúc đó dục đại ngộ ngách nào cho rồi... Hối hận khi đưa hấn về đây quá.

- ở bệnh... Tại vì hôm qua vì Chi nên tôi mới về. Tôi thấy Chi lúc ấy rất cần ông đó.

Mà ông cũng không cần phải học nhóm với tôi nữa đâu. Tôi đây nào phải học sao cũng rất thôi...

Lúc ấy, anh Tuấn bước vào...

-Châu à anh có việc bận nên ...

“À không sao, việc quan trọng mà, anh đi đi em ở nhà được”

-Dạ đúng á, anh đi đi em có thể chăm sóc cho Châu được ạ..

Tôi không để ý nhưng hình như Tuấn nhìn hấn có vẻ nghi ngờ...

-Vậy anh đi, anh có nấu cháo đó ,nếu có chuyện gì xảy ra em cứ dt cho anh. Nói rồi anh Tuấn vẫn không thôi nhìn chăm chăm Hấn...

Bây giờ chỉ còn tôi và hấn trong một căn phòng. Bỗng hấn bước đến bên tôi, đặt tay lên trán tôi:

-Nóng quá.Để tôi lấy cháo cho bà ăn nha. Cứ nằm nghỉ đi...

Tôi cũng không thể từ chối được vì hiện giờ cơ thể tôi không còn chút sức lực nào.

Sáng đến giờ tôi cũng chả ăn thứ gì. Cái bụng cứ đánh trống ầm ầm trong đấy.

Hấn ngồi kế bên giường, đút tôi từng muỗng cháo... Tận tình chăm sóc cho tôi, nhưng đừng hòng tôi sẽ cảm ơn hấn, vì hấn nên tôi mới ra vậy mà...

-Bà đừng nghĩ tôi với Chi có chuyện gì được không? Đừng bao giờ để bản thân mình bị bệnh gì được không?

Hấn đang nói với tôi sao... Tôi không thèm trả lời hấn mà cứ im lặng

-Bà có biết vì sao tôi lại muốn ngồi kế bà trong lần học đầu tiên không?

Tại sao tôi lại muốn ôm bà và nói dối rằng bà xinh, dễ thương ?

Tại sao tôi lại ra tay bảo vệ khỏi cái đám hôm trước?

Tại sao tôi lại hôn lén lúc bà ngủ?

Tất cả thứ đó bà biết câu trả lời không?

Tôi lắc đầu “không” và vẫn có chút gì đó đứng tim trước câu hỏi của hấn

VÌ TÔI ĐÃ LỖ YÊU MỘT ĐÚA ĐÀU GẤU, MỘT ĐÚA MÀ TÔI VẪN YÊU THƯƠNG GỌI TÊN “CÙI”, ĐÚA TÔI TRẦN BẢO CHÂU, ĐÚA TÔI PHẢI RẤT YÊU BẢO VỆ DÙ CHO ĐÁNH BẦM DẬP, ĐÚA TÔI ĐÃ KHÔNG LÀM CHỦ ĐƯỢC BẢN THÂN KINH HINH KHUÔN MẶT ĐỂ THƯƠNG GẤY...

Tôi... Ngỡ ngàng... Tim tôi lại nhảy loạn xạ trong ấy rồi... Nhưng mà...

- Còn tôi thì “Không”

—hết chap này—

7. Chap 7: Dao Động Và Sự Thật Về Hấn

Fic của Heo sắp đạt được mốc 1k lượt xem rồi... *bravo* Heo rất rất vui và rất biết ơn những bạn đã đọc fic.

Sau khi đọc chap, mọi người cho Heo cái cmt nhé

“Hahahaha, không thì sao chứ. Thế nào bà cũng là người yêu của tôi thôi cô Cùi à”

Hấn bị bệnh lì từ nhỏ à? Đã nói không rồi mà. Tại đâu hay biến thành nắm mèo rồi... Đúng là thứ cây nắm lì lợm...

- Cảm ơn ông, nhưng tôi lại khác với tình cảm của ông rồi, tôi không thích hay có một chút xíu gì cảm giác với ông...-Tôi nói nhưng sao... vẫn bị đau ở đâu đó... ế chắc do sốt chứ gì...

-hahaha có chắc là không có một chút gì cảm giác không, có nói dối gì không đó bà Cùi... Sao tôi lại thấy bà muốn lộn tim, lỗ nhịp vì vẻ đẹp trai của tôi á *hất tóc* (Ảo tượng sắc đẹp của bạn Hải một xíu)

Nói đến đây, sao tôi có cảm giác gì đó (hình như nhột chỗ nào á). Hớ hớ... Hấn mơ á, làm gì có chuyện đó được, bốn cô nương Bảo Châu ta đây chưa bao giờ động lòng một thằng nào cả... Hấn có cơ hội đó à. Đi ngủ đi cưng *nhết môi*.

- Một tưởng hả cưng. Chị đây chưa bao giờ có chuyện cảm hay động gì cưng đâu...ahaha ảo tung chảo rồi cưng à...

Vậy mà hấn vẫn cứ chu mỏ lên mà cãi tiếp....

-Thôi kệ, dù bà không thích tôi hay đang thích tôi mà cố che giấu đi chẳng nữa bà vẫn sẽ là người yêu của tôi và là người tôi yêu hehehe...

Cái tên lì lợm này... Hấn vẫn một mạch thốt ra những câu làm cho người ta phải đứng tim mà...

“Hớ lại mơ, trưa nắng như sa mạc rồi còn mơ à. Yêu thương gì ở đây chứ, thật là hoang đường”

Chưa nói hết câu thì hấn đã bước đến gần bên tôi, nhẹ nhàng cúi đầu xuống kề sát vào mặt tôi... hấn định làm gì?...sao đây...ôi má mì ơi...chao mi aoo

Nhưng rồi hấn nghiêng sang một bên về phía tai tôi:

- Rồi à xem, tôi sẽ khiến cho bà thích tôi có khi lại yêu tôi, rồi bỏ tôi không được đấy hahaha...

Hấn...hấn...Cái Đồ Đáng Ghét...hừ hừ... Bây giờ tôi như muốn sôi máu lên vì mấy câu nói của hấn... Cái con người lì lợm

Ta sẽ băm..xé..nhai cho chết ông luôn...Cái tên Tiết Hải đáng ghét.* hừ hừ*

Côngviên “Blue”

“woa thoải mái quá phải không Cùi” Hấn đang hiện diện trước mặt tôi...vừa nói...vừa nhảy chân sáo←_← ...

Cáiii tên tùy tiện này, vừa mới khỏe được một chút thì đã bắt mình ra công viên hóng gió tùm lum la rồi. Nghĩ hoài nghĩ mãi không biết lú sinh ra chắc ổng đưa mỗ ra trước nên giờ nó mới ăn hại đến thế...

Nhưng trời hôm nay thật sự rất đẹp, buổi chiều là lúc không khí mát mẻ nhất,

được đi dạo như vậy cũng rất thoải mái... Hên là không khi nó như vậy nếu không tôi đã đánh ông như vậy* hai bàn tay ẽm đập đập vào nhau như mấy tên boxing sắp lên sàn nốc ao hết địch*

-Sao không nói gì? Hay là sợ tôi làm bà yêu tôi đây hahaha.

Lại nữa,lại ảo tưởng. Ờ thì tôi cũng đang đợi đây. Đợi xem ông làm được gì tôi nào...

Tôi bây giờ tự hỏi cái con lằng quằng trước mặt tôi khi nào sẽ ngừng nhảy múa đây...

-À mà không khí mát mẻ thiệt đó Cùi, thấy tôi dắt bà ra đây có đúng không nò, chuẩn không cần chỉnh luôn nha hahaha...

Lạc quan, yêu đời quá ha. Nhưng hấn nói cũng đúng...thật sự ra đây rất thoải mái...

Bỗng đang cười đang vui vậy mà...“Bịch” Hấn ngã quỵ trước mắt tôi. Tôi hốt hoảng...sao đây....tôi chạy đến, đỡ hấn đứng dậy ngồi lên chiếc ghế đá gần đó...

-Ông sao vậy, có bị mệt hay đau chỗ nào không? Sao đang bình thường lại bị ngã chớ??? Có bị chảy máu ở đâu không?

Tôi thì không khỏi lo sợ cho sức khỏe của hấn. Nhưng trông khi đó hấn lại...

-hahaha tôi giả bộ đó, xem bà lo cho tôi chưa kìa, xem ra bà sắp bị tôi mê hoặc rồi.

Hấn...hấn... Tôi không phải đang tức giận khi nghe lời hấn nói đâu... Mà là

“Á...! Máu cam, máu cam kìa Hải”

Tôi vội lấy khăn giấy trong balo ra, nhẹ nhàng lau đi máu đang từ mũi chảy ra...lau...chấm...nhìn kĩ mới thấy... “Cái lỗ mũi hình trái tim” được quan sát gần khuôn mặt hấn, tôi cảm nhận về mặt hấn dường như đang khó chịu ở chỗ nào đó.

Nhìn máu cam của hấn chảy cũng đủ biết tất cả những lời hấn nói lúc nãy là lời nói dối, rõ ràng là hấn có gì đó không khỏe, sao lại giấu tôi chớ... Thật sự thì tôi không hiểu gì nhiều về con người này mà mọi thứ...rất nhiều về hấn...

-Ông thật là không sao chứ. Hay chúng ta đi về thôi. Ông nên về nghỉ ngơi đi...Tôi thấy ông không được ổn đâu. Nói rồi tôi dọn dẹp, nhanh nhanh để đưa hấn về. Dù hấn có nói sao nhưng tôi vẫn không ngớt lo lắng cho hấn...

- azz. Tôi đã nói là tôi giả bộ thôi mà... Ý nhìn kìa...thấy hết và rõ luôn nha.. Bà đang quan tâm cho tôi chứ gì, thấy hết rồi nha... Dao động chưa?!. *cười*

- Cái tên này...muốn chết à... Không muốn sống hay....

“Hải, Châu” Chưa nói hết câu mà...Chi sao...cô ấy...trùng hợp thật..

Lúc ấy từ đằng xa , Chi đang chạy một mạch đến chỗ chúng tôi, trông rất vội...

-Hải đây rồi. Mẹ ông có việc kêu ông về đó...Mau nhanh về thôi Hải.

Nói rồi, Chi quay sang nhìn tôi

-Thì ra hai người đang ở bên nhau à. Thật không muốn làm phiền nhưng có lẽ bây giờ tôi phải đem Hải đi rồi Châu có ngại không?

Sao tôi phải ngại. Hấn có đi xa tôi cũng chẳng thêm quan tâm đâu. Cô ấy hiểu nhầm toàn tập về Bảo Châu này rồi

- Ông về đi... Tôi tự đi về nhà được.

Rồi quay sang nhìn Chi: Chắc phải nhờ Chi đây đưa bạn Hải về rồi, bạn ấy có vẻ không khỏe...

Nghe thế: " Không khỏe sao Hải, đau chỗ nào, thật không nên ra ngoài mấy ngày này mà. Bị ảnh hưởng nên không khỏe là đúng..."

Hắn gật đầu, nhìn về hướng tôi mà không để ý đến nhưng lời quan tâm Chi vừa nói "Vậy tôi về trước nha, bà tự về nhà nhá ,cho tôi xin lỗi vì không đưa bà về tận nhà được...bà đang bệnh mà"...

Hai người bước đi... Xa... Càng xa... Đến khi khuất đi hình dáng... Chỉ còn lại con đường chiều trống trải

Lần 2 là lần 2 rồi, tôi phải bước đi về nhà một mình. . . Và tất cả là do hắn hết ...

8. Chap 8: Tài Năng Của Hai Đứa...

Hélômọi người . TừngchapHeoradêuxemđiicmtcủam.nởchaptrướcdểsửa lỗi.

MộtvàiạnbạnhkencáchapsaucủaHeo đã có tiến bộ nênrất vui. 1sốcógópýthậtlòngvàHeoxemđólànhữngcmtrất quý giá... heocảmónấtcảmọi người.

KhiviếtchaprồiHeo cũngcóđọclại vàvẫnchưathấyvềĐạicủaChâunênchaplâusaumớithể hiện.

Thôim.n đọchapmớinào, nhócmtoHeoykiến

Vẫn như bao ngày, tôi đi bộ đến ngôi trường Royal mà ngày nào chả đến.

Vẫn như thế, vẫn con đường đó, vẫn cái ngôi trường ấy nhưng hôm nay sao trường vắng thế...

Bống..."Cùi!" Cái giọng này...là hắn chứ không ai khác...có tên nào gan trời mà dám kêu tôi bằng cái tên đáng chết đó đâu.

Tôi quay lại nhìn hắn...cứ hiểu là đã chào lại đi rồi cứ thế đi tiếp...

Chắc hắn hiểu...nên không nói gì *Ngồi kế bên nên tất nhiên là hiểu rõ cử chỉ, hành động của tôi rồi* Và cứ thế hai chúng tôi bước thẳng vào trung tâm của ngôi trường.

A!Lý do là đây mà... Cái trường vắng tanh không một cái xác là do bu lại cái chỗ dán bảng thông báo đây mà...Chắc có gì Hot nên mới bu lại xem nhiều thế...

Tất nhiên chị đây đâu giống mấy cái loại con người bình thường,rãnh hơi,tốn sức chen dô cái chỗ nghẹt thở đó. Cứ đứng đó mà thông thả chờ hết rồi dô coi một lượt...

Hắn cũng không chen vào coi sao. Cái thứ nhiều chuyện như hắn mà không xem à... Hôm nay có bão cấp lớn rồi... *về mặt tôi nhìn hắn một cách nghi ngại*

Rồi hắn quay lại, sang bên tôi " Bà thấy tụi này tào lao không, tự nhiên chen lấn chi không biết, thà đợi hết người rồi dô coi cho khỏe...

Tôi nhìn hắn bằng ánh mắt Ờờlibabồ... Sao lại nghĩ giống tôi vậy... Cái con người này...mình không nên xem thường đây...

Rồi cái đám hỗn độn hồi nãy cũng đi từ lúc nào. Tôi và hắn, cả hai bây giờ đều thoải mái mà bước đến bên bảng thông báo... *5phút trôi qua*

Tôi quay lưng đi và đi vào lớp và hắn cũng vậy. Không lẽ là hắn lại có...có ý nghĩa giống tôi nữa sao O_o

Dô lớp, đặt đi* xuống*thở dài* lại cái tiết SHCN nhằm chán, tiết này bà chằn chủ yếu là chửi mấy đứa nào là quy phạm nội quy hay là bị điểm kém... Và trong đó chần chẫn sẽ có tôi, tất nhiên thôi vì hai cái nêu trên tôi đều ôm trọn gói mà...

" Bả dờ rồi...dờ rồi " Cái con nhỏ Linh chuyên truyền phát thông tin bây giờ đang phát huy tài năng của mình.

“Cả lớp” chúng tôi đứng lên chào cô rồi ngồi xuống, chuẩn bị doanh tai lên nghe bà thuyết giáo...khổ nỗi lại dạy môn Văn nên lúc chửi chửi bao giờ là hết ý, cứ như là đang làm Tập Làm Văn ấy... * Cái khổ của lớp khi cô chủ nhiệm dạy Văn là đây*

“Các em, đã xem thông báo chưa nào” Nói đến đây, cái lớp ồn ào náo nhiệt như nói trúng tử của tụi nó vậy. Tất cả mọi người cứ nháo nhào lên như trúng số...ấy mà chỉ có hai con người không mấy quan tâm...

* mã số 1: Châu- mã số 2: hấn (o) * Tôi nhìn hấn mà đặt một dấu chấm hỏi rất lớn, hấn có tài thể mà không có muốn tham gia sao... Lúc coi thông báo tôi không có hưởng ứng gì vì bản thân mình đâu tài nên vậy thôi ...Nhưng hấn đâu giống tôi *

Bất chợt “Hải em lên đây...”

Nghe bà nói, hấn bước lên đứng cạnh bà ” Người đầu tiên tham gia sẽ là Hải, bạn ấy đã đăng ký trước nên chỉ còn lại một người đăng ký thôi. Vì thể lệ mỗi lớp chỉ chọn hai bạn tham gia”

Trời! Thì ra là hấn đã đăng ký trước à... Hèn gì mặt hấn mới bình thường như vậy...

-Cô ơi liệu em có thể gợi ý cho cô và các bạn một tài năng rất đặc biệt được không ạ? Bà cô chưa kịp mở mồm ra nói thì hấn cứ thế mà bộc lộ ra hết ” Bạn ấy có giọng nói rất ấm áp,ngọt ngào khó tả và hát rất hay đó cô”

Ai? Ai vậy? Cả lớp đang bàng hoàng truy tìm người con gái mà được Hải Hotboy ta vinh hạnh nhắc đến là ai * nói thế cũng đủ biết là con gái rồi*

-Woa nghe nói thôi cô cũng rất muốn biết tài năng ấy là ai đấy Hải. Còn chờ gì không nhanh tiết lộ...

“Trần-Bảo-Châu” Hấn cố gắng từng chữ một...

Ồ cơ mà...là tên ai thấy quen quen...Châu?...Á tên tôi mà...Cái tên đại tùy tiện này, muốn đi chết à. You want to die?

Au không thể tả hết được khuôn mặt của ché Châu lúc ấy đâu... Nó như..như con nít 3tuổi ăn trứng rồ ớt vậy ó (nói quá)...

Cái tên này...hừ hừ...Bây giờ cả lớp cứ nhìn tôi với ánh mắt như “hoang đường” vậy...

Trích lời nói của ché Linh:

-Giọng nói ấm áp, ngọt ngào ... Ôi má mì ơi con muốn tự tử quá, ngày nào con nhỏ đó chẳng la mà một khi la thì chẳng khác gì bò,trâu hú... Giọng nói như vậy thì hát nổi à ,có mà hát Ổ pê ra

-Châu em lên đây-Bà cô cũng chẳng tin tưởng gì nên kêu tôi lên kiểm chứng...

Vừa đặt chân lên bục đứng kể hấn thì...hấn nói nhỏ nhưng chỉ đủ tôi nghe“Bà mà không làm đúng sự thật thì em như bà gái trước tình cảm của tôi đó... Vậy kể rồi bà đoán động bở tôi rồi hé hé hé(nụ cười nham hiểm)”

Cái tên này...nhưng hấn nói cũng đúng...ý hấn chẳng khác nào muốn tôi hát hết sức...

-Châu, em hát thử đi...

Cả lớp đang mong chờ chị đại xinh đẹp của ta sẽ hát như thế nào đây...

~ Và nếu như anh buồn em sẽ luôn bên anh

Và nếu như anh cần em sẽ là đôi cánh (Ym

Giữa nơi khung trời giúp anh bay xa

Dù bao giông tố mãi luôn vượt qua

Tháng năm trôi hoài anh đừng đi bên ai

Vì chính anh là người sẽ chở che em mãi

Dẫu đến bao giờ (Eyyy)

Dẫu đến bao lâu (Eyyy)

Thì ở đằng sau anh vẫn luôn là

Bóng dáng ai đó mãi trông về anh

(Yeah..Luôn bên anh...Luôn bên anh...Luôn bên anh...Luôn bên anh...

Hit me baby one more time..oh..oh..oh

Luôn bên anh...Luôn bên anh...Luôn bên

~Hát xong rồi đó. Vừa lòng cha nội chưa... Tôi nhìn hấn với ánh mắt xẹt tia lửa điện...

“Bóp...bóp” Bà cô và cả lớp vỗ tay ầm ập... Mấy đứa con gái nhìn tôi bằng ánh mắt như không thể tin điều gì hơn. Mấy đứa con trai thì mắt chữ O mồm chữ A, mắt như muốn nổi hình trái tim, ngất ngây trước giọng hát của tôi...

-Hay lắm, cô rất ngạc nhiên đó Châu... Vậy thì hai em sẽ thi với nhau nhá... Cả lớp có đồng ý không?

Khỏi cần phải nói, cả lớp đứng dậy vỗ tay muốn đổ sừng cả tay, có mấy đứa còn huýt sáo giống như gặp người nổi tiếng vậy...

-Ok vậy là được rồi. Ta cũng biết là Hải diễn xuất rất tuyệt vời và ở đây ta cũng thấy được giọng ca xuất sắc của Châu nên... Chúng ta sẽ làm một vở kịch Hải sẽ diễn còn Châu sẽ hát thay cho lời kịch bản như vậy rất tuyệt hảo... Chủ đề sẽ là Tình yêu

Tình yêu? Cái con khỉ khô gì đây? Yêu hử? Trời ơi tránh vở dựa dẫm vở dừ mà...‘hehehe’ cái giọng cười rõ mòng một này là hấn chó không ai hát...Ôi cái giọng nham hiểm chưa kìa....

End chap

9. Chap 9 :váy?lần Đầu Đó...

Hé lô rds...Từ giờ mỗi tuần Heo sẽ ra hai chap nhá...Thời gian rảnh có lẽ Heo sẽ tập trung cho ra vài cái Oneshort...

Nào cùng đọc nào!

Chủ nhật, a-b-c

Hôm nay là ngày nghỉ và tôi đang dự định sẽ làm gì nhưng một cú điện thoại điện tới...

Nhìn đt hiện ra tên người gọi “Hải Chó Đin”...hazz cái tên này lại muốn nói cái gì đây. Tôi cầm đt lên mà cái mặt thì cứ nhăn nhó hết bà cụ non ấy...

-Á lô... Hử?Diễn tập?Bây giờ sao...Nhưng...nhưng...*tíc tíc*

Ngươi... Ngươi dám tắt máy lúc bốn cô nương ta đang nói sao...hừ hừ...

Được rồi ta sẽ đến đó rồi đánh cái tên chết bầm này* bẻ tay mà nghe răng rắc*

Khuôn mặt tức giận...tôi chọn một chiếc áo đen, nón đen, quần đen... Nhìn tổng thể đều đen trừ làn da trắng của tôi...rồi nhanh chân đến chỗ tập

Sân trường Royal

Hấn đâu rồi?Không lẽ chưa tới...

-Cùi!!! Nghe cái giọng quen thuộc tôi liền quay lưng lại thì hắn đang chạy đến, một tay thì cầm máy phát nhạc, tay còn lại cầm một sấp giấy hình như là kịch bản...

-Sao giờ này mới tới... Đt tôi, mà còn đến trễ là thế nào... Nói rồi rằng tôi cần lại nghe tiếng kít kít như muốn nuốt chửng hắn...Lại còn chuyện đang nghe điện thoại mà tắt giữa chừng nữa... Ôi nghĩ đến mà tức ọc máu...

-Tôi xin lỗi mà hehehe... Nói rồi, hắn chỉ biết cười rồi lấy tay vò vò mái tóc mới được gội vẫn còn thoang thoang mùi thơm.

Nói rồi hắn chạy đến nắm lấy tay tôi mà kéo đi...

-Ế...ế buông ra... Nhanh lên ...cái tên tùy tiện này...không muốn sống à...

Hắn cười rồi cứ thế nắm chặt hơn...tôi cố la nhưng không vùng vẫy...cứ để thế mà hắn nắm lấy...một chút ầm ập...một chút hạnh phúc...chỉ một chút thôi cũng đủ để tôi quên đi tất cả mà mặc cho hắn cứ nắm lấy tay tôi...

Hắn nắm tay tôi kéo đi trên sân trường dài, rộng...Rồi bước vào một lớp nào đó ở tầng trệt để bắt đầu buổi tập...

-Kịch bản nè...Hắn đưa tôi một sấp giấy

Cũng chả muốn tốn thời gian, tôi và hắn bắt đầu tập luyện...

Hắn thì diễn rất xuất sắc, những cảnh khóc, cảnh sến súa hắn đều làm rất tuyệt vời... Nhưng đối với tôi chỉ cần trả lời hắn bằng những bài hát... Có nhiều bài tôi chưa được nghe, liền nhờ hắn chỉ:

-Ê cái này sao?

Hắn ngoảnh mặt chỗ khác“Tôi có tên à nha, kêu cho đúng dùm cái hehehe”

-Dạ, dạ bạn Hải đẹp troai ơi bài này tôi không biết!

“Hahaha rồi rồi đây nè tôi chỉ cho...khúc này bà phải hát...”

Buổi tập luyện cũng kết thúc ngon lành, êm xuôi... Hắn không làm điều gì đáng cho tôi đánh bầm dập nên tập luyện rất nhanh...

-Tôi đưa bà về nhà... Hắn bước đến, dẫn theo là chiếc xe đạp.

Trời cũng nắng rất nên tôi gạt đầu rồi leo lên ngồi cho hắn chở tôi về chỗ đi bộ về chắc thành heo quay quá ...

Nắng rất nhưng lại có chút gì đó ầm ập khi hòa quyện vào một chút gió... Vương khuôn mặt xinh xắn của mình đón những cơn gió mát lạnh... “Két” chiếc xe đang chạy thì trúng cục đá làm xe chao đảo...

-Á!... Cái tiếng thất thanh của tôi vang lên...theo quán tính mà tôi ôm lấy hắn khi nào không hay...mắt nhắm tít lại...chờ đợi cơ hội bàn tọa được đáp đất mẹ thân yêu...

Nhắm mãi ...nhưng có thấy gì đau đớn đâu...mà chỉ có gì đó ầm ập và mềm mềm...

-O ho...chặt quá nhá...

Nghe giọng hắn tôi liền mở mắt ra...A! Mình đang ôm hắn sao... Tôi vội vàng rút tay ra nhưng bàn tay nào đó đã giữ lại tôi lại...

-Cứ để vậy... Nếu không chút nữa bà sẽ phải xuống đất nằm đó hahaha...

Cái tên quỷ quái này...Chửi như vậy nhưng tôi vẫn cứ ngoan hiền nghe lời hắn... Cứ ôm lấy vòng eo săn chắc ấy... Và được ngắm nhìn bờ lưng rộng, đó là một tấm lưng hoàn hảo cho người con gái dựa vào...

Đến nhà tôi, hai đứa tạm biệt nhau rồi mỗi đứa một hướng...

Ngày hôm nay của tôi là như thế...Có chút gì đó bực tức nhưng vẫn đâu đó một chút hạnh phúc...

Thứ hai,a-b-c

“Yêu anh yêu anh yêu mỗi anh thôi yêu anh hết thân này...” tiếng chuông đt của tôi reo lên...

Tôi vội cầm đt lên mà nghe trông khi mắt tôi nhắm mở lẫn lộn...

-Alô, ai đó.... Á! Hôm nay....Á tôi quên tôi tới liền...

Nghe xong đt, tôi liền ngồi bật dậy *Như KungFu ấy*... Hôm nay là thứ hai, là cái ngày mà trường tôi tổ chức cuộc thi ấy...

Tôi nhanh chóng mặc lên mình chiếc quần jean và áo sơmi trắng bình thường không giống như mọi ngày phải mặc đồng phục vì hôm nay tôi sẽ thi mà...

Hết tốc lực chạy bộ đến trường....Á! Té rồi... Nhưng thời gian quan trọng hơn là ngồi đó xoa đùi than thở...cứ thế tôi chạy đến trường kịp lúc...

Lớp mình đây rồi và cả hân cũng đứng đó

Cơ mà bây giờ mới để ý nha hân hôm nay rất đẹp đó: mái tóc được để xéo, mặc lên mình chiếc áo pull trắng kết hợp với quần jean đen, đi giày Nike nhìn cũng đẹp lắm chứ bộ

Cả lớp ai nấy đều nhìn tôi một cách kì lạ... Bước ra khỏi đám đông hân đến gần tôi...

-Quần bà rách kia!!!

Tôi nhìn lại thì thấy đầu gối lủng một lỗ to đùng... Chắc do té hồi nãy đây mà Tôi hốt hoảng, chút diễn rồi mà nhìn tôi chả giống người gì cả...

Bỗng hân bước đến, nắm tay tôi kéo đến trước nhà WC nữ rồi đưa tôi cái bịch ni lông màu đen mà hân cầm nãy giờ.

-Nè thay đi, tôi biết thế nào hôm nay bà cũng mặc đồ đại mà... Lẹ lẹ thay đồ đi nha...

Tôi cầm lấy rồi nhanh vào thay đồ vì tôi biết thời gian không có...

Á... Cái gì thế này... Hân mua nhầm sao...

Đứng ngoài...3phút...5phút...10phút

-Bà làm gì lâu vậy... Tôi bước ra, hân nhìn tôi mà hai con mắt muốn nhảy vọt ra ngoài ấy...

Khoác lên mình chiếc váy đồ tươi, được xòe rộng ra và ngay bụng được kết một chiếc nơ vô cùng dễ thương. Kết hợp là một đôi giày đỏ gót thấp rất đẹp...

Vẫn cứ ánh mắt ấy ” Nhìn gì chứ! Anh mua đồ kiểu gì mà chói quá vậy, còn là váy nữa chứ, bộ không biết tôi không thích mặc váy sao?”

Rồi hân bước đến gần tôi, tuột lấy cọng thun cột tóc của tôi làm tóc tôi xòa ra và thay vào đó kẹp lên một chiếc nơ có đính ánh kim rất đẹp, lấy tay vuốt vuốt tóc tôi cho thẳng lại rồi thì thầm với tôi...

Cùiàabây giờbàđẹplắm biếtkhôngghả. Bàmặcváyấyrấtđẹpđó,làm tôikhôngchịunổinữarồi... Có khi người-daodộnglạilàtôidó...

The End

10. Chap 10: Chúng Tôi Là Những Superstar Tỏa Sáng

Hé lô... Nhiều bạn nói rằng Heo nên chú tâm lỗi chính tả... Heo sẽ rút kinh nghiệm với lại do Heo viết Fic bằng đt nên có lẽ vẫn còn sai sót ở lỗi chính tả... M.n thông cảm nhá...

Go...! Đọc chap mới nào... Mọi người đọc xong quảng cho Heo cái cmt nhá

Cái gì mà đẹp chỗ? Mặc cái này khó chịu thấy bà nội luôn? Nghĩ đến chuyện hần mua váy ình đã tức thế mà ép buộc phải mặc vào còn tức dữ thần hơn nữa...

-Thôi chết trễ giờ rồi... Mau mau... Lại nữa, hần cứ tùy tiện nắm tay tôi mà kéo đi... Tay tôi đây đâu phải hàng chùa ...

Sân khấu tại sân trường Royal

Woa... Nhiều người không kể hết... Bước ra với hần bao nhiêu ánh mắt nhìn chàng hot boy của lớp 12a4 cũng nhiều mà nhìn tôi ngạc nhiên cũng nhiều...

Bỗng, hần nắm tay tôi, từng ngón tay tôi và hần xen kẽ nhau...“Cố nhập vai đi chút nữa bà là người yêu của tôi rồi đó cô hahaha” Cái nụ cười nham hiểm bất chợt phát lên... Hần lại lại muốn sử dụng lời ngọt ngào dụ dỗ ta đây ... Không dễ nha cưng chị đây không coi thường được đâu...

Nói rồi là hành động liền, tôi đưa cùi chỏ một bước chiến thắng tiến vào bụng hần...

“Á.... Đauuu...”

Ồi cực kì mãn nguyện... Đỡ tức rồi hahaha

Sau khi chiến tranh đã giải quyết xong, tôi và hần bước ra, lướt qua bao nhiêu ánh mắt của học sinh trong trường tay vẫn thế nắm chặt...

-Woa đó là Tiết Hải đó... Đúng là hotboy của lớp 12a4 mà đẹp trai ừ chịu được..

-Bảo Châu kia... Không biết mắt có bị hoán gà không nữa... Sao hôm nay mặc váy dịu dàng, nữ tính thế... Cơ mà xinh ngắt ngưỡng luôn...

Cả trường cứ xôn xáo lên khi thấy tôi và hần lại diễn chung... Và chắc chắn phần trình diễn của chúng tôi sẽ không bỏ lỡ được...

Buổi thi cũng bắt đầu... Từng lớp từng lớp lên và thể hiện tài năng của mình, người thì hát, rồi nhảy chỉ hai cái đơn giản đó thôi cứ lặp đi lặp lại... Chắc có lẽ chỉ một mình lớp tôi là diễn kịch nhạc thôi... Đặc biệt thì có đó... Nhưng sợ thi xong rồi đi thu dép xong bán dép là chết...

“Tiếp theo là phần trình diễn của lớp 12a4: Bảo Châu và Tiết Hải ”

Cả sân trường vỗ tay hoan hô kịch liệt, phần trình diễn đáng coi nhất lịch sử Royal cũng xuất hiện...

Tôi nghe xong thông báo mà tay chân rụng rời, cảm giác lo lắng còn hơn là đang thi cuối năm nữa... Bàn tay cứ run lên... Chợt dừng lại... Vì...hần đang nắm chặt...một chút an tâm...một chút ấm áp...Tôi lấy lại tinh thần mà xông pha ra mặt trận.

Tôi bước lên sân khấu trước... Ngồi lên chiếc ghế đã được đặt trước, ngược mắt lên trời và bắt đầu nhập vai...

-Sao hôm nay thật đẹp... Tôi khẽ cười, nụ cười nhẹ nhàng nhất mà tôi từng cười...

Rồi, một vòng tay ôm vòng qua cổ tôi...

- Em Cùi của tôi đang làm gì thế?

Cả trường hò hét như muốn khán cả họng trước hành động của hần làm cho tôi...

Tim đập... Bình tĩnh nào tim... Để chị tập trung nhập vai... Hát thôi nào...

- Đêm nay anh có thấy sao trời tỏa sáng lung linh người ơi.Tựa như riêng em nơi chốn đây.Ngắm sao ngỡ mình bên nhau có đôi...

Giọng hát tôi ngân lên, cả trường như hòa vào bài hát... Tất cả như ngạc nhiên tập 2 đối với tôi...

-Trời sao hôm nay đẹp lắm... Nếu có sao băng bay qua em sẽ ước gì nào Cùi yêu...

Nói rồi hấn lấy tay nựng yêu đôi má ửng hồng của tôi sắp biến sang sắc đỏ vì ngại đây... Đã luyện tập trước rồi nhưng tôi vẫn không quen được với những hành động của hấn...

- Em sẽ ước rằng: " Ngày mai nếu lúc thức dậy và em thấy anh bên cạnh.Thì em sẽ nắm lấy cánh tay hoài không buông.Em sẽ vòng tay em và ôm lấy anh dịu dàng.Để từ nay không cho anh ngày nào xa em.Ngày mai nếu lúc thức dậy và em thấy anh tươi cười.Thì em sẽ chẳng muốn ước mơ gì hơn nữa.Em sẽ dành điều ước ấy riêng tặng anh.Nếu anh hứa sẽ mãi cầm tay em... Và bên em."

Rồi, hấn bồng vào cánh gà sau khi chỉ nói ngắn gọn"Đợi anh!"

Tôi cứ thế ngồi đợi... Bỗng, cả trường la toáng lên...Ôi giật con mẹ nó mình... Tôi quay ra sau....

-Á!!! Ngay cả tôi cũng phải hoảng hốt mà la lên...tất nhiên phải la rồi, trước mặt tôi là một chùm bong bóng... Ở mà... Những dòng chữ được vẽ trên bong bóng là:Em-Cười-Anh-Nhé...

Cái này kịch bản không có..

"Em cười anh nhé" giọng nói ngọt ngào vang lên từ hấn...

Kịch bản??? Hoàn toàn không có cảnh này...hấn? Lại bày đầu gì nữa đây... Nhưng bà chằn bảo phải kết thúc vui... Ý là tôi phải đồng ý ấy hả...

"Người nói yêu anh đi , người nói thương đi... Đừng để cho con tim này trông ngổng trong hao gầy" Hấn hát...mắt tôi như không tin được vào những gì mình thấy nữa...Giọng hát của hấn đó sao... Có thua gì giọng tôi sao...

À mà... Nói gì?... Đồng ý...Không đồng ý...

"Trả lời đi... Trả lời đi" Cả trường đồng thanh như đi xem cô dâu chú rể hôn nhau vậy...

Tôi giờ như muốn chạy về nhà quá" Mẹ ơi, con nhớ. Nơi này khủng khiếp quá"

Lấy can đảm, nói thôi" Em... Em đồng ý"

Cả trường la lên, và đầu đó hấn cũng nở một nụ cười tươi rói như ánh mặt trời, nó không rất nhưng lại ấm ấm...

Bất chợt, hấn đi đến ôm tôi rồi khẽ đặt môi lên trán tôi... Tim lại nhảy... Sao mà không nghe lời tao vậy tim...Khônglêlà yêu??? Á...gạt bỏ cái suy nghĩ ấy... Làm gì có chuyện đó... Chỉ là cảm giác bình thường thôi...cũng như xem phim thôi mà...

Chúng tôi chào khán giả và bước xuống sân khấu thì...

" Đứng lại cho tôi... Đứng lại đó... Ông dám hôn tôi à..." tôi rượt hấn, cái miệng cứ la toáng lên dưới ánh mắt ghen tỵ của ai đó...

Ngọc Chi... Là cô... Cô biết rằng trường Royal có thi tài năng nên tới xem * thi là 1phần thôi chứ xem anh Hải là chính*

Và cô là người theo dõi hết buổi trình diễn của họ..."Bảo Châu đúng là Bảo Châu .. Cô đúng là lợi hại... Tôi đây là hàng xóm kể bên nhà Hải, sáng nào đi học mở cửa là đã gặp nhau rồi nhưng chưa bao giờ tôi chính thức bước vào tìm anh ấy cả... Nhưng cô lại..*cười mỉm*

The End Chap

11. Chap 11:nhất Định Phải Lên Lớp...

“Học...học...Mệt đứt cả hơi...”Tôi thở diên cuồng, khi chạy gần 1cây số đến công viên gặp hần*xe đạp ẽm bị hư do một sự cố không vui của ẽm nên... Nát tan*

-Ê... Có chuyện gì mà kêu ra gấp vậy... Cắn răng và bắt đầu phun trào hết tất cả sự mệt mỏi của tôi từ nãy đến giờ vào hần...

“Thì đi xem kết quả thi, bà không muốn xem sao... Công sức như thế không muốn biết thành quả à.”

Nhờ hần nhắc tôi mới nhớ. Cũng vài ngày rồi bây giờ mới có kết quả... Chỉ nghĩ lại cái buổi hôm đó, tìm tôi lại đạp liên hồi, cái mặt thì như trái cà chua chín mọng ấy...

Nói rồi, hần lấy chiếc xe đạp của mình ra, nhìn tôi rồi hất mặt lên... Ý ra hiệu là lên xe ấy mà... Đạo này hần cũng bắt đầu đại rồi nhỉ?

Chúng tôi đứng người trước bảng thông báo, lấy cái ngón tay chỉ từ dưới lên... Hạng 30 vẫn chưa thấy...hạng 15 vẫn chưa tìm được...Top 5 rồi vẫn không thấy... Dừng tay lại ngay cái tên 12a4 Bảo Châu-Tiết Hải. Liếc đôi mắt sang phải hạng ...1

Chúng tôi nhìn nhau... A! Tôi và hần cùng đưa mắt và la, xem chút là ông bảo vệ đô chữ rồi...

Ồi, vui muốn chảy nước mắt luôn... Nhưng... Hình như có gì đó sai sai...

Á! Tôi đang ôm hần. Không lẽ vui quá nên kích động tay chân à...

-Xin lỗi, tại... Vui thôi.

Tôi xin lỗi rồi tách ra khỏi người hần. Không thôi hần lại suy nghĩ chuyện gì đó.

Thôi rồi nhìn kìa, hần vui muốn hét miêng, không biết có suy nghĩ gì không nữa... Phải phá tan nó ngay....

“Bốp” Một cái tát nhẹ lên má hần“Tĩnh, tĩnh... Đứng đó cười làm gì đưa tôi về lẹ”

Cái tát ấy cuối cùng cũng làm hần bất tỉnh à lộn thức tỉnh... Đèo lên xe hần và đi về nhà nào...

Nhàtôiđây nè

“Két” ôi mừng quá, ngôi nhà thân yêu ơi chị đã về đây... Nhanh chóng quay sang” Bye” rồi chạy vô nhà, đóng cửa...

Ồ hay! Sao chưa về nữa? Cứ đứng như tượng ở đó là sao

-Sao không về đi. Đứng đây làm gì?

Hần đưa tay chỉ về hướng nhà tôi“Tôi phải đi chứ?”

What? Hần nói cái quái quỷ gì thế này?

-Làm gì?

Nghe rồi, hần lấy ra cái đt...

“Bảo Châu...! Em nhất định phải để Hải kèm, giữa hk2 này mà không trên Tb là em tiêu với cô”

Cái?Cái giọng nói này?Có nhầm cũng không lẫn được. Vâng, đó đích thị là chị Chấn lớp tôi .

Rồi ngược mắt lên nhìn hần, hần nhún vai tỏ ra“I don’t know”

-Mai nha...

-Now!!! Hần nhất quyết

Rồi số hôm nay bị cái giống ôn gì ám thế này... “Dô đi ông nội” mở banh cửa ra đón vị khách mà chủ không muốn mời đến...

-Bà lấy tập ra đi... Chúng ta ôn Toán trước nhá...

Bắt đầu buổi học của tôi và hấn, ít ra tôi cũng hiểu được 1/3 bài... Cơ mà giờ tôi mới nhận ra, khi hấn giảng bài mặt hấn vô cùng nghiêm túc... Nói mẹ đại là ngẫu đó...

“Châu... Bà có nghe tôi nói không đó” á... Nghe nghe, tôi gật đầu lia lịa, ghét... Ai biểu để khuôn mặt nghiêm túc đó làm gì để người ta ngấm, lần đầu thấy mà...

Ba mươi phút trôi qua, lần đầu... Lần đầu tôi cố ngồi yên một chỗ mà cầm viết, suy nghĩ trí óc.

-Thôi để tôi đi lấy nước uống nha...

Hơ..hơ ông nội này có nhầm lẫn không. Nhà ai đây? Tự tiện dữ vậy... Nhưng mà ” Oa

~~Oho ”

Mắt tôi giờ mở chả lên nữa... Vâng, nó đó cái căn bệnh khi đang học bài là đây... 5phút thôi chắc không sao nhĩ...

Mắt tôi nhắm lại... Nghỉ ngơi một chút thôi!!!!...Một chút xí... Z.z.z

Tôi cứ thế nằm lên bàn mà ngủ mặc cho ánh mắt ai đó ngấm tôi...

Mơ hồ vẫn nằm đó yên giấc... Hấn cứ thế chống tay lên bàn mà ngấm nhìn khuôn mặt của tôi bây giờ

-Hàng lông mi, đôi mắt, và ngay cả đôi môi ấy... Nói đến đó hấn, đôi tay đã đặt trên đôi môi...

-Tại sao? Cô lại cuốn hút tôi đến thế? Tất cả đều...đều..

Nói rồi, hấn tiến đến, càng gần, càng gần...

Đến rồi, hấn đặt môi lên môi tôi... Một nụ hôn nhẹ, chỉ lướt qua môi tôi như một cơn gió... Một chút...nhưng nó rất ấm áp...

Rồi, lấy tay xoa xoa mái tóc tôi:

Và anh chỉ muốn nhìn em mãi thôi,cứ ngây thơ hiền như ánh trăng

Chỉ là do ánh mắt một người, làm cho anh ngây ngô cả đêm

Và anh bỗng muốn được ôm lấy em để mãi mãi chở che suốt đời

Có thể nào tình sẽ không bao giờ đổi thay...

Giọng hát ngọt ngào của hấn vang lên, làm tôi tỉnh giấc...

Mở nhẹ đôi mắt, hình ảnh trước mắt tôi được làm rõ dần... “Ông?” Ôi trời ơi, cái khuôn mặt giết người đó lại zoom trước mắt tôi...

-Bà mệt rồi, thôi nghỉ ngơi đi khi nào rảnh học tiếp...

Oimeoi, hạnh phúc là đây, cái đầu tôi cứ gật gật và rồi cứ thế vẫy tay“tạm biệt”

Hấn hiểu mà, cứ thế mà bước ra về với nụ cười mãn nguyện sau khi được ngấm nhìn và hôn lên môi tôi... ra khỏi nhà... Bước đi cũng xa...

Bỗng, chiếc đt hấn reo lên” Quay lại nhanh....”

Cái giọng nói run run, nhưng vẫn đại như chủ nó, vang lên...

Hấn tất tốc chạy về ngôi nhà của tôi... Trong đầu thì không khỏi lo lắng...

“Học...học...Cùi bà đầu rồi” Sao ngôi nhà tối thui vậy, hấn lấy đt ra và bật đèn pin lên, mò tìm tôi...

“Hức...hức” Tiếng ấy, là Bảo Châu, hấn lập tức chạy đến một căn phòng... cầm chiếc đt đưa xung quanh tìm tôi...

Đây rồi, người con gái đang ôm chân, cúi mặt xuống và cứ hức hức mà khóc..

“Cùi” Hấn chạy đến, ôm lấy tôi, tay còn lại ngăn mặt tôi lên...

Nước mắt tôi rơi, ướt đầm hai gò má, tay chân run bần bập “Hả..i, cúp điện...”

Tôi dựa vào lòng hấn, thân thể vẫn cứ thế run lên một cách lo sợ...

-Bà sao vậy...

-Tôi..tôi...bóng tôi..sợ...

Hấn nhìn tôi, đôi tay cứ thế ôm chặt tôi vào lòng “Bà đừng lo, có tôi ở đây rồi”

Nói rồi hấn đứng dậy, cứ như muốn tìm gì đó. Nhưng, tay tôi nắm lại “Ông...đi đâu vậy?”

-À.. tôi đi tìm nến, bà đừng sợ, nến sẽ tạo ra ánh sáng giúp bà đỡ sợ đó...

Nói rồi, hấn đi xung quanh... Cuối cùng cũng tìm thấy, lập tức thắp nến, để khuôn mặt lo sợ của tôi bớt đi phần nào...

Ngồi bên hấn, dựa vào trong người hấn, hơi ấm toả khắp nơi... dưới ánh nến, ánh sáng ấy đã giúp tôi đỡ lo hơn “Cảm ơn” tôi nhẹ nói khẽ, giọng vẫn còn run run...

-Bà sợ bóng tối à... ahaha chị Đại sợ bóng tối nha...ble ble

Cái... cái tên đáng ghét...Ta hận... Nhưng mà...cảm ơn ông đã bên cạnh tôi...

Phần này không có gì đặc biệt nhưng dù sao m.n cũng ủng hộ cho Heo nhá... Yêu rds nhiều nhiều

12. Chap 12:bạn Thân...?

“Reng...reng...” Cái tiếng báo động mà ngày nào học sinh chẳng nghe... Đô học rồi... Và xin chúc mừng ,tiết đầu là SHCN...

“Cô dô...!” Nó đó, là cái con Linh nhiều chuyện báo động cho chúng tôi biết. Dường như đó là nhiệm vụ mỗi ngày của nó...

“Chào các em...” bà cô mỉm cười, dường như bà đang dắt thêm một người nào đó...

“Ồ ô gái đẹp tụi bây ơi” Mấy thằng con trai nhố nháo lên...

Tôi không quan tâm cứ yên giấc trên bàn ngủ ngon lành

-Lớp chúng ta lại có bạn mới đây...

Cô gái ấy cũng đã lên tiếng sau một hồi cướp mắt đi bao trái tim của mấy tên dê gái dưới kia...

-Xin chào các bạn, mình tên là Mai Ngọc Nhi rất vui được làm quen với mọi người... Và mình người bạn cực thân với Trần-Bảo-Châu...

Cái giọng nói này... Nó quen nhưng là thứ gì đó đáng ghét, tôi không muốn nghe, và càng không muốn nhìn thấy khuôn mặt chủ nhân của giọng nói này...

Nhưng ông trời có bao giờ yêu thương tôi đâu... Cố không gặp đi chẳng nữa mà khi nghe từ “bạn thân” của Trần Bảo Châu sao???Tôi tức giận... Bạn bè gì ở đây, còn dán ghép thêm từ “thân”... Ôi nghe mà ngứa ngáy cả người...

Ngước khuôn mặt vẫn còn sưng lên do mới ngủ dậy... Cả lớp nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên... Thay đổi hướng mắt đến bục giảng... Từ từ nhìn lên...

5giây...

10giây...

Khuôn mặt đó... Là con nhỏ đó... Cái con nhỏ mà tôi muốn xóa bỏ khỏi cuộc sống của mình... Thế mà nó vẫn đứng đây... Trước mặt tôi, và lấy cho cái danh hiệu bạn thân với tôi sao...

Hahaha... Nụ cười tôi vang lên. Vâng! Cái nụ cười khinh bỉ này là dành cho cô đó Mai Ngọc Nhi à...

-Bạn thân?! Cô có nhầm không. Tôi đâu có bạn và đặc biệt bạn thân thì càng lại không... Cô làm tôi mắc cười quá...

Nói rồi, tôi đứng bật dậy... Tắt đi nụ cười ấy chỉ để lại khuôn mặt lạnh lùng như tảng băng Bắc Cực mà chưa ai có thể nhìn thấy dù tôi có tức giận đến đâu

Nhưng ngày hôm nay, chính lúc này đây, khuôn mặt này là dành cho con nhỏ trước mặt tôi...

Tôi đứng dậy và bước đi... Một bàn tay nắm chặt lấy tay tôi "Bà làm sao vậy???" Hấn hỏi tôi, nhưng vẫn có chút gì đó rùng mình sau những lời nói, cử chỉ của tôi.

"Buông ra.. Không liên quan đến ôngg.." Tôi giờ như tức...tức đến ứ cổ... Nó xuất hiện, dường như quá khứ không vui mà tôi cố gắng cất giấu lâu nay lại ùa về, tất cả ùa về... Tôi không chống trả được...

Ngồi trên chiếc ghế đá, tôi nhắm mắt lại thưởng thức âm nhạc từ chiếc tai phone phát ra... Tôi bỏ buổi học... Ngồi đây ngẩn ngơ một mình... Chắc rồi, vào lớp chắc sẽ thấy nhỏ đó, thấy nó chỉ càng làm tôi khó chịu hơn thôi...

"Châu" giọng nói này, tôi khẽ nhăn mặt, mở đôi mắt to nhưng khó chịu ra...

Là nó, nó đang đứng trước tôi mà nở nụ cười nhân tạo. Hahaha cái nghề đóng phim này đối với tôi có phải quá quen không??

-Cô vẫn còn muốn gặp tôi sao... Bao nhiêu chuyện cô vẫn không chịu buông tha à... Lại còn diễn, phim tàn rồi cô ạ, với lại đừng có đem từ bạn nói trước mặt tôi... Khó chịu lắm

-hazz. Đúng là Bảo Châu, cô bây giờ khác nhỉ, chị Đại à, nghe mắc cười quá... Không phải lúc đó, tôi đã thấy một con nhỏ khóc nhè trước lớp khi bị tắm một xô nước lạnh sao. Nhãi ranh mà bài đặt chị Đại à, con nhỏ như cô chỉ biết đi cướp danh dự của người khác, ba mẹ cô chắc cũng không khác gì cô nhỉ, giống một con Diế* ấy"

Nó hiện bộ mặt thật của mình rồi, diễn cũng mệt nhỉ? Nhưng lời nói đó đụng đến tôi thì không sao nhưng ba mẹ tôi thì...

"Bốp" Một phát vào ngay má phải của nó. Tôi đưa ngón tay chỉ vào mặt nó như muốn nói hết, nói hết sự tức giận mà tôi đã kìm nén bấy giờ...nhưng...

-Bà bị gì vậy? Hấn, hấn xuất hiện lúc này, lúc tôi vừa cho con nhỏ này ăn tát... Tôi không quan tâm hấn nghĩ gì, vội để tay xuống rồi quay lưng đi...

-Hức...hức sao bạn làm vậy hả Châu, bạn không nhớ chúng ta đã có những giây phút vui vẻ sao..

Tôi vội cười, đúng là Ngọc Nhi, quả là cô rồi, tôi bắt đầu khâm phục cô rồi đó...

"Reng...reng" Kết thúc ngày học hôm nay, tôi đã đợi lúc này lâu lắm rồi... Mau đi ra khỏi lớp này nhanh, chứ nhìn cái mặt nhân tạo của nhỏ đó là tôi lại không chịu nổi...

Cũng đã trễ, hấn bây giờ mới chuẩn bị về... "Hức...hức" âm thanh ấy phát ra từ Thư viện. Hấn khẽ đứng trước cửa cố lắng nghe đó là tiếng gì... Và nhận ra "Đó là Bảo Châu"

Dựa vào kệ sách, nước mắt tôi rơi "tóc". Đó là lần thứ hai tôi khóc vì nhỏ đó.

—15 năm trước—

-Bạn định thi Công Chúa của trường sao Nhi. Tôi hỏi Nhi-người bạn thân của tôi..

-Tất nhiên rồi. Với lại mình cũng đã đăng ký cho bạn rồi đó, không từ chối được đâu... Ble...ble :p

Lúc ấy, chúng tôi là một đôi bạn thân, Nhi thì dịu dàng nhưng tôi thì khác hơi cá tính...Nhưng chúng tôi cứ bám lấy nhau không rời.

Hai đứa bé cứ thế nói chuyện cho đến ngày có kết quả

Là tôi thắng? Không phải Nhi... Tôi bất ngờ cũng như bạn ấy bây giờ...Tôi đây ,đến giờ vẫn chưa hiểu vì sao tôi thắng được nhưng kết quả đã như vậy tôi cũng đành xem nó như từ“may mắn”vậy

Nhưng vẫn không hiểu sao từ ngày biết kết quả xong Nhi xa lánh và không chơi với tôi nữa...

Cho đến một ngày kia, tôi bước chân vào lớp thì bỗng... 1xô nước đổ vào người...“Rào”

Nước lạnh lắm... Người tôi cứ run bần bật lên, chịu được lạnh nhưng nước mắt tôi không thể không rơi...Lần đầu tôi khóc, giọt nước mắt đầu tiên đối với cô bé lạc quan như tôi...

Vậy mà tôi vẫn không tin chuyện đó là Nhi làm mặc cho cả lớp nói là Nhi bảo họ làm thế nhưng tôi vẫn bỏ ngoài tai. Vì sao? Đơn giản vì Nhi là bạn thân của tôi.

Lại một lần nữa, Nhi bảo với tôi rằng hãy đến nhà kho. Tôi ngây thơ cứ tưởng đến đó chúng tôi sẽ được làm hoà. Vậy mà “rầm” tiếng cửa phòng nhà kho đóng lại, tôi đã phải chịu lạnh và nhịn đói trong ấy. Cho đến khi tôi xem lị video hành lang ấy, là bạn ấy... Là bạn thân của tôi, BẠN THÂN GIẢ TẠO

——Hiện tại——

-Sao mà lại khóc chứ? Con nhỏ đó đáng ày khóc à??? Hơ... Bạn bè à? Một người như nó lại nói từ bạn với tôi sao... Cô đã cho tôi rơi từ xuống hố sâu trong lúc tôi vẫn tin mòng một rằng cô sẽ là người cứu tôi... Nhưng tôi đã sai...có khi tôi lại tự hỏi do tôi tin tưởng quá nhiều hay là do tôi đã tin tưởng nhầm người... Thế mà hay thiệt, cô vẫn còn ở đây, vẫn hiện diện trước mặt tôi, còn gọi tôi là bạn trong khi từ bạn ấy nó chỉ có thứ vỏ bên ngoài, nhưng bên trong thì trống rỗng... Hức...Tôi làm sai sao???

Tôi nói, nói hết những gì muốn nói nhưng tôi không biết được bên ngoài đã có người vờ vờ nghe hết câu chuyện của cô...

Sáng hôm sau, tôi đi học ,cổ bình thường...bình thường trước vẻ mặt của nó. Tôi không thể để sự tổn thương lại ủa về lần nữa...

Dò chỗ ngồi, bỗng nó bước lên bục giảng trước mọi ánh mắt của cô và cả lớp:

-Mới một ngày thôi, mình rất tiếc... Ngậm ngừng một lúc lâu... Mình phải đi Mỹ rồi... Mình thật sự rất tiếc... Nhưng... Ở đây, mình muốn xin lỗi một người, một người đã bị mình làm tổn thương...

Mình thật độc ác đúng không. Bạn không có tội gì, thế mà mình lại hại bạn... Xin lỗi...Nhưng một lần thôi ... Mình có thể gọi bạn là bạn thân được không? Đây là từ trái tim mình, không một chút gì giả dối hay nhận tạo... Tạm biệt mọi người, tạm biệt người bạn của tôi.

Cả lớp vẫn không hiểu những điều bạn Ngọc Nhi đang nói gì nhưng có một người lại hiểu...

Là tôi. Người cô ấy nói là tôi. Xin lỗi ... Nhưng tại sao lại thay đổi như vậy... ???

20g30

-Alô... Bạn không cần biết tôi là ai... Chỉ cần nghe tôi nói... Nếu bạn là một người có lương tâm thì nên suy nghĩ lại.....v...v...

Cuộc Đt đó chính xác là của hần, hần đt cho Ngọc Nhi.... Và đây là lý do cô ấy đã thay đổi, và quyết định biến mất khỏi cuộc sống của tôi

Ôi. Heo viết mà khó có tập nghiệp Châu luôn này...

Các rds đọc xong cho Heo xin cái cmt trước khi out nha

13. Chap 13+14: tôi Nợ Anh Một Mạng Sống

Giờ tự học

“Cái này sai rồi, đã giảng kĩ thế mà” Lại nữa, sao cứ gõ bút lên đầu tôi mãi thế.

-Biết rồi, sửa lại là được chứ gì... Sao cứ gõ đầu tôi hoài vậy, đầu tôi mà móp là ông chết với tôi...

Hắn lấy tay xoa xoa đầu tôi “Xin lỗi mà, để tôi chỉ lại cho”

Biết lỗi rồi chứ gì...hờ... Mà sao ông trời “phũ” thế, sinh con ra đẹp toàn diện như vậy mà ban cho con chất xám ít thế, chẳng nhớ hay hiểu bài gì cả...

Bên khung cửa sổ trường học, chúng tôi vẫn say mê học tập, nhưng đầu đó có ánh mắt căm thù nhìn chăm chăm vào tôi

“Mày...mày...nhất định phải trả máu lại cho em tao”

“Các em nghỉ nha” Câu nói này...hay nhất trong ngày là đây.

Rồi hắn quay sang bên cạnh tôi

-Để tôi đưa bà về nha ^.^

Tôi mỉm cười gật đầu...á lộn phải lắc đầu chứ, tôi liền tắt nụ cười đi để lại khuôn mặt băng giá thường ngày “Không, khỏi đi tôi tự về được” Hahaha, phải vậy chứ. Tôi tự đi về được chứ bộ, chỉ cần xách “hai cẳng” bước về là được =.= Vâng, như vậy mới là Trần Bảo Châu chứ...

Lalala đi học về là đi về nhà... Niềm hạnh phúc là đây, tưởng tượng cái cảnh về nhà nhảy “ầm” lên giường mà ngủ thì còn gì hơn hahaha *thế ché Châu không tắm à”

Bỗng, “Mmm” có cái gì đó bịt kín miệng, mũi tôi lại.

Ai? Ai lại làm như vậy, tôi vùng vẫy tay chân một hồi, mới nhận ra đó là...khăn tắm thuốc mê...

Vài giây, tôi bắt đầu choáng váng, không làm chủ được cơ thể nữa, đôi mắt không chịu nghe lời mà cứ thế nhắm lại, một mảng màu đen mờ mờ dần trỗi lên đậm cho đến khi hình ảnh của buổi chiều trong lành, mắt me vụt biến mất...

Sáng hôm sau, ở trường, giờ chơi...

“Máy bạn!” Cái dòng chữ này, không biết bao nhiêu lần hắn phải nhìn thấy trong điện thoại khi điện cho “Cùi đẹp gái”, nhìn nó mà hắn không thể không kèm theo sự tức giận.

Tại sao không bắt máy? Tại sao không đi học? Giận gì mình à? Hay bệnh? Hay là đang ở nơi tối thui nào rồi? Câu hỏi cứ thế đặt ra không ngừng...

Hắn vò đầu, bứt tóc, làm á tóc được chải xéo gọn gàng ngày nào giờ phải bù xù nhưng làm sao có thể che được vẻ đẹp trai của hắn.

Lại thêm một lần nữa, cậu cầm điện thoại lên và nhờ nó trợ giúp điện cho ai đó. Không lẽ cậu lại tiếp tục gọi điện cho Cùi trong vô vọng? Không... Cậu kéo danh bạ đến tên “Anh Bảo”

Vâng, anh Bảo-người rất quen thuộc với hắn, anh ấy chỉ lớn hơn hắn vài tuổi, là tài xế cho hắn dù vậy hắn vẫn cứ lết cái xác xe đạp mà chạy trốn hơi sức. Ngoài ra, anh Bảo còn làm có thể làm rất nhiều việc chỉ cần hắn yêu cầu thì anh Bảo sẽ làm ngay...

-Anh! Mau tìm cho tôi người tên Trần Bảo Châu hiện đang ở đâu. Ngay và lập tức, tìm nhanh và thông báo cho tôi trong ngày hôm nay.

Thật không tin nổi, khuôn mặt coldboy này là lần đầu được biểu hiện trên khuôn mặt hắn. Anh Bảo thì sao? Tất nhiên rồi, anh thoáng rung mình trước giọng nói của cậu chủ mình. Lần đầu chủ xưng “tôi” thường thì cậu sẽ xưng “em” Anh nhanh chóng “Dạ thưa cậu chủ” rồi rút nhanh tiến trình tìm kiếm cô gái tên Trần Bảo Châu... Biết là sẽ có rất nhiều người tên giống như vậy... nhưng anh Bảo là ai chứ, là người lo cho cậu chủ và làm cho nhà cậu từ nhỏ rồi nên anh sẽ thừa biết Trần Bảo Châu mà cậu chủ tìm là ai...

Trước nhà tôi...

Hắn đứng trước nhà tôi, cứ thế thẫn lạng trong sự tức tối khi nhìn thấy cái ống khoá cửa vẫn thế đóng lại... Vậy là Bảo Châu không ở nhà...

Hắn mò và tìm, đặc biệt sử dụng vẻ đẹp trời cho của mình mà hấp dẫn mấy chị Tám ở khu này để có thể biết thêm thông tin gì đó

“À... Cô gái xinh đẹp đó à, từ hôm qua đến giờ tôi vẫn chưa thấy cô ấy về nhà”

Không về nhà, cái thứ gọi là giới hạn của hắn sắp phần nộ rồi đây. Định cầm điện thoại lên hỏi xem đã điều tra thế nào rồi thì cùng lúc ấy anh Bảo đã chủ động gọi trước.

-Cậu chủ, tôi đã biết Trần Bảo Châu đang ở đâu rồi, theo tôi biết thì cô ấy đang ở trong một ngôi nhà hoang ở hẻm “Tử” được bắt đi bởi một đám người con trai, tôi nghi đây là bắt cóc...

Nói đến đây hắn cúp máy, như là sức mạnh ánh sáng, hắn nhanh chóng lên xe BWM chạy thật nhanh*Au: Bravo!! Bạn Hải hết dùng xe đạp rồi

Hải: Tất nhiên, xe đạp là Tết năm sau mới tới*

Rồ gaz thật nhanh, từng đợt gió mạnh mẽ thổi vào khuôn mặt hắn, nhưng gió cũng có thể hoảng sợ trước vẻ hắn lúc giờ, khuôn mặt tựa Hoàng Tử Băng Giá, lạnh lùng nhưng đâu đó bộc lộ sự lo lắng...

Ngôi nhà hoang nơi tôi trú ngụ...

Tôi tự hỏi, không biết cái tội bắt cóc tôi mua thuốc gì mà ngủ dơ một cái là “thẳng cẳng” mà ngủ ...

Tôi vẫn nằm đó, vẫn say giấc nồng và chưa muốn có ý định thoát khỏi nó thì...

“Rào” Một xô nước + đá -> lạnh, tôi khó chịu và run lên một cách bần bật, mở nhẹ đôi mắt to tròn của mình ra... Tôi thật sự muốn lột tìm ra ngoài khi nhìn thấy cái thằng cha khốn nạn mà 2 lần kéo quân đến gây sự với tôi...

-Con quỷ cái...mày tỉnh rồi à...hahaha chắc mày thắc mắc tại sao lại ở đây chứ gì... Cái bản mặt ch* như mày tao thật sự muốn đem đi băm nát ra... Mày không biết mày đã gây ra 1 mối hận rất lớn trong đời tao sao...

-Mmm... Tôi vẫn lạnh lùng mà hỏi tên đó * khâm phục cái tên đó luôn, hắn hiểu hả*

-Em tao chết... Vì sao? Vì mày đó... Mày không nhớ lần trước mày đã đá trúng tim nó sao... Lần này tao sẽ phải trả thù .

Nghe rồi, biết em tên đó chết rồi, nhưng tôi vẫn bình tĩnh, vẫn lạnh lùng như thường... hơ, tại sao phải quan tâm những thứ tào lao này. Mà không biết ai mới là người gây sự trước, bây giờ lại nói...

À mà có nói cũng như không, không phải có một miếng băng keo cứ bám lấy mỡ tôi sao, nói thì cũng chỉ kêu những tiếng vô nghĩa thôi, tay tôi còn được dây thừng chăm sóc rất chu đáo...

À mà cần gì phải trả lời tên đó, tôi đây chỉ đang tập trung dần co với cọng dây thừng đây...

A! Hấn...hấn... Nhìn kia, tên đó đang cầm một thùng xăng đó, tay kia thì cầm hộp quẹt... Bây giờ tôi mới bắt đầu vùng vẫy, giỡn à... chết như chơi đây...

Bỗng “Rầm” cánh cửa dột nát của ngôi nhà được mở ra tạo nên một tiếng thật lớn “Bảo Châu!”

Là hấn, hấn... sao lại ở đây, bộ muốn chết chung với tôi sao...

-Ồ lại là anh hùng hôm trước đây mà, muốn chết chung với cái con này à.

Rồi, một nụ cười được vẽ lên mặt tôi, nụ cười vô cùng đều. Biết tại sao không? Hahaha cái dây thừng thần kinh đó cuối cùng cũng được tôi di cư ra chỗ khác... Tôi là ai chứ, tôi là Trần Bảo Châu đó nha...

Giải thoát rồi, tôi chạy đến bên hấn, tôi biết chứ biết hấn không hề biết võ... Vậy cũng đến làm gì không biết, chắc đến câu giờ cho tôi tháo dây đây mà *Coi thường anh Hải quá =.*

“Sao sao có thể thoát ra” Cái tên đó nhìn tôi một cách ngạc nhiên và đầu đó đôi mắt toáng lên vẻ thất bại ...

Bỗng, từ đâu đó xuất hiện vài thằng nữa. À biết nào cũng sẽ phải giải toả gân cốt đây mà.

Tôi đẩy hấn sang một bên rồi lấy quẹt mũi một cái:

- Dô đi, tao đây tiếp hết... Tôi dám nói được câu đây tự tin như thế này là do Bảo Châu ta đây là dân võ 7 năm rồi nhá *Châu: mọi người thấy ghê chưa*

Một đám con trai chạy đến đánh một đứa con gái à mà không con gái lai “Thánh võ”

Tôi đánh thằng này, đá thằng kia, móc chân thằng nọ... Số dân lúc nãy đã được tôi dọn dẹp sạch sẽ. Ngay cả cái thằng cha đầu đàn lúc nãy cũng được tôi chăm sóc từ đầu đến chân...

- Bà không sao chứ? Hấn hỏi tôi mà đôi mắt cứ long lanh lên trong sự hâm mộ tôi ấy...

Hỏi câu vô ích, nhìn xem, cái tội hùng hổ đòi đánh đòi giết tôi đâu rồi. Bây giờ như những con cá còn xương mất thịt vậy.

Tôi thương người mà, cứ thể tha cho chúng rồi đi về, để mặt cho hấn đứng đó. Tất nhiên, hấn có chân mà, tự đi Ok.

“Coi chừng” hấn đứng ngăn trước mặt tôi “Rẹt”

-Tại sao lại chạy tới... À mà không sao, mày không chết được thì tao cũng sẽ để cho người thân chết vì mày. Sẽ ày hiểu được cái cảm giác đó.

Nói rồi tên đó khomh còn sức lực nào mà ngã trên sàn...

Bây giờ tôi mới chú ý đến hấn, tay hấn đang vịn dao lại... cây dao ấy đang nằm trong ngực trái của hấn... Tôi hoảng hốt, tôi biết chỗ đó là có tim mà... Cái thứ chất lỏng màu đỏ mà ta gọi là máu cứ thế tuôn ròng rọng chảy ra từ vết đâm... Máu chảy lênh láng khắp sàn, khắp áo hấn... ” Tại sao? Xin đừng chảy nữa mà” Tôi khóc, tôi khóc trong niềm lo sợ, giọt nước mắt tôi rơi xuống trộn lẫn cùng máu hấn, tôi mơ hồ không biết nên làm gì, vì tôi đây cũng đã mất sức rất nhiều * Có được ăn uống gì lúc bị ngủ mê đâu*

Trong lúc hoang mang, thì từ ngoài anh Bảo chạy vào. Vì là người thông minh nên anh đã sớm “Cập nhật” sự việc và đưa tôi với hấn đến bệnh viện nhanh nhất...

Bệnh viện Sunshine

“Mau mau lên có người cần cấp cứu” Tôi chỉ biết la lên, la thật lớn, đầu óc tôi bây giờ chỉ cần hấn sống...

Bỗng có vài người y tá và bác sĩ chạy tới, nhanh chóng đưa hấn lên giường đẩy nhanh đến phòng cấp cứu...

Tôi nắm chặt tay hấn “Bảo Châu” đôi môi khẽ nói, đôi môi ấy bắt đầu chuyển sang màu “tái” do không còn sức lực...

“Tôi ở đây... ở đây... Xin ông đừng có chuyện gì! Xin ông mà” Đôi tay nay đã nắm chặt nay còn nắm chặt hơn...

-Xin cô buông tay anh ấy ra để chúng tôi bắt đầu phẫu thuật.

Buông tay hẳn ra, tuy nhiên tôi vẫn còn luyến tiếc đến ngón tay cuối cùng...

Chiếc cửa đóng sập lại.

Tôi ngồi trên ghế vẫn chưa hoàn hồn lại những gì đang và sẽ xảy ra.

Bỗng đằng xa, Ngọc Chi chạy đến ” Tiết Hải sao rồi” giọng nói dịu dàng nhưng đầu đó vẫn rõ ràng hiện lên vẻ tức giận nhìn tôi.

Tôi lắc đầu rồi lại gật đầu, “tóc” nước mắt tôi rơi, rơi trên gò má, rơi xuống đôi bàn tay tôi. Tôi khẽ nhìn đôi bàn tay tôi lúc này. Những vết máu loang lổ thấm đều vào da tôi... Là máu hẳn...

-Tại sao? Tại sao ông lại đón nhận nhát dao thay tôi. Tôi mới là người bị đâm. Tôi mới là người bị thiệt của tất cả sự việc này. Nỗi đau ngay tim đó phải là tôi. Người nằm trong phòng cấp cứu là tôi chứ không phải ông. Tất cả đều là tôi nên nhận. Không phải ông. Chắc đau lắm... Đau lắm đúng không. Tim ông đau làm tim tôi cũng đau nghiêng lại đây.

Xin lỗi-Cảm ơn.

Ngọc Chi nhìn chăm vào tôi rồi khẽ cười” Là do cậu ấy thích cô, đúng là cô rất ngốc” Chi vừa nghĩ vừa cười trước sự ngốc nghếch của ai đó.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua

Tôi và Ngọc Chi vẫn ngồi hẳn hờ cho đến khi chiếc cửa được mở toạch ra...

Tôi vội chạy tới:

-Bác sĩ cậu ấy sao rồi

-Không sao rồi, phẫu thuật thành công. Thật sự trường hợp này rất là nguy hiểm, chỉ cần 1cm nữa thôi là trúng tim rồi. Lúc ấy chỉ có thể là tử vong. Hiện giờ cậu ấy còn rất yếu hãy cố đợi đến khi cậu ấy tỉnh dậy.

Tôi ngồi bệt xuống sàn sau khi nghe bác sĩ nói“Cảm ơn!” Tôi mệt mỏi, không còn sức lực nào nữa...

-Cô nên về nhà nghỉ ngơi đi, tôi sẽ ở lại chăm lo cho Hải, vì ba mẹ cậu ấy cũng đã đi công tác nước ngoài rồi.

Mặc dù tôi rất muốn nhìn hẳn an toàn hẳn rồi mới dám về nhưng làm sao đây, cái bụng nó cứ ồn ào náo nhiệt trong đó. Nên tôi gật đầu đồng ý...

Bước đi ra khỏi bệnh viện, mọi người xung quanh cứ nhìn tôi một cách khó hiểu cứ như “kẻ giết người”. À mà cũng phải thôi, nhìn xem người tôi toàn là máu, bộ đồng phục, tay chân, và tóc tai đều dính hết...

“Bảo Châu” Đó là... anh Tuấn... Tôi chạy đi, không muốn để anh thấy bộ dạng này đâu, nhưng tôi không còn sức lực nào để chạy nữa. Cứ thế đứng đó cho anh chạy đến... Thế nào anh cũng sẽ hỏi đã có chuyện gì xảy ra...

Anh chạy đến, khoác lên người tôi chiếc áo khoác rồi nắm lấy đôi tay đầy máu của tôi đưa về nhà tôi. Anh không hỏi sao? Không hỏi vì sao tôi như vậy à

Nhà tôi

Tôi đang tắm rửa sạch sẽ thì bên ngoài anh đang nấu ăn...

Trong bàn ăn, tôi ăn một cách chậm rãi mặc cho rất đói, vì trong tâm trí tôi bây giờ chỉ nghĩ về hấn. Tất nhiên rồi, làm sao có thể ăn uống ngon lành trong khi cứu nhân của mình đang nằm trên giường bệnh. Và tôi hoàn toàn quên mất sự hiện diện của anh Tuấn

-Em không ổn à? Anh chỉ hỏi thế thôi. Anh sẽ không tra hỏi gì đâu.

Cuối cùng anh Tuấn cũng đã nói chuyện sau hồi lâu im lặng.

Tôi nhẹ lòng khi nghe anh nói. Vâng chỉ có mình anh là hiểu tôi. Nhưng bây giờ tôi chỉ nghĩ về hấn. Chưa bao giờ tôi lại để hấn trong tâm trí tôi lâu đến thế.

“Reng...” Chỉ lần reng thứ nhất, tôi đã nhanh chóng tắt đi và để lại nó trên bàn... Không giống như bao lần tôi phải mua thật nhiều đồng hồ báo thức để xung quanh, như vậy mới có tác dụng được với tôi-con nhỏ chuyên gia nướng khét nget.

Hôm nay, tôi sẽ đến thăm hấn... Làm ơn, đến khi tôi đến đó, xin cậu hãy mở mắt ra, xin đừng cứ mãi nhắm lại như thế...

Bước đi trên con đường quen thuộc, tôi đi thăm hấn, nhưng lại không thoải mái chút nào... Vì sao à? Để ý một chút. Nhìn đi, hôm nay tôi mặc váy đó. Tối qua, tôi đã đi mua ngay một chiếc váy chỉ để được mặc hôm nay.

Hấn nói rồi mà, hấn nói rằng khi nhìn tôi mặc váy rất đẹp. Nên giờ tôi mới mặc váy, thế hấn phải mở mắt ra mà nhìn tôi chứ! Tôi còn kẹp chiếc nơ hôm đi thi hấn đã kẹp cho tôi nè. Nhìn tôi bây giờ rất xinh xắn đó!

Tôi lại còn nhờ anh Tuấn chỉ cho cách nấu cháo đó. Vì hấn mà lần đầu tôi vào bếp, nhưng đừng lo, nó không có tệ đâu^^. Tôi đã cố gắng hết sức vì hấn, dù rất mệt nhưng tôi vẫn không tài nào ngủ được. Cứ nhắm mắt là khuôn mặt của hấn lại hiện ra. Lần đầu...lần đầu hấn xuất hiện trong tâm trí tôi nhiều đến thế đó

Đi một hồi cũng đến nơi, bệnh viện “Sunshine” đây rồi. Tôi bước nhanh đến phòng số 01*VIP*...

Bao nhiêu niềm hy vọng khi nhìn thấy hấn liền tan biến một cách vô vọng, đôi mắt to tròn ngày nào ấy vẫn chưa mở lên, nụ cười ấy vẫn không còn thấy nữa, có thể nào gọi tên “Cùi” không? Cái tên mà tôi từng ghét bỏ. Nhưng..Tôi muốn nghe...

-Cùi!!

Cái gì vậy, không lẽ mình hoang tưởng luôn à. Suy nghĩ rồi, lại nghe thấy giọng nói luôn. Tôi dùng tay tát vào mặt mình “ Tỉnh lại coi, ảo tưởng quá rồi haha”

-Cùi, bà làm cái chuyện ngốc nghếch gì vậy...

Cái giọng ấy vẫn vang lên...không lẽ là... tôi đưa mắt sang giường bệnh thì lại thấy được nụ cười Angle ấy rồi. Cái nụ cười đã làm cho tim tôi loạn nhịp bao nhiêu lần, làm cho tất cả cơ quan trong cơ thể tôi như ngừng hoạt động.

Tôi chạy tới” Ông...ông tỉnh rồi hả?” tôi cười, hạnh phúc khi được nhìn thấy hấn thế này và ngay cả cái nụ cười đó, tôi muốn được ngắm, được lỡ nhịp tôi vì hấn... Á... Sao vậy... Không lẽ yêu hấn rồi.... Azz làm gì có chuyện đó, chắc là chỉ có tình cảm... người cứu mình... mình được người ta cứu...

-Đâu có, này giờ tôi ngủ mà, tỉnh từ hôm qua rồi!

Hôm qua! Vậy mà làm cho người ta suy nghĩ này giờ. Tưởng nhắm mắt đi luôn rồi chứ...

-Bà ra đằng kia, quay một vòng cho tôi

Hahaha chắc thấy tôi mặc váy đẹp chứ gì... Tôi ngoan hiền, hai tay xoè chiếc váy quay một vòng* Cảnh tượng này là lần đầu, thường thì: mặc quần, một bên thì xắn lên nhìn như đi lội sông lội ruộng chỗ nào mới về vậy á*

Tưởng chừng sẽ được khen ai nghe:

-Lại đây! Hấn quát lớn vào tôi

Cái trò gì đây. Không lẽ mình mặc xấu lắm hả.

Nói rồi, hấn lục lục tìm tìm cái gì trong cái tủ được đặt kế bên giường hấn... Lấy ra cái hộp cứu thương [+]

-Á. Ông bị gì đó, tự nhiên lấy hộp cứu thương ra làm gì. Hay bị đâm rồi ảnh hưởng đến não bộ của trẻ sơ sinh à

Hấn không để ý, cứ thế lấy ra chai sát trùng vết thương và băng keo cá nhân.

Rồi hấn cầm lấy cánh tay tôi...

1giây...2giây...3giây... Tôi đã hiểu lý do vì sao hấn lại làm chuyện này rồi...

Hấn nhẹ nhàng rửa sạch vết thương ngay cánh tay tôi, có lẽ do hôm bữa cầm vật gì nhọn để mở dây nên quẹt chúng tay đây mà... Đôi mắt ân cần của hấn... “Á, Đau... nhẹ thôi ông nội”

-Bộ, ông không thấy hôm nay tôi mặc váy sao? Đau..Không chú ý đến à. Á..nhẹ...Làm tôi tối qua tắt tóc chạy đi tìm mua váy...

Hấn nhìn tôi, mặt nhăn nhó:

-Sao bà không lo cho bản thân đi, để bị thương mà còn giúp nó nhiễm trùng nữa chứ. Như vậy không phải để tôi chịu giúp bà một nhát dao vô ích à!

Hấn...Tôi nhìn hấn, không nói nên lời, chỉ biết gục mặt xuống...

-Mà thật sự, hôm nay bà rất đẹp, mặc váy rất xinh. Nói rồi hấn lấy tay vuốt nhẹ mái tóc tôi, cho đến khi sờ đến cây kẹp” Bà đã dao động về tôi chưa”

Câu hỏi này... Tôi toàn tập đứng hình trước nó... Đã dao động...gì chưa...

Thật lòng thì nếu như hỏi đã dao động hấn chưa à?

Bảo Châu (Đại): Làm gì có, có cái mà cầm dao, rồi hành động với hấn thì có... Tối ngày cứ bám tôi như Địa mà còn Cúi Cúi gì nữa chứ

Bảo Châu(Như bao người con gái bình thường khác): Dao động á?... Không biết có hay không, chỉ biết là gần mấy tháng nay, cảm xúc của tôi cứ cứng đầu không nghe lời gì cả, bên hấn có vui có buồn, hạnh phúc và giận dữ đều có. Và đặc biệt, từ ngày tiếp xúc với hấn, không biết tôi có bệnh tim không nữa, nó cứ đau, ngiến chặt lại rồi còn nhảy loạn xạ trong đó...

Đẹp hết qua một bên, tôi phải vận óc, móc óc ra chấm muối tiêu suy nghĩ để làm sao đánh trống lảng được hấn...

-A..a... Tôi.. tôi nấu cháo á... Ăn đi, rồi nhận xét...

Kinh nghiệm: nửa ngày rưỡi của tôi á

Hấn nghe mà cười đau bụng, nửa ngày rưỡi...hahaha... ăn vô chắc nhập viện lần nữa...

Nhìn hấn cười tôi cũng cười theo, sợ dĩ rằng mình đã trốn được hấn câu hỏi đầy gai ốc này

*Au Heo:Châu ơi là Châu chuẩn bị chap tiếp theo đi, cô không còn đường chạy nữa đâu...

Châu: Why? Chap 15 có gì hot à*

End Chap

Mọi người đọc xong cho Heo xin cái cmt, có nhiều bạn nói rằng truyện Heo viết tình yêu vẫn còn yên bình quá.... hahaha các bạn cứ bình tĩnh đi nào. Truyện chưa hết mà...

14. Chap 15: Tôi Thua Anh Rồi!

“Tic tíc...” Cái tiếng đt tôi vang lên rõ mồn một...

From “Hải Chó Đin”

- Ui da, tôi đau quá nè. Nghĩ lại chịu dùm bà nhất dao hơi bị uống, trả thù lao cho tôi đi... (=''=)

Bà cho tôi 3 điều ước đi Cùi xinh đẹp... *mắt long lanh* Bà nhất định phải thực hiện, nếu không tôi nhảy lầu chết cho bà vừa lòng á... Nhớ nhá... “ừ ừ” xem như đồng ý á... Chuẩn bị tinh thần hoàn thành điều ước cho tôi đi...

Lớphọc võ

“Yahh...” Cái giọng la đầy mạnh mẽ này... là giọng tôi chứ ai... Trước mắt tôi là một cục thịt mỡ to đùng vô cùng đau thương.

-Ấy da... Cái mông xinh đẹp của tôi. Chị Bảo Châu lợi hại quá à. Mốt mọi người đừng bắt tôi đấu với Bảo Châu nữa á. Đấu với cổ chẳng khác gì vác cái xác đến dâng cho “hổ”

Đó là anh Hoàng, học võ cũng được 3 năm, thân hình chuẩn men-mập bởi nên mới được gán cho cái biệt danh “thịt mỡ”...

Tôi nở nụ cười tự mãn nhất của mình” azz... Vậy không ai muốn đấu với tôi nữa à. Thầy ơi, thầy cũng không đấu ạ” Tôi nói rồi, nhìn sang người thầy kính yêu đang bều bều môi lắc đầu....

À mà mọi người sẽ thấy con người hoàn toàn khác về tôi trong cái lớp võ này... Vì nơi đây xem như “ổ” của tôi rồi... Tôi không có “đại” đâu á

-Thầy còn không muốn, tại tôi sao muốn đấu đây. Ai da, báỉ phục cô nương quá êê mà...

Chị Mai cũng lên tiếng sau một hồi ngỡ ngàng trước vài đòn tấn công của tôi “ban tặng” cho Hoàng...

-Chị Châu hay quá... Em cũng muốn như chị, muốn là nhất cơ, muốn ai cũng phải nể...

Bé Thảo- Cô bé chỉ mới vào tập được 1 năm, nhỏ tuổi hơn tôi nhưng lại rất dễ thương, trong đây tôi quý nhất là em ấy...

Tôi đi đến rồi xoa xoa đầu Thảo” Nhất định rồi, nhất định Thảo sẽ được giống chị thôi, sẽ là nhất nhất luôn á hihi” tôi cười hiền với em ấy...

Bỗng, một giọng nói vang lên, tôi thấy đầu đó chị Mai và vài người con gái trong lớp võ này đang “âm âm” trước cái gì đó...

-Hazz... Nghe nói ở đây là “nhất nhất”... Sợ quá. Không biết cô nương đây có dám đấu với tôi không.

Đấu? Ai mà dám gan trời mà đòi đấu với chị. Tôi quay đầu lại.

Á! Là hấn. Không phải nằm trên giường bệnh sao? Mới có 1 tuần thôi mà...

-Sao lại đây, vết thương chưa lành mà dám đi đi lại lại hả cái thằng cha kia...

Tôi quát vào mặt hấn, một phần là tức do có sự hiện diện của hấn, phần chính là lo cho cái thân xác vết thương đầy người kia

-A... Bạn trai chị Châu kìa... Woaa đẹp trai quá đi...

Cái giọng nói này ... là cái cô bé mà tôi mới khen là dễ thương đây mà. Cái thằng cha nào dám nói con nít ngây thơ, hồn nhiên đâu, ra đây tôi phi dép cho...

-À, Thảo ơi không... Chưa kịp nói hết câu thì lại cái giọng nói khó ưa đó nhảy vào O_o

-Bé ngoan quá, biết anh chị là người yêu luôn!!! Nói rồi, hấn lấy tay bấu lấy cái má phụng phịu của Thảo...

Khỏi phải nói, cái mặt con bé hiện rành rành cái vết hồng hồng, miệng thì cười toe tét...

-Cái tên này.... Tôi nhìn cái cảnh đó mà tức ói màu. “Người yêu” của nhau? Điên lên mất thôi. Không để sự việc đánh mất lý trí. Vô vấn đề“Đến đây làm gì?”

Tôi nhìn hấn, mắt chạm mắt, một bên như muốn ăn tươi nuốt sống ánh mắt đối diện, một bên thì hiền diệu, đôi mắt to tròn cứ liên hồi chớp chớp...

-Để cho Cùi thực hiện điều ước thứ nhất.

Cái nụ cười nham hiểm lại xuất hiện. Ôi! Nhìn mà nổi da gà mà. Ồ mà... sao mọi người xung quanh cứ nhìn chăm chăm vào tôi với hấn thế?

Hoàng: Điều ước thứ nhất gì. Không lẽ Châu là “bà bụt”

Mai: Cùi? Ủa cái anh đẹp trai đó kêu ai vậy ta *ngó nghiêng, ngó dọc*

Thảo: Hai anh chị nhìn đẹp đôi phết Q_Q

Tôi cố mò tìm lại dữ liệu não xem coi cái thứ“điều ước” đó là gì... Á! Cái điều ước, điều ước “trả thù lao”. Tôi nhìn hấn, vẻ mặt chuẩn thiếu nữ nghiêm túc. Nhớ lại cái tin nhắn lúc sáng, đọc mà cứ tưởng hấn tự gửi xong rồi tự trả lời luôn... Nhưng biết làm sao giờ... thấy cái thân xác tàn tạ của hấn do cứu tôi nên cũng chấp nhận vậy... Có ba điều thôi mà...

-Sao ? Ước gì???

-Đấu võ với tôi, tôi muốn xem cái tài đấu võ của “nhất nhất” ấy như thế nào?

-Đấu võ với tôi?

Đặt tay lên trán, mọi người nhìn hấn mà rùng mình lo sợ dùm hấn...

Đấu với tôi, hấn sao?Để chị đây xem xét lại em nhá:

Bề ngoài của dân võ: quá công tử

Kinh nghiệm võ : Zero...

Suy ra tư cách: Bích cửa nha kuu

- Nằm mơ hả cưng, cái trình độ khoai mì như cưng mà bày đặt thách đấu với khoai từ chị à. Không sợ nhục hử???

Hấn lắc đầu rồi lại cái tiếp tục cái màn khoe răng quen thuộc” Thì bà đấu với tôi đi”

Hấn khùng hả? Đấu thì tức nhiên quá ư bình thường đối với tôi rồi. Nhưng cái vết thương đó... Không được, nhất định là không được. Tôi lắc đầu, lắc đầu lia lịa...Quá ghê, quá nguy hiểm...

-Tại sao? Đây là điều ước thứ nhất của tôi đó nha...

Ồ ha... dù cái gì cũng phải giữ lời hứa chứ. Mình đã hứa với hấn mà. Bảo Châu ta đây đã nói là phải làm. Lời nói đi chung với hành động... Hừ hừ

Vâng, một màn gạt đầu, lắc đầu, xoa cằm tự kỉ của tôi cũng chấm dứt...

-Ok đấu,tôi sẽ nhẹ tay với ông. Với lại đối với ông thì không cần phải tung chiêu gì nhiều, chỉ cần dùng những cách cơ bản thôi...

Cái nụ cười tự mãn của tôi một lần nữa hé nở... Hahaha chị cho cưng nhụt mặt nò* Au: Cái mặt nham hiểm gớm*

“Dô” Cái giọng nhỏ nhỏ xinh xinh của bé Thảo phát lên ra hiệu cuộc đấu xin được phép bắt đầu..

Tôi với hấn bắt đầu đấu với nhau. Thừa biết tên này sẽ chẳng có võ vớ gì nên cứ bình tĩnh đá 1cái rồi vương mặt lên mà chiến thắng thôi...

Tôi tiến tới nhẹ nhàng nhưng vẫn đầu đó có chút mai phục. Ồ hay, hấn vẫn đứng đó cười“Đang đấu đó nha”. Hazz đã yếu mà bày đặt cạo gió á lộn ra gió. Rồi ra gió hử chị đây kết thúc em lẹ luôn...

Tôi bước tới định đưa tay đến đánh thì một cái móc chân, tôi hoảng hốt và theo tự nhiên, lực hút của Trái Đất thì cái môn* xinh đẹp của tôi sẽ được đáp đất một cách nhẹ nhàng tựa gió bay. Đang chờ đợi giây phút thiêng liêng ấy xảy ra thì “chập” một bàn tay nắm lấy cổ tay tôi lại...

Nhìn lại cảnh tượng này xem... Chàng trai nắm cổ tay cô gái, tay kia của hai người thì đưa ra, ánh mắt nhìn nhau. Cứ tưởng xem nhầm chỗ đấu chứ, đang coi đánh võ đó nha, không phải khiêu vũ đâu...

Quay lại hiện trường, một cách nhẹ nhàng, hắn kéo tôi lại. Cái khoảng cách này không đùa đâu, cái khuôn mặt xinh xắn của tôi đang áp vào ngực hắn, “thình thịch...” nghe tim hắn đập mà mặt tôi đỏ như gấc ấy.

“Tôi không muốn làm bà đau đâu!” Cái giọng khàn đục của hắn lên tiếng..

Cái gì chứ? Tôi bực mình nhảy ra khỏi người hắn, đấm đấm ra đòn cực “sung”.

Nhưng sau tất cả cú đấm ấy hắn đều né được, né một cách rất chuẩn nha. Tôi vừa đánh vừa ngạc nhiên...

Cuối cùng, giới hạn bùng nổ rồi. Tôi chuẩn bị dùng cái chiêu nhảy lên rồi móc cổ lại, cái chiêu này cả thầy cũng “né” chệch đấy nhá... Đâu đó có vài người đang lùi lại với sự lo sợ về chuyện sắp diễn ra...

Rồi, xem ra chị đây phải đánh một cách bạo lực rồi...

Tôi chạy đến chuẩn bị tung tuyệt chiêu của mình thì hắn móc tay này, giữ chân kia...

Cuối cùng lại cái cảnh tượng xấu hổ vô cùng. Tay chân tôi bị hắn kìm chế một cách “đáng lòng”...

Lưng tôi áp vào trong lòng hắn, hắn nhẹ khẽ nói vào tai tôi” Trình độ của bà không tệ nhưng lần này thì gặp phải cao thủ rồi”

“Châu thua rồi!” Cái giọng nói vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng đầy thích thú của anh “thịt mỡ”

“Hộc..hộc..” Tôi thổ diên cuồng..Làm sao có thể. Không một ai có thể làm tôi mệt mỏi như vậy... Hắn không biết võ cơ mà... Làm sao có thể...

Cái bầu không khí đang hướng mọi ánh mắt về hắn đầy hâm mộ thì...

-Thực hiện điều ước thứ hai nào

End Chap

15. Chap 16:hãy Cứ Mặc Đi...không Cải Được Đâu

Điều ước thứ hai sao? Lại muốn chuyện gì nữa đây? Chà đập mặt tôi giữa bàn dân thiên hạ còn chưa vừa lòng hử?(~~)

-Gì nữa, lại muốn ước cái thứ nhảm nhí gì nữa...

Tôi nhìn hắn, cái mặt cứ nhần nhần lên, nhìn dễ thương cực kì...

Nói rồi, hắn cầm lấy tay tôi kéo đi,kéo lên chiếc xe BWM mà hắn đã dự định trước...Vâng , hắn đã có ý đồ từ trước.

Cái không khí bên trong lớp võ lúc này là “Đơ”... Nhưng cũng có vài tiếng cười rú rít ủng hộ cho cặp đôi hài hước này...

Ngồi trên xe, “Ế, chở tôi đi đâu đó!!!”mặc cho tôi la hét như một con tâm thần, hắn cứ ngồi đó mà cười một mình

” Rồi bà sẽ biết”

Trên chiếc xe xinh đẹp, nhưng bên trong đang có hai con người vô cùng...
Một người thì nắm tóc, nắm áo người kia giật giật khó chịu. Thế vậy mà người kia vẫn ngồi cười.
-Đang lái xe mà “hành hung” kiểu này là xe lụi xuống sông luôn nha.

“Két” cái chiếc xe ồn ào náo nhiệt từ lúc đi ,cho đến lúc tới, cuối cùng cũng tới nơi.

Chừng dừng một đồng trước mặt tôi là khu mua sắm “cực lớn”.Đó chẳng phải là khu mua sắm lớn nhất nơi này sao...

Là khu mua sắm“Happy”

Nó to ngắt ngưỡng luôn, nhìn nó mà cái cổ tôi muốn gãy làm hai... Cơ mà tại sao lại đến đây???

Tôi quay sang nhìn hấn, hấn ngược lên nhìn khu mua sắm >.

-Ế tên thần kinh kia, đưa tôi đến đây làm gì ???

Chưa kịp suy nghĩ để chỉ hấn tiếp thì “chập” hấn cứ thế nắm tay kéo đi...

Có bác sĩ nào nhầm không? Hấn bị thương vô cùng nguy hiểm, suýt tử vong... mà lại kéo tôi như vậy nè, bộ hấn có “sức trâu” à?!

Một cách nhanh gọn gàng, tôi và hấn đã đứng ngay ngắn giữa trung tâm khu mua sắm.

-Đến đây làm gì??? Tôi nhìn hấn cặp mắt “chắc thân thiện”...

Hấn quay sang nhìn tôi rồi khoe rằng như bao lần” Mua đồ... Là Sếp ping á á...”

Mua đồ??? Cho ai??? Tôi nhìn hấn bằng khuôn mặt ít có ngu lắm

Không có sự cho phép như bao lần... Cứ thế tay tôi bị hấn chiếm hữu kéo đi xa xa... xa tới chỗ nào đó...

Chuyênbánđồngphụcchợsinh...

Đồng phục? Ủa bộ đồng phục hấn bị rách hay hư chỗ nào à? Sao tự nhiên hấn lại tới đây chứ?

Trong khi tôi vẫn không khỏi hoài nghi về cái tiệm bán đồng phục trước mặt tôi thì...

-Chị ơi, tìm cho em vài bộ đồng phục hợp với bạn này...

Cho tôi đứng hình vài giây nha... 1.2.3...

“What the lộn?” Thì ra tới cái nơi lớn tởm chẳng này là để mua đồ cho tôi đó hả....

Chưa kịp quay sang tát mưa tát bão vào mặt hấn để chửi thì...

-Em thấy cái này thế nào? Hay là cái này?

Vâng,là chị bán hàng dễ thương đã cắt ngang tâm trạng chửi bới của tôi đấy... À mà gì đây. Một bên thì: sọc ca rô, cà vạt nhìn cũng được đó.

Còn cái kia: đơn giản nhưng không tay, chính giữa phần trên được gài nút, nhìn rất nữ tính...

Thiết kế rất đẹp? Đúng là hàng ở nơi này có khác rất “sịn”... Nhưng “hặn” một cái là....

Saolàláváychứ? Lại cònngắnnữachứ?

Tôi quay sang nhìn hấn, nhướn hai con mắt to tròn của mình lên” Cái thứ này là sao”

Không trả lời, hấn đẩy tôi vào phòng thay đồ và những chuyện còn lại để cho chị chủ hàng lo liệu...

30phút trôi qua....

“Xẹt....Xẹt....” Cái tiếng này đã vang lên gần 5lần rồi. Mở màn rồi lại đóng màn lại... Thay đồ cũng mệt như vậy sao?

Vậy mà còn đem tôi ra cho hấn chiêm ngưỡng từng bộ một... Hấn cứ ngồi đó như “vua”, đầu thì lắc lắc “không được”, gật đầu cái chắc dòng họ hấn mất của chắc...

“Xet” cái mở màn lần 6, lần này tôi diện lên người bộ đồng phục có vẻ “hở” O_o

Chiếc cổ áo được cắt xén hơi xuống sâu nha... tay áo ngắn được để phồng rất đẹp... Chiếc váy ngắn caro đỏ nhìn hoàn toàn “Ok”

Nhưng cái mà tôi cứ che đi che lại là cái cổ áo cắt xén “quá nguy hiểm” lộ hàng rồi sao...

Hấn thì sao? Bỗng ngồi bật dậy, cái ghế cứ thế bật ngửa ra vì hấn... Tiến lại gần tôi... Ôi mẹ ơi cái khuôn mặt “cáo già” đây nè...

-Coi bộ, vòng 1 cũng khá đầy đặn hén!

Đôi mắt nham hiểm cứ nhìn về phía chữ X mà tay tôi đã tạo nên, cái mở thì chu lên một cách rất muốn lấy cái kéo cắt bỏ đi..

-Cái đồ dê già....

Không ai có thể cản chị ,cứ thế tiến tới hấn và ra đòn nhưng nhớ lại cái chuyện hồi ở lớp võ bị hấn làm nhục mặt nên...

“Á!!! ”Cái đôi giày cao gót chết bầm. Không đứng yên mà quẹo một bên, đơn giản là em sắp được rơi, lần này không rơi xuống đất mà rơi trên người con “dê”

“Thình thịch” Cái tiếng này?! Tôi ngước khuôn mặt xinh xắn của mình lên...

Cái con dê đẹp trai đang bị tôi đè bẹp, mắt dê và mắt tôi chạm nhau dường như muốn lọt ra ngoài... Rồi cái bệnh tim lại tái phát rồi, nó cứ nhảy loạn xạ trong ấy á...

Cơ mà hình như cái eo tôi có gì “không ổn”

-Á cái tên dê xồm

Tôi la lên,nhảy ra khỏi người hấn,tại sao ư?Tại cái bàn tay hạnh kiểm xấu kia đang ôm lấy cái eo thon thả của tôi đấy chứ...

Hấn lại cười, lại vẻ mặt vô cùng nguy hiểm đó, đánh chửi từa lư vậy mà hấn cứ đứng đó cười, không lẽ hấn muốn “bơ” đẹp tôi à?

-Sao lại bắt tôi mặc mấy cái thứ này chứ! Khuôn mặt “bà chằn” của tôi được lộ diện sau vài lần chịu khổ cực

-Thì là điều ước thứ hai, không có cái lại được đâu ble ble...

-...

Nơi hai con người đang trong trạng thái cách biệt nhau,một thì rất tấn, một thì tức ọc máu nhưng đầu đó mọi người xung quanh thì :

Bà chủ: Ôi dễ thương quá!! Chu...chu...

Người nước ngoài: Ôi ha người kia đang nói gì mà hạnh phúc thế? Giới trẻ giờ thật là cutee

Em bé X X : Mẹ ơi, hai anh chị đó đang làm gì thế ạ?!

-Đừng nhìn con. Người mẹ cứ thế che mắt con lại và đi tiếp, mắt thì ko rời khỏi chúng tôi...

~Im lặng

~Biết! Chúng tôi biết chứ, biết rằng chúng tôi đang là sự chú ý của nguyên cái khu mua sắm xinh đẹp này...

“Mau chuồn thôi” Tôi nhìn hấn, ánh mắt vô cùng tha thiết...

Hấn hiểu và cứ thế nhanh chóng thanh toán bộ đồng phục và cùng tôi “Bái bai” khu vực này.

Nơi nào đó trong khu mua sắm vẫn chưa biết nữa, tôi và hấn đang thở như trâu vì phải chạy xa những ánh mắt” ông, bà tám” nơi này...

Bỗng, hấn tiến lại gần, đưa đôi bàn tay...à thì có thể nói là đôi tay vô cùng hoàn mỹ, tay hấn đặt lên tóc tôi.

Rồi nhẹ nhàng đi ra phía sau lưng tôi...

-Gì vậy, ông định làm cái gì đó!! Định làm gì xấu xa nữa hả...

Hấn cứ lặng lẽ đứng sau lưng tôi, không nói gì, cho đến khi lấy trong túi ra một thứ rất quen thuộc với con gái “Đồ cột tóc”

Rất điêu luyện, hấn nhẹ nhàng chia mái tóc dài đen mượt của tôi ra làm ba phần rồi... phần này đặt lên rồi phần kia luồn quá...

Hấn...hấn đang thất bính cho tôi sao... Hấn biết làm à! Trời ơi! Làm còn đẹp hơn tôi nữa.

-Hahaha đẹp ghê chưa, tôi phải đi kiêu chị quần gia trong nhà chỉ cho đó... Bà hân hạnh lắm mới được người đẹp như tôi làm cho đó...

Bảo Châu à! Tỉnh lại nào, không được để những lời ngon ngọt kia xâm chiếm tâm trí được...

Nhưng thôi rồi, cái má tôi nó cứ nóng đỏ lên... Ai cầm ca nước đổ lên hạ nhiệt dùm tôi coi...

-Mà nè, sao ông có thể thắng được tôi chứ??

Hahaha...Hấn cười, cái nụ cười “tự sướng” của hấn... không còn gì để diễn tả được.

-Thử xem giữa võ 7năm với 10năm ai thắng.

10năm? Không lẽ hấn là...võ...nhưng những lần trước thì sao.....Tôi hoàn toàn mơ hồ...

“Hải!” Bỗng từ đâu giọng nói ai đó vang lên.

Hấn quay sang nhìn tôi! Ế...không phải tôi kêu đâu nha. Có gì để nói đâu chứ.Đang suy nghĩ về nước Mỹ mò.

Rồi bốn con mắt lại hướng về ai đó. Một người phụ nữ rất... Sao ta? À chỉ có thể giải thích bằng 2từ: Đẹp&Giàu (*- -*)

“Mẹ” Hấn nói sao?Mẹ của Tiết Hải đây sao?

-Bà đi ra xe đi, tôi có việc 1chút

Hấn nói rồi chạy lại chỗ người phụ nữ mà hấn gọi là mẹ ấy...

Tôi rất “Đại” nhưng lại là “bé ngoan” nha...nghe lời và bước ra khỏi khu mua sắm, đợi hấn trong xe...

-Cái thằng trời đánh này, có bạn gái rồi cũng không chịu nói với mẹ nữa....

Vừa nói bà ấy vừa đánh yêu hấn... Hai mẹ con rất nhí nhảnh như nhau (^ ^)

- Ọp ma à, từ từ rồi con sẽ ra mắt mà, vậy mới bắt ngờ chứ... Nha nha nha, mama ráng đợi há

Cái khuôn mặt ” cún con” của hấn người ngoài nhìn vào còn muốn yếu lòng hướng chi bà ấy...

-Thôi thôi rồi con ơi, ta hiểu rồi. Mà hai đứa định đi đâu đó...

-Hahaha...

“Đi đến nơi mà con sẽ khiến cô ấy thành bạn gái của con!!!”

End chap.

Heo rất xin lỗi vì để các rds hóng chap mới quá lâu, vì Heo bị bà cô dô duyên tịch thu đt 1tuần nên những ngày vừa qua Heo đã sống trong đau khổ...

Rất lâu, có lẽ văn chữ sẽ mất vài cái nên mọi người thông cảm nha

16. Chap 17: Bao Lâu Thì Em Mới Chịu Thừa Nhận?!

Bên trong chiếc xe, tôi thẳng cẳng mà nằm, ngồi đủ thứ kiểu, vô cùng thoải mái... Nhưng cái thứ gọi là thời gian đang làm tôi vô cùng sùng sục.

-Tu trong đó hay sao mà lâu vậy trời???

Trong cái chiếc xe bự như vậy á mà lại để một cô gái xinh đẹp như tôi ở đây à? Hên là chị đây là dân võ bả...

À mà thôi, nhắc tới đây là mất cái hứng hà. Vậy là hần học võ 10 năm sao? Vậy tại sao lần nào cũng giả bộ để bị người ta đánh là thế nào???

Cái đầu tôi bây giờ cứ Vì sao? không thì cũng Tại sao?

Ayy... bỏ qua hết đi, dù sao cũng bị hần lừa rồi nên giờ có nói có chữ lại cũng bằng không thôi.

Đó, cái nổi khổ của mấy đứa nào phăng là đây.

Nhưng nãy đến giờ, cái đầu được bản thân mình mệnh danh là khá thông minh của tôi mới hoạt động nha...

Why? Sao tôi phải mặc cái bộ đồng phục này chứ?! Hay hần lại có âm mưu gì, phải đề phòng cẩn thận mới được...

Tôi loay hoay qua lại, nào là ngó cửa xe nào là hai tay che ngực lại. Cái cảnh tượng như thể sắp bị ăn trộm tới nơi vậy

-Em bị gì vậy???

~“Chíp chíp” con chim bay qua, ba chấm

~Á! Anh Bảo, sao anh lại ở trên xe này.

Ôi giật cả mình, đang ngồi suy nghĩ, một dáng vẻ vô cùng tri thức vậy mà hết hồn...

-Trời! Anh ngồi đây lúc cậu chủ và em đi khu mua sắm rồi... Ý là em nãy giờ không thấy anh sao, sự hiện diện của anh không được em chú ý rồi...

Tôi cười, cười cho bớt nhục đó, nãy giờ bản thân y hết đĩa “tự kỉ”. Lúc thì chà chà muốn nát cái đầu, lúc thì xoa cằm, ngồi nói một mình. Ấy thế mà được anh Bảo đây nhìn hết từ ngọn đến cành...

Hang ơi! Em đâu rồi, cho chị trốn vào cái...o()o

-Vậy chúng ta đi nha...Đang trong lúc hoang mang cho cái “lòng tự trọng” của Trần Bảo Châu này thì..

Đi? Đâu? Ôi giờ ơi, làm ơn đi một lần thôi, một lần đi “tác giả” cho con Châu này biết hần sẽ định bày trò gì đi... O mà... Hần thì sao...Trong đó.

-Anh Bảo...Hần...còn...còn..n

Ế... sao cả lâm luôn rồi, cơ mà anh Bảo có nghe không đó. Sao im lặng như chết vậy...

“Anh còn sống không đó?”

À..à... lúc tôi nói mà không ai nghe là thế nào, thế là em đã được phần nộ, ngồi cả lâm như con diên thể mà không trả lời...

-Trời ơi, cô nương ơi, cậu Hải dặn là đưa em đến địa điểm tiếp theo trước, cậu ấy sẽ tới sau...

Anh Bảo bức xúc tung hoành sau một hồi im hơi lặng tiếng.

-Muahaaaaaa...Dạ, em biết rồi. Anh cứ..tiếp tục..lái xe. Em hiểu rồi...

Ngồi trên chiếc xe, tôi nhẹ nhàng đưa cái headphone yên vị vào tai mình mà nghe...

Những giai điệu nhẹ nhàng, êm ái xua tan đi những suy nghĩ về hần, dù hần có chết chỗ nào hay đang suy toán cái gì tôi cũng không bận tâm tới... Giai điệu này...Nó nhẹ nhàng...

Z.z.z... -_-

Xin tạm biệt thực tại, cho Bảo Châu chị đây bước vào giấc mơ nào...

Ở đâu đó, không rõ hần đang ngồi trên chiếc xe nào đó, gương mặt vô cùng “tươi” nhưng cũng một chút gì đó gọi là lo lắng

Hai tay đang cầm một cái gì đó, một thứ rất ư là sắc sỡ... Là cái gì đó đặc biệt sao

-Anh mau đi nhanh một chút. Tôi cần đến đó sớm nhất...

Hần nói với người lái xe, chắc lại là ai đó ,một trong những người làm việc ở nhà hần ấy mà...

Công viên “Smile”

Như mọi người đã biết, cái chữ công viên đã được hiện ra vô cùng rõ ràng... Là công viên “Smile” rất nhiều trò chơi giải trí và thu phí mỗi năm rất ít, chỉ vài chục tỉ thôi

O.O*rất ít đúng không nà!*

Tất nhiên rồi, đó là cái công viên của cty hần mà, cái nào mà của cty hần sáng lập ra đều nổi như cồn ấy...

Tôi bơ vơ đứng trước cổng công viên. Anh Bảo đã trú ẩn đâu đó khi tổng tôi vào cái nơi xoa hoa như vậy...

Nhìn cái công viên to lớn như vậy, con nít con nôi còn muốn đạp cửa xông vào mà chơi cái này cái nọ...

Và đặc biệt, tôi không phải ngoại lệ, tôi “trẻ con” như vậy từ khi nào vậy? Từ khi hai con mắt dán vào cái công viên chứ đâu!

Nhưng nhìn kĩ lại tất cả, một cô gái mặc đồng phục học sinh, tóc bím đang đứng mở to mắt nhìn cảnh vật trước mặt mình... Hoàn toàn! Người và cảnh không liên quan...

“Phù..” Gió thổi, tôi theo hướng gió đưa mắt nhìn theo. Đấy gọi là hiểu lời gió nói ấy.

Là bong bóng? Bong bóng sao? Nhắc đến bong bóng thì...

-Là cái tên đó chứ à! Lần trước cũng là bong bóng ghi chữ Em cưới.... Hớ quên rồi không thêm nhớ.

Khuôn mặt tôi khi nhớ lại dòng chữ ấy tự nhiên hồng hào lạ thường ^^

Và cũng như vậy, cái bong bóng ấy cũng có chữ...

-Ờ ăy hay ngã hầy...đến vườn hoa hồng, và chọn loại hoa hồng nào mà bạn thích!

Cái ghi chú gì đây, cái này phải của hần ghi không ta, hay là một vụ bắt cóc người đẹp đây...

Tôi nghi ngờ nhưng rồi cũng ngoan ngoãn bước vào. Lạ thường, hôm nay là chủ nhật mà công viên không một bóng ma. Rồi...rồi... công viên này chuẩn bị lên hương chẳng?

Đi...đi cho đến khi trước mắt tôi là cái bảng to “Vườn hoa hồng”

Bước vào, nào là hoa hồng, hoa hồng đỏ-vàng-tím...

Nhưng có một loại mà tôi rất thích, một loại hoa có thể xem như là gắn liền với tích cách của tôi và có ý nghĩa rất hay..

Nhưng? Ở đây không có à? Tôi cố tìm, tìm cái loại hoa mà tôi thích nhất mặc dù không biết lý do vì sao mình lại cảm cú tìm làm gì!

A! Là đây rồi! Là nó, tôi la lên trong niềm vui sướng... Loại hoa tôi thích nhất là đây.

Nhưng mà cái đôi chân này, giày bata, ngược lên một chút là quần học sinh. Thêm chút nữa là áo học sinh nam, hàng hiệu luôn, đưa mắt sang trái chút xíu, để ngó xem cái bảng tên thế nào:

(” Lâm-Tiết-Hải”)

Tôi rặng đọc từng chữ, đến chữ thứ hai, trong đầu thầm mong không phải cái con người đó chứ?! Nhưng thôi rồi là nó, tên hần đấy

Một lần cuối cùng tôi ngược lên hết cỡ và ở một độ cao nào đó, tôi dừng lại, trên đầu tôi có gì đó thơm và hơi nhẹ...

“Là nó đúng không? Hoa hồng xanh hả? Tình yêu bất diệt!”

Giữa một vườn hoa hồng đầy màu sắc khác nhau tuyệt đẹp như vậy nhưng nơi đây nơi tôi đang đứng là vườn hoa hồng xanh, là loại hoa mà tôi rất thích... và đối diện tôi là hần, diện lên mình bộ đồng phục học sinh nam như thường ngày nhưng nhìn hần vẫn rất đẹp zai...

Tay tôi khẽ đưa đến đầu, sờ sờ, đảm bảo là cái thứ trên đầu mình là an toàn tuyệt đối rồi mới đem xuống...

“Là hoa hồng xanh được kết vòng rất đẹp...”

Tôi nhìn hần,

”Đây là gì? Sao có thể biết tôi thích hoa này, làm sao có thể biết nó là tình yêu bất diệt?”

Tôi đặt ra hàng loạt câu hỏi, nhưng tất cả chỉ muốn nói rằng” Tại sao lại biết nhiều về tôi như thế”

-Cùi... Đó là hoa hồng xanh, là tình yêu bất diệt...

Bà có nghe kể về hoa hồng xanh chưa: bất diệt, một tình yêu chung thủy và mãi mãi.

Khi cầm trên tay hoa hồng xanh là ý muốn nói với đối phương biết được rằng tấm lòng, tình yêu của người đó là vô cùng bất diệt...

Tình yêu? Bất diệt? Hần đang tỏ tình với tôi sao.. Tôi chỉ biết đứng hình nhìn hần, trong giây phút này tôi phải đưa ra câu trả lời sao... Tôi là một đứa ngốc, đến bây giờ cái thứ tình cảm mà tôi dành cho hần là gì, tôi cũng không rõ được?

-Bao lâu thì em mới chịu thừa nhận rằng em đã yêu anh?

Cái giọng nói ấy, cái giọng khàn đục và run lên được phát ra từ hần, câu nói đó làm tôi như nín thở, không còn một chút gì gọi là oxi nữa.

-Yêu sao... Giọng tôi phát ra, nó nhỏ, nhỏ đến nỗi muốn tan đi trong cái không khí lạnh lùng này...

“Anh bị bệnh rồi” Hần nhìn tôi và nói

End chap.

17. Chap 18: Hoa Hồng Xanh Là Tình Yêu Bất Diệt Của Đôi Ta

“Anh bị bệnh rồi” Hần nhìn tôi và nói

-Tôi biết mà, lần trước...

Tôi đang mở miệng nói chưa hết câu. Vẫn tính nào tặc nấy! Hần lại ngắt lời tôi. Bộ hần không có học môn nào là GDCC à... Nhưng cái kiểu bất lịch sự này thì không phải bất mà là “mất ” luôn... Tại sao? Tại hần sà tới ôm tôi rồi! Ôm lấy tôi thật chặt, đầu hần khẽ đặt trên vai tôi, cái hơi thở nóng của hần phả ra trên cổ tôi, tôi bây giờ hoàn toàn nằm gọn trong lòng hần.

Vâng tôi thừa biết rằng cái sức 7 năm của tôi sẽ không còn đường nào mà thoát khỏi cái con người 10 năm này nên đành đứng im chịu trận.

Đó, có bao giờ tôi nói sai gì hần đâu, đúng là “Đại Tù Tịch”

-Chỉ em.... chỉ em mới chữa khỏi bệnh cho anh! Anh bị bệnh rồi...Hừ

Cái tiếng “hừ” đó...trên môi hần vẽ lên một đường cong không được nguyên vẹn. Cái nụ cười ấy là sao? Hần nở nụ cười nhẹ nhưng đầu đó thoáng lên vẻ yếu đuối và nghiêm túc... Cái khuôn mặt, cái biểu hiện nụ cười ấy là ...lần đầu tiên tôi thấy, hoàn toàn khác với ngày thường.

-Anh bị bệnh rồi...Bệnh yêu em mất rồi. Bệnh đến nỗi tim muốn đập loạn xạ trong đó vì em, bệnh đến nỗi có thể hy sinh cả tính mạng để muốn em được sống. Anh làm mọi thứ khờ dại chỉ vì muốn có được em. Bởi vì anh yêu em ,đồ ngốc!Sao em vẫn không dám thừa nhận tình cảm của mình ?Không lẽ em ngốc đến thế sao?Ma chửi khỏi bệnh cho anh đi, em phải chịu trách nhiệm!

Tôi đứng lặng! ...Đó là câu tỏ tình thứ ba của hần rồi nhưng đây là lần nghiêm túc nhất...tôi biết hần đang nghĩ gì nhưng câu trả lời của tôi : chỉ là dấu ba chấm trống rỗng...

Hần nói tôi ngốc!... Đúng là tôi ngốc thật, tại sao tôi lại không hiểu rõ ràng được tình cảm của bản thân mình chứ?

Hần cứ thế ôm tôi , hần không biết rằng giữa cái khung cảnh lãng mạn như vậy mà hần cứ làm những hành động như vậy thì tim tôi không thôi cứ hẫng đi nhiều nhịp sao.

-Mmm....

-Hãy nhắm mắt lại và hỏi tim mình xem tình cảm của em là như thế nào?

Nghe hần nói ấy mà tôi cứ thế vô thức nghe lời hần và nhắm mắt lại...

“Tim của mình đang nói gì ?”

Rồi dần dần trong tâm trí tôi hiện ra hình ảnh... Là..khuôn mặt anh tú tựa hoàng tử của hần, những hình ảnh lúc hần cười, hần hát, hần giúp đỡ tôi và lúc hần nói yêu tôi... tất cả đều hiện ra!Nhưng cái hình ảnh rõ nhất vẫn là hình ảnh hần ôm lấy tôi giữa sân trường, đó là khoảnh khắc làm tim tôi loạn nhịp nhiều lần nhất ... Tất cả những chuỗi kí ức hần và tôi cứ ùa về... Không lẽ là tôi đã yêu..

Một lúc lâu sau, tôi nhẹ mở đôi mắt mình ra. Bất gặp hần đang nhìn tôi một cách ân cần và giờ tôi cũng đang nhìn hần. Hai chúng tôi nhìn nhau.

Hay thật, thường trong phim những cảnh thế này một trong hai người sẽ đẩy người kia ra vì ngại ,thế mà chúng tôi lại....

~Im lặng

~Cái bầu khí trở nên im lặng, lúc giờ còn có thể nghe được tiếng của những đợt gió thổi qua vườn hoa ào ạt, rồi thổi qua chúng tôi, gió thổi vào mặt, xuyên qua kẽ tóc

Hần và tôi vẫn đứng đó đối diện nhìn nhau rất lâu.Chỉ nhìn nhau, không để ý gì đến xung quanh. Không hiểu vì sao tôi lại muốn nhìn hần lâu như thế! Tôi muốn nhìn rõ hơn về đôi mắt, chiếc mũi và bờ môi này... Tất cả thứ đó đều luôn làm cho tôi đỏ bừng mặt lên khi nhìn thấy trong khoảng cách gần.

Và hần vẫn thế vẫn nhìn tôi bằng cặp mắt đầy âu yếm. Nhìn hần bây giờ, nhìn chúng tôi lúc này sao tôi lại cảm giác thấy hạnh phúc...Hay là.. tôi đã thật sự... đã có câu trả lời ình

-Tôi...

-Anh muốn...Em biết rằng.

-....

-Anh yêu em từ ngay ánh nhìn đầu tiên.Lúc ấy anh biết rằng, em sẽ thuộc về anh và sẽ không ai có thể ngăn cản được điều đó... Bảo Châu sẽ là người anh yêu thương nhất dù chuyện gì xảy ra. Dù em có ghét anh thì anh vẫn luôn yêu em...

- Em không hề ghét anh, em chỉ ghét bản thân mình quá ngu ngốc thôi!

Em yêu anh!!!

Tôi...tôi nói rồi, là câu “Em yêu anh!” Mặt tôi đỏ bừng lên. Cảm giác nhẹ nhõm này là sao?...Có lẽ tôi đã yêu anh ấy rồi.. Rất đúng, anh đã từng nói :một ngày nào đó tôi sẽ phải yêu anh thật nhiều, không rời bỏ được... Và bây giờ tôi đã yêu hẳn cái tên “Lâm Tiết Hải” ấy.

-Cảm ơn emm! -Chỉ một câu ngắn gọn.Hắn sà đến ôm lấy tôi từ đằng sau, tôi bây giờ nằm trong vòm ngực đầy ấm áp của anh ấy, nó làm thôi thúc nhịp tim của tôi rồi.Tim tôi và anh “đập” hòa nhịp vào nhau. Và cái mùi hương này, cái mùi của tình yêu mà hoa hồng xanh đã đem lại, sắp làm tôi mê mết và nghiện mất rồi...

-À mà em kêu ai là anh vậy!?

Ngay cái khúc lãng mạng này hắn lại phá hủy nữa rồi =.=

Hắn nghe mà vui gần chết mà cứ trêu chọc tôi!Nghe thôi cũng thừa biết là kêu ai rồi...

-Anh..anh.. hứ!

Giận thì giận đi có ai cản đâu, mà tự nhiên chu chu cái mồm lên làm gì không biết, hắn nhìn mà không chịu được nữa rồi...Đây là khiêu khích tình yêu mãnh liệt trong lòng hắn nhá...Là do cô thôi đó Trần Bảo Châu...

Rồi một động tác mạnh mẽ, “xoạt” mặt tôi lại đối diện hẳn lần nữa, bốn mắt nhìn nhau chớp chớp liên hồi và “mmm”. Môi chạm môi, nụ hôn đầu, à không phải, là nụ hôn thứ hai của tôi chứ...đều bị cái tên đáng yêu này cướp mất rồi. Một nụ hôn, lần đầu được sự chấp thuận của hai bên, không còn sự ngại ngùng như bao lần của tôi nữa... Nó ngọt ngào và hạnh phúc lắm.“Em yêu anh” và “Anh yêu em” đó là ý nghĩ lúc bấy giờ của hai chúng tôi.

Rất giống Tử Vy và Nhĩ Khang nhỏ, nói chuyện với nhau qua suy nghĩ...*thần giao cách cảm*

Giữa vườn hoa hồng xanh, có hai con người đang ôm nhau và trao cho nhau vị ngọt từ đôi môi. Không như nụ hôn kiểu Pháp của những người yêu nhau khác nhưng nụ hôn này lại toát lên vẻ đẹp riêng của Hải và Châu...

-“Yêu emkhổ lắmđó... Bịchử, bịđánnhiều lắmmm”

-“Đánh chứgì, anhchịuhết...Đãnói rồi,dù trờisậphaycáiTráiĐấttodùngnàyngừngquaythìanhvẫn yêuem!”

“HảivàChâulà củanhanh”

*Châu à Heo xin lỗi, là cái thứ ba nha. Còn cái nụ hôn lén lúc ngủ nữa ^_^|| *

End chap...

Đọc thoại của Heo: Thật sự Heo thấy không vừa lòng với chap này chút nào, tại Heo ít có yêu đương nên chả biết đâu... Các bạn đọc rồi cho Heo cái cmt nhá... Love all

18. Chap 19: Anh Định Làm Gì?!

Heo:Cảnh báo! Trước khi đọc hãy mở đèn nhà và bật mở luôn đèn trong não... Hãy sáng đừng tối...Please!!>~<>

- Cậnnênchăm sócccho bản thân nhiều hơn, có thể “nó” sẽ đến rất nhanh, nên cậuhãy chuẩn bị đi, hiện giờ tôi vẫn đang tìm người giúp cậu.

Cái bảng đen “thân yêu” mà ngày nào tôi cũng không muốn nhìn thấy nó thế mà bây giờ lại khác, lại cứ dán hai con mắt nhìn nó một cách kịch liệt...

Xin quý vị đừng hiểu nhầm nhá, không vì tôi đây chăm ngoan xem bài học trên bảng đâu. Nó nó nồ, dù sóng thần có ập tới thì tôi đây cũng chưa chắc gì làm như vậy, mà tôi đây chỉ đang chú tâm nhìn vào góc bên phải bảng kia kìa:

SS: 40

HD: 39

V: 1(Tiết Hải)

“Văng 1: Tiết Hải” Cái dòng chữ đó nó có năng lực quá lớn ạ. Đã 3 ngày kể từ lúc hai đứa tỏ tình lại ở vườn hoa hồng tới giờ, anh như mịt mù tung tích. Điện thoại, nhắn tin đều không có sự hồi âm

“Rốt cuộc anh đang trú ẩn nơi phương trời nao rồi... Hay là chán con Châu này rồi nên thêm nhỏ măm ruốc nào khác”

Hôm nay đã là chủ nhật, đáng lẽ ra là phải được nghỉ ngơi và rồi được đi chơi với anh chứ? Người ta thì dắt người mình yêu đi chơi ầm ầm nhìn phát thêm chảy dãi vậy mà tôi cũng có người yêu, thế mà người yêu của tôi lại vác cái xác của mình đi đâu rồi không biết. Không lẽ số tôi “nhỏ” đến nỗi yêu thương một ngày rồi “xê tê”... =~=

Nằm trên chiếc giường, hai chân ngoáy ngoáy, tay cầm chiếc điện thoại hoay hoay bấm gọi ai đó...

“Chủ nhật không thể đắp chăn mà ngủ được!!” -Tôi gật đầu lia lịa như đứa thần kinh rồi lại lần thứ trăm mấy điện cho anh người yêu của tôi..

“Reng...reng....re...Alô...”

-Mô phật! Anh nghe máy rồi à!

-Điện cho anh có gì không?

-....Emm

-Sao sao em yêu? Nhớ anh chứ gì! Mới ba, bốn ngày mà chịu không nổi à em Cùi?!

Nhớ? Tôi nhớ anh ấy sao? Chỉ là lo lắng, chỉ là không thấy mặt...chỉ là..

-Ồ thì em nhớ anh đó...

”Tút...tút..”

Cái âm thanh này, ôi nó quen thuộc quá, quen đến nỗi muốn quăng luôn cái điện thoại cho xong! Anh...anh dám tắt máy lúc tôi đang bộc lộ cảm xúc à... Tút...ta tức. Okie con dê, xác con mẹ nó định là hôm nay ở nhà ngủ.

Sau khi biết được tình hình sẽ chẳng có gì Hot hôm nay nên đành ăn uống, xem phim và ngủ để nhanh chóng cái ngày chủ nhật này biến mất...

Hôm nay tôi đã thực sự được giấy chứng nhận là một con heo ạ! Ăn uống, ngủ nghỉ! Cuộc đời con Châu này thật là sang! :]]

Bây giờ, cái con heo tên Trần Bảo Châu ta đây xin mạn phép lên giường và thực hiện cái nhiệm vụ thật cao cả là một phát ngủ đến mai nhá..

“Z..zz.z” Một cô gái xinh đẹp đang ngủ, thoáng cô lại nở nụ cười với giấc mơ tuyệt đẹp của mình.

“Chỉ có thể là phim thôi cưng à”

Chị đây là hàng Việt Nam chất lượng cao chứ không mét in China nhá.

“Khò...khò” Đầu nằm hướng Nam, một chân phía Tây, chân nọ gác lên gối, nước dãi, nước mũi chảy tòng tòng...

—>Thế mới là chị

Vẫn đang say sưa trong cõi mơ thì:

“Ding dong” Không nhằm nhò với chị nhá.

“Ding dong” Xin lỗi chị bận rồi.

“Ding dong ding...ding...dong...dong” Hết chịu đựng nổi rồi. Tôi ngồi bật dậy, hất tóc, xắn tay áo- ồng quần, chống nạnh đi hai hàng xuống mở cửa

*Rds cứ thỏa sức tưởng tượng *

-Thằng nào đó!

Ế! Giỡn mặt với ché à. Có thấy cái giống ôn nào đâu, chỉ có bầu trời đen thùi lùì thôi.

Bực mình tôi đóng sập cửa lại và bước vào nhà ,chưa được năm bước thì...

“Ding dong” Lại nữa! Nhất định...tôi phải tìm ra cái tên khủng điên nào dám phá nhà tôi lúc khuya khoắt như vậy.

-Là aiii?

1s..2s....3s.... “Cạch”

-Ế Cùi sao lại đóng cửa lại, là anh nè!!

Cái bản mặt đẹp thấy tía luôn sao không nhận ra được.Mọi người biết tại sao tôi lại đóng cửa lại khi thấy anh ấy rồi phải không? Bỏ tôi ba ngày rồi bây giờ lại về à. Xem tôi như hàng chùa chắc .Anh có cơ hội à? À mà thật ra là có ..

Tôi lại mở cửa ra cho anh ấy. Bởi, làm con gái cũng khổ, cái tật “hám trai”ấy mà.

-Chuyện gì? Không phải bỏ tôi rồi sao... Cái mặt tôi lúc giờ rất ” thương” ý là đáng thương á...

-Thì về thăm Cùi đây, anh nhớ Cùi muốn chết đây, cho anh vào nhà đi...

-Nonono...Tôi nhếch môi ,nhăn mặt nhìn anh...

Bống,“Rột... rột...” Cái tiếng này, tôi ngẩng người nhìn xuống, là từ trong bụng anh kêu sao? Thiếu gia của một căn biệt thự bự chà bá mà không có thứ để ăn sao? Khó tin nhưng mà cái âm thanh ấy không thể từ chối được, làm như vậy là phản khoa học...

Anh nhìn tôi rồi hé nở một nụ cười khá là e thẹn... Ôi !tôi thương người lắm, nên...“Thiện tai, thiện tai, thí chủ vô đi...”

Hiểu ý tôi, anh chạy nhanh vào nhà y hệt một đứa con nít ngây thơ ... Nhìn mà dễ thương cực ấy...

“Cho anh đi tắm nhá”

À thì...cứ xem như tôi chưa nói cái gì ngây thơ nhá =.=...Mới vào nhà mà đã đòi tắm sao... Châu à! Nên suy nghĩ một cách trong sáng nào...

“Xoạt xoạt...” tiếng nước chảy phát ra từ nhà tắm một cách khiêu khích máu mũi của tôi đây mà...Nghe mà rùng mình, phải phá tan nó nhanh trước khi đầu óc của tôi trở nên đen tối... Tôi chạy đến bật TV và nhanh chân vào bếp nấu gì đó cho anh ấy ăn vì biết anh đang đói...

Bống đang bình yên thế mà, “Á!!!”

-Chuyện gì?Tôi hốt hoảng chạy vào cứu trợ cho anh...*Siêu nhân biến hình*

-Anh quên đem đồ rồi...=3=

-Ayy vậy lấy đồ em mặc vậy...

Stop! Hai anh chị có thấy gì không ổn không? Nhà tắm-Đang tắm-Không đồ-Trai-Gái.....

Cái khung cảnh này: Châu và Hải đứng nhìn nhau một cách tha thiết! Ôi thương ghê chưa! Châu trên tay cầm đôi đũa và bạn Hải nhà ta.... không một tấm vải che thân... Xin nhắc lại là: không một tấm vải che thân nhà

* trẻ em không nên biết, biết rồi mặc kệ*

Một lần nữa và lần này chúng tôi cùng song ca nhé ” Á!!!”

Tôi hoảng hốt chạy ra khỏi phòng tắm...

- Này, sao cô dám vào đây chứ!

- Ồ tại... tại anh la lên nên em....

Thôi rồi, cửa sổ tâm hồn của tôi đã bị tan nát hết kính rồi... Ôi cái thanh danh, cái sự trong sáng đời con gái... chấp cánh ước mơ bay xa.

- Yahhh... 18 năm gìn giữ của tôi... Không biết đâu bắt đền em đó... Còn không mau lấy đồ cho anh diiii!

-À biết rồi..

Nhưng mà nhìn cũng không tệ hén...hahaha

Cái gì mà không tệ chứ- “Được rồi, dám cho tôi chiếu gì!! Để xem tôi sẽ trả thù em thế nào đây”

Mặt anh Hải lại trở nên nhảm nhí lạ thường.

Nghe lời, tôi chạy nhanh ra khỏi cái phòng tắm “xa hoa” ấy... Vâng, bây giờ tôi đã và đang trở thành một con sói già rồi ạ... Mang theo nụ cười nham hiểm giống như ai đó vào phòng ngủ, tôi lấy trong tủ một bộ đồ bi da mà màu hường hello kitty khá là dễ thương và rất hợp với “anh”... Cầm bộ đồ trên tay và suy tưởng ra hình ảnh lúc ấy...

“Chắc là đẹp gái rồi”

Nhanh chóng, tôi chạy một mạch đến phòng tắm đưa cho anh “Nè”...

Lúc giờ, chim ngừng bay, gió ngừng thổi, tim tôi như ngừng thở... đứng đó hướng mắt đến phòng tắm và chờ đợi chàng hello kitty sẽ xuất hiện...

~3 phút à nhầm 30 phút

~Bỗng, “Rầm” chiếc cửa phòng tắm được mở soạt ra, giây phút lịch sử thiêng liêng là đây! Một sinh vật màu hường, trên người thì đầy kitty, bộ đồ ôm chặt “đại sinh vật” này, đầu tóc thì ướt nhẹp, trên xương quai xanh còn lấm tấm vài giọt nước chảy một cách quyến rũ người nhìn... *phụt máu*

“Ưc” tôi nuốt nước dãi trước hình ảnh 3D hiện giờ... Cơ sở não bộ ơi xin hãy bật hết công tắc đèn đi, sao đầu óc sáng như đêm 30 vậy trời!

Thôi rồi tí má ơi, anh ấy đang đang bước tới chỗ tôi...-”Anh giận hả!! Ế...Đừng có qua đây đó nga.... Qua em cần, em dữ lắm á!!!>

Một cách mạnh bạo anh xốc tôi lên, mặc cho tôi hành hung anh đủ kiểu: đánh, đấm, đá, ngất, nhéo, dẹt tóc và...chọc cù lét ____ mà mặt anh vẫn rất “ngầu” nhể.

-Thả em ra cái tên vi sinh vật màu hường kia...

Một cách nhẹ nhàng, anh quăng tôi cái “đùng” lên giường, nhìn tôi bây giờ chẳng khác gì cá (mập) nằm trên thớt...

“Ôi tíá oiii” Tôi la toáng lên khi bất hình linh anh chống tay lên giường, đè chặt bàn tay tôi nằm gọn trong tay anh, anh áp sát mặt với tôi, mắt đối mắt, trán chạm trán...

-Sao em dám???

Ồi tôi vẫn chưa muốn chết đâu, vẫn chưa trả ơn cho ba mẹ mà, vẫn chưa viết “di chúc” mà...và đời con gái của tôi nữa....

“Anh định làm gì tôi hả?!”

End chap...

19. Chap 20:em Biết Sai Rồi!!

Một lần nữa, xin nhắc nhở :)

“Hãy trong sáng, đừng đố tôi”

Heo xin được Cảm Tạ....

Mọi người đọc xong cho Heo xin cái vote và cmt nhá...!

“Anh định làm gì tôi hả?”

-Vậy em nghĩ tôi sẽ làm gì?//Vừa nói anh vừa cúi mặt gần tôi hơn. Thế lẽ nào anh định chơi cái trò “15s quyến rũ” gì gì đó với tôi à! Nói à nghe nhá, nếu anh dùng cái cách đó thì...Sorry! Anh “win” rồi đó....

You are my destiny...

-À! Chắc anh muốn đổi đồ chứ gì. Máy cái con kitty đó không đủ đẳng cấp nằm trên người anh đúng không...hớ hớ//Oe! Nói thiệt chỗ đồ đó thật sự là quá hợp rồi còn gì, vừa men vừa yêu kiều thực nữ...Tiếc kình! Nhưng vì tương lai con cháu sau này, tôi đành phải lấy đồ khác cho anh thôi X X

Nói xong, tôi cố gượng ngồi dậy nhưng chết nha con! Anh quá khỏe, tôi quá yếu và anh quá sung còn tôi...~.

~Muốn đổi đồ cho anh???Ok//Một cách dứt khoát, anh cởi nhanh chiếc áo màu hường “đáng yêu” kia và cho nó đáp ngay xuống sàn một cách không thương tiếc.

Tôi đưa mắt nhìn theo chiếc áo. Theo sự suy đoán của một người thông minh như tôi thì ... áo nằm đó vậy trên người anh sẽ “bán khỏa thân”...

Thì là phần trên thiếu vải! Ừ thì thiếu vải! Không vải! Á cái gì...Thiếu...Vải....?

Hít thở thật sâu vào, lấy lại bình tĩnh và “Ét ét” cái xoay cổ chính hiệu Rô-bốt của tôi, xoay 1cm rồi lại dừng, cứ thế cho đến khi mắt tôi đối diện nhìn anh...

Mắt tôi muốn nhắm lại cũng không được. Xin lỗi! Tôi đã nhìn thấy hết “toàn diện phần trên” của anh Q_Q...

Làn da trắng và sáng bóng như đĩa sạch không cần Sunlight. Xuống một chút là bờ vai rộng, xương quai xanh vẫn còn một ít nước và đang chảy chậm chậm một cách quyến rũ chết người khi cái giọt nước ấy đi đến vùng địa bàn núi của con trai ngự trị *Chảy dài*Thôi rồi, cái thứ cần quan tâm đặc biệt nhất vẫn là cơ bụng “sáu múi” kia kìa... Tôi nhìn mà mắt không thể li động được, cứ như có băng keo dán mí mắt tôi xóc lên vậy (Trích phim Mr. Bean)

-Ok!Đã hoàn thành bước “lột”, kế tiếp là “mặc”//Hắn nhìn tôi, cười nửa miệng. Cái khuôn mặt rõ đều luôn anh Hải ạ O_o

-À à! Mà phải thả em ra mới lấy đồ được chứ. Đúng không?!// Mắt tôi chớp chớp một cách lia lịa.

Nghe thế, anh liền thả ra, một tay, một chân được nhích lên. A!Đức mẹ A-men thân yêu ơi! Con được tự do rồi! Một cách nhanh chóng và sự tự giác cao, tôi chạy một mạch đến tủ đồ và lấy ra cái áo ngủ của “Tía” , đem đưa cho anh *Tía mà biết đem áo cho trai mặc là tôi lên hương*

Cầm trên tay cái áo sọc sọc “sặc sỡ” rồi tôi bước gần đến chiếc giường. Nơi có một nàng à nhầm một chàng hoàng tử ở trần nhưng không trường đang lấy tay chống đầu, chân ngoáy ngoáy, tư thế của một ông Vua, thế tôi là “Nô tì” à! *Thật là bất hạnh*

Anh nhìn tôi, cái ánh mắt ấy thể hiện rõ ràng” Come on Baby!”

Ồi! Cái con người này, có lẽ nào! Tôi yêu nhầm cái tên “yêu râu xanh”sao? Bình tĩnh và tôi khẽ bước chậm chậm đến chỗ anh, tay chân run bần bập cứ tưởng đang “mát xa” ấy chứ! Chìa áo ra, đưa cho anh “Nè!”

-“Mặc cho anh!”

- “... Ngồi dậy!”

- “I like to lay (Anh thích nằm)”

~ Ba chấm

~Tôi nghe mà cứ tưởng “Thiên lôi”chém nát cái tai ấy chứ! Mô phật! Bộ kiếp trước tôi có ăn ở tội lỗi với anh hay sao nên giờ như nô lệ của anh vậy...

” Anh là sói, tôi là cừu,

Cừu tôi phải nghe lời sói.”

Tôi ngoan ngoãn món mén lại gần anh, khuôn mặt tôi lúc giờ “khinh” anh kinh khủng...

Tôi lấy áo, xỏ tay trái “Nhích lưng lên!” rồi tiếp tục xỏ tay phải cho anh và bước cuối cùng là gài nút.

-Xích lại!// Bất hình linh, anh ôm eo tôi rồi kéo đến gần anh...

.....

-À mà thôi. Leo lên!!//Anh nắm lấy tay -chân tôi kéo qua một bên kia người anh và thế là hiện giờ tôi đang ngoan hiền ngồi gọn trên người anh * Heo không thấy gì hết*

Tôi không quan tâm... Nói quá vậy thôi chứ tim muốn nhảy hiphop trong đó luôn nè nhưng phải thật cố gắng làm lẹ rút gọn.... Gài từ nút dưới rồi đến nút giữa và ưỡn lưng ra gài nút trên cùng...

Tôi nhìn cổ anh, anh nhìn đầu tôi và mọi người hãy nghĩ xem cái bối cảnh lúc này đi...

“Tôi đang nằm trên người anh. Áo anh và áo tôi tiếp xúc với nhau”

End chap...

20. Chap 21: Mì Gối! Ngủ Chung?

“Tôi đang nằm trên người anh. Áo anh và áo tôi tiếp xúc với nhau”

.....

Cái nút nguy hiểm cuối cùng cũng đã yên vị vào lỗ... Ồn trời!Cuối cùng cũng thoát được cái cảnh tượng khó nhìn này.

-Xong nhá! Gài nút mà làm hồi hộp thấy tía luôn, cứ tưởng....// Nói đến đây tôi cứng họng. Chì đây đẹp chứ đâu có ngu, nói rồi cho anh nghĩ tôi “đen” rồi sao...

Nhưng đời cứ như là mơ Châu ạ! Anh Hải nhà ta đã nghe, đã rõ và anh sẽ chuẩn bị làm. Làm gì thì chỉ có “Heo” mới biết... Ok tiết lộ luôn! Nụ cười nham hiểm+Đầu óc “Tắt đèn”=>Đê già...

Anh cứ thế, cứ ma sát khuôn mặt đẹp trai mà dâm dứa ấy gần mặt tôi... Nhưng nếu như vậy lâu nữa là hai cái con mắt tôi lọt trông ra mắt! Cứ nhìn nhau say đắm cho đến khi cái hơi nóng từ miệng anh phà vào mặt tôi..

- Gài nút thì sao? Không lẽ em còn nghĩ gì khác!/?// Khác á? Anh hỏi tôi đấy à? Tôi cảm rồi, không nói, không biết gì đâu

-“Đen tối hả?!” // Cái cụm từ ấy vừa phát ra cũng là lúc tôi đã và đang “nằm dưới” thân hình săn chắc của anh...

_____ 30s trước _____

“Đen tối hả?!” Vừa nói xong là anh đã nhanh, gọn, lẹ quật tôi “khá nhẹ” xuống giường.... Và thế là cứ ra chuồng rồi lại vào chuồng. Vẫn cái hình ảnh cũ, vẫn cái chuồng cũ, vẫn là tôi nằm dưới và xung quang tôi là tay-chân anh bao vây và cứ thế cho tôi vào lồng người anh lần nữa =[[

-Ế! Anh làm gì vậy hả đồ biến thái!//Vẫn chưa lấy lại nhịp tim ổn định của 30s trước thì 5s sau anh liền đưa cái bàn tay hạnh kiểm xấu kia nắm lấy cổ áo tôi... Ôi anh ơi, anh định làm gì tôi đây, sao lại nắm lấy áo tôi! =~=

-Thế em có phải nghĩ anh như vậy không?// Anh nhìn tôi với cái khuôn mặt ngây thơ (vô) số tội.

-Nô! Không hề nhá// Tôi nhìn anh, mắt trợn trắng lên, thở hổn hển cứ như gặp phải sinh vật lạ... Anh ơi tha cho em! Em nào có biết gì đâu*mắt long lanh*

-Không có?

-Yes, không có...// Tôi đoán mò, mặt nghiêm túc girl

Không...Có... Câu nói vẫn chưa tròn đến âm tiếng cuối cùng thì “Mmm”

“Mới con bự ả rồi!”

Một vụ va chạm môi mạnh bạo và không hồi kết đã xảy ra... Đôi môi anh và tôi cứ gắn chặt lấy nhau không buông... Vị ngọt, ẩm áp từ đôi môi anh. Đôi môi mềm như nước và ngọt ngào như kẹo ... Nhưng mà!!! Oxi của tôi!!! Thế là nhanh chóng tôi đẩy anh ra... Tôi phải sống chứ!?

Anh vì cũng không có hơi khí nên cũng ngoan hiền mà luyến tuyền rời môi... Và như thế hai đứa chúng tôi, má đỏ, mắt nhìn nhau y hai đứa trẻ..

-Anh_Em!//Hai chúng tôi đồng thanh.

-À Không gì _Không có gì// Tập 2 của tôi và anh...

Hai đứa vẫn lơ ngơ chả biết nói làm sao thì ” Bốc! ”

Sao anh nở hả Hải! Sao lại gõ đầu tôi thế kia... Một cái cóc đầu rồ to luôn ạ! Tôi đã sai gì chẳng?

-Ế điên à!//Tôi nhìn anh, mặt nhăn mày nhíu y bà già....

-Ăn!

-Ăn? Ăn là sao chứ?//Mắt tôi mở trừng ra, ăn đây là sao chứ? Tôi có nên lấy từ điển ra xem không! T_T

-Mua aaaaa! Thế này giờ em đã nấu gì trong bếp mà không cho anh ăn hả Cùi đẹp gái!

Nấu? Nấu giờ mình có nấu à? ... AAA! Thôi rồi tôi mì gói hảo hạng của tôi, chắc giờ nở nát hết rồi...

Và rồi, một cách đau khổ...Tôi chui qua lỗ(nách) anh và đi ra... Doanh dít lên mà đến căn bếp yêu thương của mình...

” Nôbita à! Cậu lại bị Chaien bắt nạt nữa chứ gì...” Vàng, anh đang ngồi coi TV từ lúc nào không biết...

Cơ mà lúc xem TV mà cũng đẹp trai thế này ^^... nhưng mà sao lại là "ĐôRêMon" chứ !

"Cộp" Đặt tô mì xuống bàn, tôi nhích mắt nhìn anh

-Ăn đi!

-Là mì gói à?//Anh nhìn tôi, khẽ co mày

-Mất để lỡ đi* à, chùng dững vậy mà...? //Xin lỗi anh, tôi chỉ giỏi có món này, hôm nay đặt biệt lắm chỉ là có thêm một cái trứng trong ấy.. Được ăn là sướng ba đời nhà anh rồi còn đòi với chả hỏi...

Sau lời đe dọa của tôi anh cũng cố cầm đũa lên mà ngậm ngia ăn...

Tôi cũng đặt mông xuống ngồi kế anh, và giành lấy cái đồ mót:

-Xem cái thứ trẻ con gì không biết..

-Mmm...những ngấm nhài....nhác...

Xin lỗi, đồ mót trong tay tôi là thuộc quyền sở hữu của tôi nhá

-Anh...mơ...đi!

Tôi bấm đài này, chuyển sang đài nọ... Đúng là nửa đêm chả có cái thứ giống ôn gì để coi ... Và rồi....

"Anh vẫn không thể quên được em

Anh vẫn không thể tin tất cả mọi thứ

Ngay cả khi đến hôm nay, anh vẫn không thể để em ra đi như thế

Anh sẽ viết lại lần nữa, câu chuyện của chúng ta sẽ mãi không kết thúc

Anh sẽ chôn vùi một sự thật là một thực tế thắm vào da anh lúc này

Anh viết lại một lần nữa, một khởi đầu bắt đầu với em và anh mỉm cười hạnh phúc

Nếu em rời xa anh, trong căn phòng nhỏ bé không lối thoát

Anh hôn em như không có điều gì sai trái

Anh không thể rời hình bóng ngọt ngào của em

Không có thứ gì chấm dứt chúng ta

Như vậy lần nữa (điều tưởng tượng trong ảo tưởng)

Anh không thể quên em (điều tưởng tượng trong ảo tưởng)

Anh đang viết câu chuyện sẽ không bao giờ kết thúc trong trái tim anh

Anh sẽ giữ chặt bóng hình em (điều tưởng tượng trong ảo tưởng)

Anh sẽ không để em ra đi (điều tưởng tượng trong viễn tưởng trong ảo tưởng)

Cho đến hôm nay, anh vẫn ở trong câu chuyện của em và anh vẫn chưa kết thúc, trong ảo tưởng

Lúc này đây, chỉ có những câu chuyện vui nơi đây

Những câu chuyện rất hạnh phúc chỉ hai ta (khác với thực tế)

Được viết ở đây, từ từ lấp dần đầy trang giấy

Anh chạy về phía em và ôm lấy em

Anh không thể, không bao giờ để em rời xa vòng tay anh

Không thứ gì là chấm dứt đối với hai ta

Một lần nữa(điều tưởng tượng trong ảo tưởng)

Anh không thể quên em (điều tưởng tượng trong ảo tưởng)
 Anh đang viết câu chuyện sẽ không bao giờ kết thúc trong trái tim anh
 Anh sẽ giữ chặt hình bóng em (điều tưởng tượng trong ảo tưởng)
 Anh sẽ không để em ra đi (điều tưởng tượng trong ảo tưởng trong ảo tưởng)
 Cho đến hôm nay, anh vẫn ở trong câu chuyện của em và anh vẫn chưa kết thúc, trong ảo tưởng
 Anh sẽ nói điều này nữa, một lần nữa
 Em như đang bên cạnh anh lúc này đây
 Anh tin như thế (nhưng chỉ là ảo tưởng)
 Anh như một nhà văn mất đi ý tưởng của mình
 Đoạn cuối của cuốn tiểu thuyết, làm sao anh viết được
 (Viễn tưởng của riêng anh)
 Anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em, anh yêu em
 Anh viết ba từ đó mãi thôi
 (Tất cả là ảo tưởng)
 Nước mắt rơi dần căng thẳng trên trang giấy
 (Mọi thứ đều là ảo tưởng)
 Câu chuyện này không thể vui hay buồn”
 Và rồi bài hát yêu thích của tôi phát lên... À nói vậy là cũng không đúng, tại trong nhóm(Beast) ấy ai cũng đẹp trai.... NÊNNNN...
 -A! Là Fiction... Beast kìa... A! Yoseob dễ thương quá... Yeahhh!....Fiction in fiction.... Ứ ứ ứ...// Bài hát cứ vang lên và đầu đó có một con nhỏ đang chu mỏ lên mà la hét điên loạn giữa đêm khuya... Làm cho ai đó mà ai cũng biết đang nhìn một cách ” Anh đang ngồi kể em đấy!”
 Vâng, là khúc cuối rồi, là lần cuối của điệu nhảy bước chân mà tôi rất thích... Tôi áp sát mặt lại gần TV để có thể “troai” kĩ hơn...
 -A tới rồi!!!
 “Fiction in fiction...” Bỗng bắt hình lình một tên sinh vật lạ đứng chắn ngang TV.... Tôi nghiêng phải, rồi lại nghiêng trái...
 -KHÔNG THẤY GÌ HẾT!!! ANH LÀM GÌ THẾ???// Tôi la toáng lên. Anh bị thần kinh à! Khúc hay nhất của tôi
 -MẮC GÌ PHẢI XEM CÁI ĐÓ...ANH CŨNG LÀM ĐƯỢC!!!
 Và rồi cái khung cảnh trước mắt tôi...Mô phật! Anh đang nhảy...nhảy giống y hệt Beast trong Fiction... Cái điệu bước chân ấy!
 -Anh biết nhảy à!// Tôi nhìn anh một cách ngạc nhiên... Anh nhảy giống đến kinh hoàng nhưng chỉ khác ở chỗ là anh đang mặc đồ “Tía” tôi nên có hơi ...
 -TẤT NHIÊN! NẾU THÍCH NGÀY NÀO ANH CŨNG NHẢY CHO EM XEM!// Anh nhìn tôi cười đắc ý...
 -Nhưng mà sao...Sao anh lại “gãi” dữ vậy.... Anh ngứa hả...// Cái khung cảnh thật mới là đây: Trước mắt tôi, một người con trai mặc đồ của ông già bảy mươi mấy tuổi, chân thì nhảy một cách điêu luyện nhưng tay thì.... gãi mặt, chà cổ... khắp cơ thể... Từ điệu nhảy Fiction của Beast nay thành Fiction của Monkey...
 Và rồi anh ngừng nhảy, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trào cọng mì...

-Anh ngứa hả?

-Dị ứng!// Anh nhìn tôi mắt rưng rưng, tay thì cứ không ngừng gãi chỗ này chỗ kia...

Dị ứng sao? Dị ứng gì chứ! Lúc anh tới nhà tôi bụng còn kêu đói mà... Có ăn gì đâu, ngoài.....

-MÌ GÓI HẢO HẢO HẢ???// Mồm tôi mở bự ra, hai con mắt muốn lọt ra luôn ấy chứ...

Gật đầu

Dị ứng mì gói? Chứng bệnh này lạ nha... Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi mới nghe! Đúng là...Anh không phải dạng vừa đâu!

-Anh bị dị ứng với mì gói? Thế sao còn ăn....

-Muốn em vui...

“Muốn em vui” Ôi mẹ ơi, nghe mà ngọt lòng... Tôi nhìn anh cười. Anh tốt thế không lẽ tôi nên chạy đến gãi hộ anh... Hớ hớ nhưng mẹ đã dặn một điều quan trọng và bây giờ là lúc thực hiện...

-Tắm rồi, ăn rồi, nhảy rồi, gãi rồi!

-Ừ

-Thế anh về đi// Tôi nghiêm túc... Miễn cưỡng không hạnh phúc đâu Hải ạ!

Anh nghe xong, khẽ nhăn mặt, đôi mắt nhú lại ,tỏ vẻ muốn“Lệ rơi”...

-Đêm khuya như vậy, em nỡ đuổi anh về sao....Cho anh ngủ lại đi mà.. Please!!! Đi về giờ này nguy hiểm lắm, trong khi anh lại đẹp như thế!!!

Khúc đầu nghe còn lọt lỗ tai, khúc sau tôi muốn quăng cho chó gặm dễ sợ!!!

- Nhưng mà...

-Cho anh ở lại đi mòò....// Sau lời nói ngọt như mía lùi ấy là cảnh tượng vô vô cùng đau thương. Anh ngồi bệt xuống sàn, tay nắm lấy áo tôi dật dật như con nít đòi kẹo, tay còn lại vẫn đang trong tình hình rối rối tơ “ngứa”...Nhìn thấy mà thương... Nước mắt anh rơi, nước mũi anh chảy, nước dãi anh văng... Đúng là đủ thứ trò...

” RỒI!! Ồ LẠILÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ...”

End chap ==

Tâm sự của Heo: Chap này Heo định qua Tết mới viết nhưng vì mọi người hóng quá nên Heo thấy thương thế là.... XUẤT BẢN...

Cơ mà chap này có Beast nhĩ? Mấy bạn nếu không biết cái bài hát gì đó xin hãy 1lần vào Youtube>>Fiction-Beast và xem nhá...

Đạo này Heo hơi buồn... Heo thấy mấy chap mới gần đây Heo viết hơi chán nhĩ?

21. Chap 22: Cùi Là Bạn Gái Tôi!!!

-RỒI! Ồ LẠILÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ!!!

Vừa dứt lời, cái con người đau thương lúc nãy đã từ lúc nào biến mất... Để lại khung cảnh trước mắt tôi muốn khóc cũng không xong...

Này thì nghe xong câu nói yêu thương mà anh mong đợi bấy lâu. Chỉ trong một cái chớp mắt, anh đã chạy bên chiếc giường, nằm xuống, đắp chăn lại, miệng vẫn cứ hoay hoay nói “Ồ Yeahhh!!!, Hải được ngủ với Cùi lá là”

“Mẹ ơi! Con có làm sai điều gì không?”

Trên chiếc giường với diện tích khá khiêm tốn, hai con người nằm kế nhau bất động. Vẫn đang trong tình huống “Đơ” thì từ đâu một khúc gỗ to dùng trên trời giáng xuống... Không!!! Gỗ này mềm quá, còn thơm mùi sữa tắm nữa chứ. Vâng, xác định đó là tay anh. Anh đang ôm tôi! À mà cũng chẳng đúng, anh đang siết chặt lấy thân thể của tôi thì có lẽ chí lý hơn nhờ ^^

-Dê già... Buông raaa!!!

-Không có gối ôm thì Cùi phải làm gối cho anh ôm vậy// Sau lời nói đầy nũng nịu của anh là một cái ôm đầy “yêu thương”... Giỡn đó! Thương yêu cái nỗi gì, ghệt thử người ta thì có nhá =]]

Vùng vẫy, cắn, xé.... Xin lỗi Châu ạ! Game Over rồi cưng ạ...

Hôm nay, bé Châu là một em bé ngoan. Bé là bé biết dậy sớm nhưng mà chả vì học với hành gì... Tất cả vì một điều giản đơn là ” Ngủ thoải mái”

Ôi bạn trai tôi, người yêu tôi! Sao mà đẹp thế cơ chứ, cái vẻ đẹp mất nước hại dân đó sao bây giờ tôi mới nhận ra chứ ^>^

Chống cằm, đưa đôi mắt mà ta vẫn đồn là ” Thánh soi” của mình lia lia khắp khuôn mặt sáng ngời ngời của anh, sau đó là dần dần di cư đến cổ.

” Hải ơi, là anh vô ý hay cố tình ”

Tại sao! Tại sao chứ! Ngày hôm qua đó... hai ta nằm kế nhau. Tôi còn nhớ rất rõ cái cảnh tượng lao động cực khổ của mình chỉ vì 5 cái nút áo. Ấy thế mà sao giờ lại phủ thế chứ!

Hai nút áo đầu sao lại bung ra???NHƯNG ... Sự quan tâm có lẽ chưa dừng tại đó.. Ô nó một cảnh tượng vô cùng “Đê sô” đã xảy ra.Nút áo bung ra cũng là lúc một thế giới thần kì được mở...

Bờ ngực rắn chắc lộ diện trước mắt tôi: rám nắng, khỏe mạnh... Cầm tôi muốn rời tay mà hướng đến “thung lũng tình yêu” đó quá cơ... Gần và gần hơn nữa! Đẹp và thơm quá TvT

-Dám nhìn trộm người đẹp ngủ hả!!!// Chết nha con! Anh đã thấy hết, thấy được cái khuôn mặt thêm thuồng của tôi khi nhìn thấy vật thể lạ của anh... Bảo Châu là ai chứ! Nhất quyết không khai T~T

-Đẹp cái quần anh á! Dậy lẹ rồi còn chuẩn bị cho em nè// Hờ! Anh xem tôi chơi anh nhá... Từ hôm qua tới giờ anh hành tôi quá xá rồi, và bây giờ là lúc chị được nổi danh =]]

-Lo mà chuẩn bị // Sinh Nhật ^^

-À mà còn có // Valentine ^v^

What the lợn lòi?! Sao anh biết hết vậy?! Không phải là tôi đã giấu kĩ lắm sao! Anh ... anh đúng là không phải dạng vừa vừa đâu...

- Biết thế thì...//Mắt chớp chớp, mím môi cười, đầu lắc qua lắc lại, hai bàn tay khép lại chìa ra trước mặt anh... Nhìn cảnh này anh không ” Yêu ” mới lạ...

Nhưng đáng lòng thay! Bạn Hải nhà ta hiểu ý tôi nhưng lại thích giở trò lừa gạt “mỹ nữ” cơ đấy... Làm cho tôi nhục mặt mới yên phận anh...

- Cái biểu hiện “mắc cười” đó là sao hả cô!!!// Anh chìa ra vẻ mặt “ngu”thấy gớm ... Vâng, anh diễn xuất rất tốt

-Quà cho em chứ gì!!! Hai cái đó nha!!!

“Hahaha” giọng cười được phát lên. Tất nhiên là chẳng phải tôi rồi! Cười cái gì chứ, người ta đòi quà thì có gì mắc cười hả anh. Sao anh cười ghê gớm thế... Định há mỏ mà chửi anh thì một cái ngón trỏ “khốn nạn” nhất chỉ yêu vào giữa trán tôi. Nhấn dài rồi đẩy ra xa!!!

-Tham lam! Cứ từ từ rồi cũng có thôi Cùi à. Bây giờ lo mà đi học đi ^~^

Đi học? Ta có nghe lắm không, là đi học á!!! Má ơi con trễ giờ rồi! Anh Lâm-Tiết-Hải, tất cả là do anh...

Trên cầu thang trường có hai con người đang vô cùng là thắm thiết. Đây thì tay trong tay, một thì mặc đồng phục trường với bộ váy mà ai đó đã từng mua, còn người kia thì quần jean áo iản dị mà ĐỘC đối với cái khung cảnh trường học này.* em ấy mặc lại đồ cũ ấy mà, Heo sẽ không ác đến nỗi cho Hải mặc đồ tía Châu đâu*

Vâng, yêu thương thắm thiết lắm!!! Tôi chủ động nắm lấy tay anh kéo đi, nếu nói đúng hơn là đang lôi một cái xe bò thì phải!!! Còn cái con người mà được ví bằng “vật nặng” kia thì cứ thông thả đáng nhà mà để tôi lôi, kéo....

-Hahahaha

-Cười con khỉ, đi nhanh lên anh yêu của tôi ới !!!

Sau một hồi dằng vặt cùng anh, thì chúng tôi cũng đặt đít lên được cái ghế yêu thương trong lớp...

Vâng, chỉ còn 10 phút nữa là chị Văn nhà ta đã xuất giá vào lớp rồi... Thế là số tôi và anh cũng hên đấy chứ!!!

Mệt mỏi! Tôi nằm dài ra bàn thở điên cuồng.... Hít dơ, thở ra!!! Nhưng mà đâu đó tôi hửi được mùi rất quen...

“Là Sôcôla” Sau khi xác định là quanh tôi đang có một vật thể đánh giá là “ngon” thì cơn mệt tôi liền chấp cánh bay xa...

Tôi ngồi bật dậy, chu mỏ, doanh mũi lên” hịt hịt”.... Nó ở đây!!! Trong học bàn!!!

Hai bàn tay nhỏ nhắn, xinh xinh của tôi gom gom lấy ra đủ thứ!!! Đây thì sôcôla, thư, hoa hồng, quà,...vân và vân.... Tôi nhìn cái đồng hồ nhùi trước mắt mình mà muốn hoa cả mắt. ” Ai mà rãnh tiền thế nhờ?!”

-Ai bỏ mấy cái thứ linh tinh dơ cái học bàn của tôi!!!// Tôi lấy chân, đá mạnh chiếc bàn ra xa 5cm... Với ánh mắt đầy sợ hãi của cả lớp, và đầy xúc động của anh...^~^

Vẫn đứng đó, vẫn chóng nạnh mà chờ câu trả lời của cả lớp thì con Linh- nhỏ khá là “ít nói” của lớp lên tiếng... Ếm biết mà! Biết rằng nếu như không trả lời thì chút nữa ngay tại đây sẽ có biến TvT

-Thì là quà Valentine của Châu đó! Sáng sớm Linh đã thấy một đám người trai-gái lẫn lộn đến lớp rồi...

Trai thì tặng quà cho Châu, còn gái thì là của bạn Hải hotboy chứ ai!!!

Tôi nhìn Linh, mặt tôi trở nên ngu một cách lạ thường. ” Ta đây cũng có quà sao???” Chưa kịp tìm ra câu trả lời thì cái đồng hồ trên bàn lúc này đã được một bàn tay “ai đó” gom đi...

-Để hốt bỏ dùm cho// Anh vừa nói, vừa quơ quơ cái tay... Lấy thơ-Ok, lấy hoa hồng-không thành vấn đề, lấy sôcôla- Anh ... mơ ... đi!!!

-Lấy cái này, cái này đi ... Còn cái đó để lại... Em thích sôcôla// Tôi đưa ngón tay chỉ chỉ từng thứ một và dừng lại tại đồng hồ sôcôla đủ thể loại... Có lẽ nào anh không biết!!! Tình yêu sôcôla của em là vô hạn... Anh không có quyền quăng đi!!!

Vừa dứt lời là anh đã quăng cho tôi ánh mắt “triều mến”, đôi mày co lại, môi mím chặt... “Ăn sôcôla cũng có tội hở anh?”

Chưa kịp phản ứng để vuốt ve cơn giận anh thì anh đã chủ động nắm lấy tay tôi. À mà không, anh đang siết chặt tôi cơ!!! Anh mạnh tay quá sức tưởng tượng rồi đó!

-Buông ra! Đau...uu...

Mặc cho tôi la hét hay cào cấu vào lưng cỡ nào thì anh vẫn thế, vẫn lôi tôi đi.... LÊN BỤC GIẢNG... Sau khi tôi và anh đã yên vị đứng giữa lớp thì anh chạy đi, đi đến bàn GV lấy cái mirror...

“Mirror! Anh muốn hát à” Câu hỏi cứ thế đặt ra trước hành động không câu trả lời của anh... Và rồi, một sự ầm ập luồn qua eo tôi, chặt lăm!!! Anh đang vòng tay qua eo tôi sao? Anh muốn “lộ thiên” à?! Đang đứng trước 40 đứa nhiều chuyện đấy anh à!

-Cùi là bạn gái của tôi!

~*quỳ xuống” Heoxinlỗi, mấytuầnrồi màchấpmớichưacó, đểchomọiườihóngchap... Heothật lòngxin-lỗimọiườirấtnhiều!!! VìHeokhôngcóthờgianrãnh, vithigiữa HK2 đếnrồinênchapsẽra lâu!!!

MọiườidoạcxongchoHeoxin cái cmt lấyniềmvuihá !

22. Chap 23: Anh Dám Bỏ Tôi!

-Cùi làbạngáitôi!!!

Âm thanh của cái mirror, ta nói

không phải là tầm thường mà. Nó vang lên, phản xạ vào tường và dội vào màng nhĩ của từng đứa trong lớp, trong đó có T-Ô-I.

Im lặng. Một sự im lặng đáng thương bao trùm lên mọi vật. Khỏi phải suy nghĩ cũng biết tình hình biểu cảm của tôi lúc giờ...y như có “ai đó” hất nguyên xô keo vào mặt vậy. Vâng, tôi đơ toàn tập trước câu nói của anh TvT

-Nếu vậy, cái đồng quà kia tôi hy vọng đó là lần cuối tôi thấy//Vâng, cái giọng “âm dương” ấy đích thị là anh rồi! Anh vừa nói, vừa hướng mắt đến cái đồng quà trên bàn tôi! Nhưng liệu đây có được tính là một câu nói “lãng mạn” không hỡi anh?

Nhưng anh à, anh quá lộ liễu rồi! Sao anh lại nỡ đi công bố chuyện “nhạy cảm” này giữa công chúng cơ chứ... “Anh điên rồi !!!”

-Anh nói gì vậy....// Tôi hét lên ... nhưng có ai là đang để ý đến tôi không đấy! Sao mấy cha mấy mẹ dưới kia lại vỗ tay điên cuồng thế chứ?! Có gì HOT lắm à mấy cưng ^~^

Này nhá, cái đám loi nhoi ở dưới cứ hét hò, ú ớ tà la tà le đủ thứ:

“Hạnh phúc ghê chưa!”

“Lãng mạn vãi à!”

“Châu và Hải tới luôn”

Đây nè anh, kết quả của câu nói “lãng mạn” của anh nè. Anh đang làm nội loạn cái lớp 12A4 này đấy nhé! Trong cái tình trạng này, tôi chỉ biết nhìn, nhìn và nhìn. Lạ nhỉ, tôi tưởng tôi là chị Đại của cái trường này cơ mà TvT... Tôi thì như vậy đó, còn anh thì sao chứ! Quá nhàn nhã, quá bình thường, vẫn hiên ngang mà siết chặt lấy cái eo tội nghiệp của tôi

“Anh thần kinh thật trời”

Reng...reng...reng

Đẹp...đẹp hết đi. Tới giờ cô dô rồi và anh thì lại đây!!! Cái tiếng chuông “thần thánh” vang lên có nghĩa là đến lúc tôi anh lên đĩa nha GÁI ^~^ Tôi nắm lấy cổ áo anh và kéo vào chỗ ngồi, hướng mắt xoáy sâu vào đôi mắt anh!

-Nhìn em đi!!! Anh có bị nóng ở đâu không đó! Sao anh điên vậy! Thần kinh lắm rồi ...

-Ừ! Thần kinh rồi.... Em đi mà hỏi cái chữ GHEN ấy, tại nó mà anh bị điên lên đây này.

G-H-E-N!!! Là ghen sao! Tôi có nên lật từ điển ra để hiểu rõ thêm không nhờ! Nhưng mà nếu ghen thì Tại sao chứ???

-Tại sao?

-Tại“người ta” tặng quà cho em, tặng sôcôla cho em!!!// Thiết là càng nói, mặt anh lại nhăn lại.... Anh tức đến thế sao?!

-Thế anh thì sao? Có gì khác em!// Tôi cũng chẳng gì phải thua, cãi lại anh.

-Anh quăng hết rồi, cái đó đâu quan trọng với anh cơ chứ, anh chỉ tập trung vào em thôi!!! // Càng nói, anh lại tiến đến gần tôi hơn... Anh đang chính mình cho tôi cái gì thế!

-

-Vậy em thì sao, em giữ lại mấy thứ đó! Cái đồng sôcôla đó hơn tâm trạng của anh à? Như vậy đủ bằng chứng để anh ghen rồi chứ!

“Học sinh nghiêm” Cắt ngang dòng tâm sự của tôi và anh là giọng nói thánh thót của chị Trưởng. Nhưng nếu thật sự cãi tiếp với anh thì tôi đây vậy cờ đầu hàng vậy TvT

-Hải! Em có thể về!!!// Giọng cô Toán vang lên, kèm theo trên tay là tờ giấy xin nghỉ học đang quơ qua quơ lại...

Lớp quay sang nhìn tôi-Tôi quay sang nhìn anh!!! “Anh lại muốn bỏ tôi đi lần nữa? Nhưng tại sao lại là hôm nay!” Lạ nhỉ sao anh lại cũng nhìn tôi với cái khuôn mặt giả điên kia chứ!

-Anh không biết Cùi ơi! Em đợi nha, nhất định anh sẽ gặp lại em thôi...

Vâng, theo dự báo thời tiết hôm nay sẽ có bão cấp lớn, động đất, sóng thần lum la... Sỡ dĩ là chỉ vài phút nữa sau khi anh Hải đi thì sẽ có một con nhỏ đập bàn, đá ghế, làm chuyện động trời động lớp... Và điều này lớp 12A4 này là hiểu rõ nhất! Tất nhiên, cái lớp này hứng hết cơ mà...

-Mẹ ơi!!!// Đang trong lúc dầu sôi sùng sục như vậy, lại có ai bước vào nữa đây!!!

Heonhómọingười quá! Mọi người có nhớ Heo không!?

Heo đã có rachapmắcchợlịchthicứđangchạyđuavớHeo... Bờnên truyện có vẽ bớt thay hơn trước nhĩ?! Mọi người đọc xong nhớ cho Heo cái Vote+Cmt nhá...

23. Chap 24: Sinh Nhật Của Tôi (1)

-Mẹ ơi// Đang lúc dầu sôi sùng sục như vậy còn ai vô lớp nữa chứ.

Mọi ánh mắt liền ủa về nơi đã phát ra giọng nói cuốn hút chết người đó. Nhưng tôi không quan tâm! Tôi đây chỉ tập trung vào mỗi anh, anh đang soạn tập vở và bước đi ra cửa sau lớp... ” Anh cứ thế đi sao?! Sinh nhật lần này tôi muốn có anh ở bên!”

-Châu!!!

Châu? Tôi chút nữa là hồn rời khỏi xác rồi. Ai mà lại kêu tên tôi lớn tiếng đến thế kia! Nhưng mà có gì đó quen thuộc lắm cơ.

Tôi bây giờ mới quay đầu lại, mới tập trung đến sự hiện diện của một người mà mình quên mất!

Khuôn mặt hoàn mỹ đó, mái tóc màu hạt dẻ, dáng đứng cao ráo chuẩn siêu mẫu ấy... Và thôi rồi, cái đôi mắt cười thiên thần đó muốn nhắm cũng chẳng được nữa rồi- Đó là anh-Thiên Tuấn.

-Anh Tuấn!!?// Tôi tròng mắt nhìn anh, sao anh lại ở đây được cơ chứ!

Nhưng mà cảm giác này... nói một cách chính xác thì nó khá là nhột đấy nhá mấy bạn trong lớp! Dĩ nhiên rồi, một chàng đẹp trai bước vào lớp kêu lớn tên bạn thì xin đảm bảo một điều là bạn đã trở thành trung tâm chú ý của nguyên cái lớp rồi đấy. Và đây, tôi bây giờ đã và đang trong cái tình trạng “đáng yêu” này đây.

Tôi chạy đến, kéo tay anh ra khỏi lớp và hỏi vì sao anh tới đây! Nổ nồ nồ, dự án đã bị tan nát khi anh lên tiếng:

- Mẹ! Hôm nay cho con mượn Châu một ngày nhá!// Anh đang nói chuyện với cô Toán của tôi cơ đấy... Anh còn dám nói cô tôi là Mẹ? Cô là mẹ anh sao!? Ngạc nhiên ghê hôn!

-Con...???

-Châu, đi thôi!!!// Wể! Mẹ anh vẫn chưa cho phép đấy nhá! Anh hơi bị có hiếu đấy nhể TvT

Nhưng mà chưa kịp định hình lại anh sẽ làm gì tôi thì... cái bóng dáng cao ráo của anh đã thù lù trước mắt tôi rồi. Và rồi anh nắm lấy tay tôi, kéo ra khỏi lớp trước sự bàng hoàng của người mẹ già và 40 tên cướp ^~^

Trên hành lang trường, tôi và anh đang chơi trò kéo co cơ đấy. Nhưng tiếc thay tôi là phận nữ nhi nên tôi thua là cái chắc =]]

“Bịch” Trải qua một thời gian cực khổ thì tôi cũng đã thua anh và để thân xác ngọc ngà này cho anh quăng cái “đùng” lên xe một cách thấy thương hết sức.

-Anh định đưa em đi đâu đấy!

- Đi Sinh Nhật của em!

“Anh muốn cho cô ấy hạnh phúc những ngày cuối. Đến ngày đó, em nhất định phải hứa với anh sẽ giúp cô ấy quên anh chứ!”

“Nhưng mà....”

“Xin em đó, chỉ có em mới có thể giúp cô ấy quên anh được! Anh cần em”

Công viên ” Green”

“A! Mẹ ơi con muốn chơi cái này!”

“Mình lại đó đi anh!”

~ ...

~Cái bầu không khí của cái ngày Valentine thật sự rất “Khủng” đấy. Ai nấy đều vui với cả vẻ lắm. Nhưng!

- Đây là....

- Quà sinh nhật của em

Quà gì cơ! Anh dắt tôi đến cái nơi đây “tủ thân” này là quà sinh nhật của anh cho tôi à! Tôi có nên vui vẻ xem đó là món quà tuyệt vời không nhể!

-Quà đâu cơ chứ!// Tôi nhìn anh, vẻ mặt không được thông minh là mấy!

-Đây!// Anh chỉ tay về hướng mình - Một vé vui chơi cùng với người đẹp!

“Ồ” Tôi nghe xong mà môi dưới muốn rớt xuống đất á! Tôi còn đang tự định nghĩa lại từ “người đẹp” là gì thì anh lại bất chợt nắm lấy tay tôi mà lôi đi! Ngày này, mốt có nắm tay thì báo trước cho tôi nhờ!

Anh đã thế nắm tay tôi thế thì chẳng còn gì mà tôi không thể hiện cái “giá” của Trần Bảo Châu này chứ!

-Đi đâu? Lại đi đâu nữa!?

-Tàu lượn siêu tốc

- Cái gì chứ.....!!!

~10p'

--Dầu nóng!// Đây!

-Bọc nilông// Đây!

-Kem socôla// Nô!

Nô! Anh có trình độ nói cái từ ấy à. Ai? Anh nào là người lôi kéo tôi vào cái “cám dỗ” của hệ tiêu hóa này! Đã thế còn không cho tôi kem socôla “yêu quý”kia.

-Đưa không?!// Không!

-Chắc chắn!// Chắc!

-Không hối hận// Không hối!

Sau khi đã giao dịch xong! Thế là đối tác không muốn uống rượu mời mà là rượu phạt à? Thế có lẽ nào mà tôi không thực hiện nó cơ chứ!

Chỉ với một động tác nhẹ nhàng, trên mặt anh giờ đã được đắp mặt nạ với chất liệu khá “hiếm” là socôla.

“Anh nên biết tôi là Trần-Bảo-Châu đấy”

Dĩ nhiên là, sau khi được úp nguyên cây kem và mặt thì anh... móc tiền túi và mua gấp đôi kem hồi nãy để đền cho tôi “Nếu biết thế thì anh đừng nên đụng vào tôi”

Tôi và anh đi sát bên nhau, tôi thì đang mài mò tàn sát hai cây kem trên tay, còn anh chỉ biết nhìn tôi và cười trừ ” Saoemlại đángyêu đến thế”

Bỗng, tôi đứng lại, kèm theo đó là anh cũng thế...

-Sao lại dừng đi rồi!

-Thả điều đi anh// Vừa nói tôi vừa đưa tay chỉ đến cái chỗ đông đúc đầy người với người kia. Nơi đó, có bao la là điều! Trời gió như vậy, không phải là một điều kiện tốt để thả sao!

Tôi nắm cánh tay anh, kéo đến cái chỗ náo nhiệt kia! Anh theo cái đà ấy mà đi theo tôi “Anhđangcườiđấy!”

-Cho tôi lấy cái con điều hình hà mã đi!!!// Tôi với tay, nhón nhón đôi chân chỉ vào cái điều hình hà mã khá “mi nhon” kia! Có ai chọn điều độc bằng tôi chứ!!!

-Xin lỗi, nhưng hai người có phải là một cặp chứ?

Cặp!? Tại sao phải là một cặp chứ! Thả điều thì liên quan gì đến cái giả thuyết ấy chứ?

-Là sao?

-Chúng tôi chỉ cho thuê điều cho những cặp đôi với nhau thôi!!! Các bạn có thể viết tên nhau lên điều và phút cuối sẽ là cắt dây điều để điều bay đi!

-Nhưng mà tôi và anh ấy....

-Là người yêu đấy!!!// Bất chợt, anh lên tiếng. Nhưng mà hôm nay, sao tôi lại gặp toàn những câu nói thốt lên đều muốn giật cả mình vậy TvT

Tôi nhìn anh, khẽ cắn răng, hành động yêu thương kinh khủng!

-Anh nói gì vậy!

- Thì em muốn thả điều mà

Tôi và anh nói khê vào tai nhau... Vâng, khê lắm! Cô bán điều nghe hết luôn cơ đấy! Nhờ vậy mà cô ta chẳng tin đâu, thế là ả giáng xuống một câu tôi muốn bật cả ngựa ^^

-Chứng minh đi ạ!!!

Chứng minh làm thế nào cơ chứ. Tôi và anh.....!?

Chụt Một sự ầm ập truyền ngay má tôi! Anh hôn tôi? Là thiệt đấy!!!

Mắt tôi trừng hết cỡ, quay sang nhìn anh! Hôm nay, tôi bị Đơ có vẻ ít nhĩ!!!

-Vậy nhá! Cảm ơn!!!// Vừa bất ngờ chuyện này, anh lại kéo tay tôi, rồi dặt lấy cái điều trên tay cô bán điều và đi vào sân rộng phía trong! Anh dứt khoát thiệt đấy!!!

“Trần Bảo Châu- LaThiên Tuấn”

Ngay giữa bụng con hà mã, dòng chữ oai phong, tráng lệ ghê chứ! Hoàn thành phần viết tiếp là phần tôi và anh thả điều.

Anh nắm lấy con điều đưa lên cao, tôi đứng đằng sau cầm đồ cuộn dây. Cứ thế, gió thổi tới anh cầm điều chạy đi, tôi cầm dây chạy theo... Cái cảnh tượng đẹp khó tin được TvT

-Chạy từ từ, vấp đá té lỗi hòng em giờ...// Tôi cầm dây, cứ cà nhăng cà nhặng chạy theo anh điên cuồng

-Nhanh nhanh, gió bên này! À không, bên kia!!!// Anh cầm điều rẽ trái xong xuôi lại chuyển phải! Anh làm tôi chóng mặt đấy...

~15p

~Sau một hồi dăng dặng,hai đứa chạy như điên thì cái con hà mã cũng chấp đuôi mà bay cao và xa... Tôi vui lắm, nhìn điều bay mà tôi cũng muốn BAY TvT

Một lát, tôi ngồi bệt xuống cỏ, nhìn điều bay trên trời,lướt qua từng đám mây. Thật tự do!!!

“Nhưng anh liệu có quên mất em không đấy Hải, trời sắp chiều rồi!”

Anh đứng đó, giữ dây điều. Nhưng anh nào có nhìn điều, anh chỉ đang nhìn cô bé ngây thơ ngồi trên cỏ kia thôi...

-Anh cắt điều nha!!!// Bất chợt anh la lên! Đập nát tan hết cái khung cảnh im ắng của người ta!

-Tại sao chứ!

-Không cắt thì nửa bước cũng chẳng ra được chỗ này! Bà bán điều đang nhìn đấy...

Vâng, anh nói chí lý đấy. Hèn chi từ lúc thả điều đến giờ, cảm giác cứ “ngựa” ở đâu đấy... Còn cách nào chẳng, tôi chạy đến chỗ anh và chuẩn bị cắt dây nào!

1bước...2bước...3bước...

“Vào” Cái đùng xuất hiện trước mặt tôi và anh cái đám người áo đen thui lù này... Họ nắm lấy tay tôi bắt lên chiếc xe hơi cũng đen nốt...

Thế anh Tuấn thì sao chứ! Anh có khác gì tôi, cũng bị hai tên khác giữ lấy hai cánh tay, không di chuyển được....

” Chuyện này là sao chứ hả?”

-Buông ra! Mấy người là ai chứ!!!

Hélôcác bạn! Mọi người thấy Heo siêng chưa, Heo rap mới rồi nè! Sờ đi là Heo vừa qua được 1 môn nên lập tức ló đầu vào chap mới liền...

Nói về chap này thì mọi người thấy sao! Heo viết hơi nhanh nên không biết sẽ như thế nào? Mọi người đọc rồi vote+cmt ủng hộ Heo nhé

24. Thông Báo

Mọi người ơi!!! Chap 24: Sinh nhật của tôi (2)

Mọi người xem như bỏ nha. Cái đó giống như Heo đang viết lờ nên xuất bản luôn. Mọi người tạm thời đừng để ý đến nó nha... Heo sẽ ra lại chap đó cách chính thức...

Cảm ơn !

25. Chap 25: Sinh Nhật Của Tôi (2)

-Buông ra! Mấy người là ai chứ!!!

Một cách khá nhẹ nhàng, cái đám người đen thùi lùì cơ bắp cơ giò kia nắm lấy cánh tay tôi kéo đi. Chúng lôi tôi vào cái hộp to dùng màu đen trước mặt.... à nhầm! Là chiếc xe hơi chứ nhỉ?! Bất cóc kiểu này có hơi bị tốn không vậy mấy anh =]]

Đẩy mạnh tôi vào trong chiếc xe đã dành chúng còn quăng cái iphone 6s vào mặt tôi cơ đấy. Chúng muốn dọa mặt tôi với iphone à???

Sau khi hành hung tôi không lý do, chúng đóng cửa xe và để lại cho tôi một nụ cười xinh xinh sau kính xe. Kinh dị thiệt!!!

// Dù á mai hết tê nỳ // Âm thanh vừa mới phát lên chính là cái iphone mà tụi kia vừa quăng cho tôi đây mà.

Điện thoại đã reo lên như thế thì tôi đây ngu gì trả lời TvT

Ý là sẽ quyết định như vậy đó nhưng đầu ngờ một âm thanh quen thuộc lại phát lên:

-Châu, nghe máy đi chứ?! // Là anh! Anh Bảo đây mà. Anh ở trong đây khi nào cơ đấy???

Câu nói tôi vừa dứt thì anh chẳng đành lòng mà rồ xe và "vèo"...

xe bay như gió trên đường... Vâng, anh lịch sự như cậu chủ của anh vậy...

Tôi lại cầm cái dt lên tay lần nữa. Tôi nên nghe máy nhỉ, cái cảm giác lạ lạ... tôi thấy có bóng dáng người nào đó sau vụ này ^^ Quẹt tay đến nút "Trả lời"

-Ai đó? // Một câu nói đơn giản và đầy đủ hàm ý!

-Anh nè!

- Anh nào?

-Anh Hải

-Xin lỗi không quen!!!// Tôi tắt máy! Mặc dù hơi phũ nhưng tôi làm chuyện này cũng vì lời dạy 10năm trước của má...

"Khi bạn trai con làm con giận gì đó thì con nên để nó là người xin lỗi trước!

Khi bạn trai con điện thoại xin lỗi thì hãy giả như không quen biết!

Mình phải thể hiện cái giá của phụ nữ con à! Tin má"

Vâng, má ạ! Con đã ngoan ngoãn nghe lời má đây.

Sau một khoảng thời gian dài ngồi tự kỉ tự hào về những hành động cực “ngầu” của mình thì... Cái xe to đùng này lại đưa tôi đến chỗ nào đó tự lúc nào!

~Công Viên Smile

~Tôi đẩy cửa và chạy ra khỏi xe. Dòm chỗ này, ngó chỗ kia! Chỗ này hơi bị quen á nha anh Bảo... Nơi này không phải là ... Công Viên của Hải sao?

Này thì phải suy nghĩ mấy cái chuyện rồi nùi làm gì cho khổ cái thân ngọc ngà này! Tôi quay lại hỏi cái con người đã “rước nàng về dinh” là được...

Nhưng người ơi! Nào có thấy bóng dáng thân quen kia đâu... Thứ tôi thấy được chỉ có mỗi gió và cát TvT~~
Buồn Thiệt Chứ!!!

~~// Dù á mai hết tê nỳ// Cái điện thoại trong tay rung lên lần nữa và không quên kèm theo là cái bản nhạc sến súa cũ...

Tôi đưa điện thoại lên tai và nghe...

-Alo// Đi đến đù quay!!!

“Tít...tít” Đó! Cái thứ âm thanh cuối cùng tôi nghe được và rõ nhất ở anh. Đường như từ cái ngày anh tỉnh tò với tôi xong thì anh có lẽ quá “Đại” rồi đấy!!!

Cầm điện thoại trên tay và đứng lặng trong 10s!!! Tự hỏi ” Cái Đu Quay” là gì cơ chứ?! Nó có phải cái vòng tròn bự bự quay vòng vòng không nhĩ?// Giương đôi mắt to tròn lên bầu trời cao rộng và suy nghĩ, rồi bỗng tôi lại giật mình trước hiện tại:

Vẫn là cái khung cảnh công viên vắng tanh đảnh này, vẫn là tôi đang mặc bộ đồng phục cũ đứng trước cổng và.... CÓ KHI NÀO ANH LẠI MUỐN TỔ TÌNH VỚI TÔI LẦN NỮA?!

Nhưng mặc kệ tất cả anh à! Anh đang có lỗi với tôi và tôi sẽ cố xem anh đem lại gì cho tôi vào cái ngày Trọng Đại này!!!

Tôi từ từ bước vào trong công viên và mò tìm cái “đu quay” mà anh đã bày mưu tính kế chỗ đó...

Đi, đi và đi! Tôi đây cũng đi được gần đến trung tâm cái công viên rồi đấy!! Thiệt là, càng đi tôi càng hận, hận anh khi đã thiết kế ra cái công viên tổ chẳng này đây T.T

-Rất cuộc thì cái quay quay đó ở đâu...???// Tôi la toáng lên bỗng bắt hình lình tôi cứng họng. Trước mặt tôi, một con người với cái áo khá nổi. Vâng, nó chỉ là một cái áo màu xanh dạ quang chiếu chiếu... Cô ấy đang quát tôi lại à?!

Tôi chạy đến bên cô ta. Nhưng sợ dĩ chỉ vì sau cô ta là cái thứ tôi đang tìm // Đu Quay //

-Chị à! Cái đó!!!

-Em lên đi =]

Này nhá, Bảo Châu này chả cái gì phải ngại với ngừng gì đâu... Lên thì lên!

Thế là chẳng có gì ngăn cản được chị đặt dít lên ngồi.Sau khi trải qua một đồng dây an toàn lụng nhụng thì cái đu quay cũng dần dần di chuyển... Cái vòng bắt đầu xoay từ từ và đưa tôi ở dưới lên nhanh đến đỉnh vòng tròn.

“Nhưng tại sao anh lại muốn tôi chơi cái trò này cơ chứ?”

Từ nơi đây, tôi có thể thấy hết tất cả các nơi trong công viên này! Thật sự nói là cái công viên này kích thước kinh khủng thiệt nhá!^^

“Cụp”

Này thì vẫn đang thưởng thức phong cảnh đẹp lung thị linh như vậy đó. Thế mà cái âm thanh đáng sợ này là sao chứ?! Chiếc đu quay bỗng nhiên dừng lại và để lại tôi ở chiếc ghế trên cùng... Cái khung cảnh sắc sỡ, rực rỡ lúc nãy trong 1s đã biến thành cái “thể loại” gì đây chứ!

Cơ mà! Theo định lý Py-ta go, phản ứng hóa học,... bla bla gì đó thì tình hình này là tôi sẽ ngồi ịch tại đây à!

” Tôi chưa muốn rời bỏ cái thế giới xinh đẹp lung linh này đâu ”

Và... niềm hy vọng cuối cùng của tôi là cái chị tắc kè dạ quang kia thì cũng chấp cánh mất tiêu ở xó nào rồi đấy...

Tôi ngồi nhìn xung quanh, nói làm kiểng vậy thôi chứ... đen thui như vậy thì thấy được gì?! Và điều đặc biệt hơn thế là tôi sợ “Bóng Tối”

“Chắc tôi khóc mất”

Cái cảm giác hực hắng nhất, cảm giác như không còn niềm tin vào đâu nữa... Đã không còn niềm hy vọng nào ở đây đã đành thế mà còn phải rơi vào cái sự sợ sệt nhất của tôi là “Bóng tối”

Tưởng chừng tôi sẽ phải khóc đấy! Nhưng đâu đó phát lên một âm thanh... Là đàn Piano !!!

Tiếng đàn vang lên, phá vỡ bóng tối im ắng này....

Nhắm mắt! Lắng nghe! Và cảm!

Là Fiction!!!

Tôi thoáng giật mình khi nhận ra bài hát này... Đây là bài hát tôi thích nhất!!! Fiction là Fiction đấy...

”Cực”

Lại là âm thanh lúc nãy, những ánh sáng rực rỡ lúc nãy một lần nữa thấp lên...

Nhưng ... những giai điệu của piano vẫn không dừng ở đó!!! Vẫn trôi chảy trên từng nốt nhạc...

Tôi thoáng khẽ nụ cười. Tôi biết chứ! Biết tất cả là anh! Chỉ anh... mới biết hết về con người tôi...

Đèn đã sáng, âm thanh cũng đã phát lên, thế sao đu quay vẫn chưa di chuyển chứ!!! Tôi vẫn phải ngồi đây???

//Dùámaidétte nỳ// Suýt là giật mình, cái điện thoại trên tay lại rung lên. Là số anh! Và chẳng có gì mà tôi lại không nghe máy.

-Cho em xuống!!! Anh ở đâu?! // Tôi xoắn một tràng vào điện thoại... Tức lắm! Tức lắm rồi!

-Em nhìn bên phải đi!

-Đâu???

-Em nhìn bên trái đi!

-Đâu???

-Em nhìn đằng trước đi!

-Cái thế loại gì đây // Tôi la lên! Anh muốn giỡn với tôi hay sao? Anh muốn tôi làm la bàn cho anh à! Rốt cuộc anh đang ở đâu chứ!?

-Em nhìn về phía đu quay đối diện đi!!!

Cơ mà anh nói rồi tôi mới để ý đấy! Có hai cái đu quay lận à?! Nhưng khác ở chỗ là đu quay bên kia là những căn phòng to và xung quay là cửa kính khá “hiện đại”. Và còn vui hơn thế! Cái bên kia thì chuyển động bình thường mà bên tôi thì giống bị đối bụng thế, đứng yên như tượng!?

Tôi vẫn để điện thoại bên tay và tập trung vào chiếc đu quay đối diện, xem điều gì sẽ xảy ra!!! Có gì Hot nào?!

Tiếng đàn ngày một càng gần với tôi!!! Những căn phòng kính to vắng người dần dần di chuyển lên trên đỉnh vòng tròn...

-Aaaaaaaaaa!!!!!!!// Tiếng hét thanh tỉnh ấy là của tôi... Và nguyên nhân của sự việc hại chim giết cá này chính là ANH!!!!

-Em làm điếc tai anh đấy!!! Làm anh quên nốt nhạc đấy// Giọng nói anh bất chợt phát ra từ điện thoại ngay bên tai tôi...

-Sao anh??? Bên kia??? Đàn!!!// Cái cảm giác “Yomost” này chính là nhờ cái khung cảnh trước mắt tôi!!!

Căn phòng to với xung quanh toàn là kính, và bên trong là anh với chiếc piano lớn. Anh đang mặc đồ vest màu trắng, vẻ mặt đầy nghiêm túc khi đang lướt những ngón tay điêu luyện trên từng phím đàn...

” Nhìn anh lúc giờ làm em hơi bị kích thích đấy!!! ”

- Lãng mạn không!// Điện thoại lần nữa phát lên giọng của anh!

-Tạm =.=

- Vậy là không bằng thả điều tình nhân???

-Anh theo dõi em!!!

- Thế cắt dây điều chưa?!

- À!!! Tại anh mà em thất hứa với anh Tuấn là cắt dây điều rồi đấy...

- Ngốc! Nếu cắt dây thì em đã là bạn gái với Tuấn rồi đấy!

-Vậy cũng chịu TvT Dù sao người ta cũng không bỏ nó ở một mình trong ngày Trọng Đại này!!!

Bỗng anh im lặng! Không lẽ anh giận tôi?! Từ đây, tôi có thể nhìn thấy anh đối diện. Anh trên tay vẫn áp đt vào má, đôi mắt thì vẫn chăm chú nhìn tôi...

-Xin lỗi! Tha thứ cho anh nha Cùi đẹp gái!

- Không bao giờ! Anhsẽphảilàmnhiềuđiềuhơnthếđấy =]]

Heodãrachapđâymongườiạ!!!...

Chap này, Heo viết hơi nhanh nên không biết có vừa lòng mong người không nữa!

Dù sao thì mong người hãy cmt+vote cho truyện Heonha! Để Heo có động lực chap tiếp mà.... Love all

26. Chap 26: Tôi Muốn Đấu Với...anh!!!

Mong người đọc xong nhớ cmt+vote chap nha! Cơ mà dạo này rất ít cmt ạ! Làm Heo nản tí

// Yêu anh, yêu anh, yêu cả anh thôi// Cái âm thanh này chính xác là nhạc chuông điện thoại tôi đây mà!!! Nhạc tôi cài thì hay đấy nhưng còn chuyện reng vào lúc sáng sớm kiểu này thì thực sự không nên đâu “đề yêu” à!

~ 10s ... 20s

~Rồi! Tao chịu thua mày! Tôi uốn éo người trên giường vài cái rồi với tay lấy điện thoại! Mắt nhắm mắt mở mà quẹt đại chữ “Trả lời”

-Aiiiiii!!!// Anh cho em 10 phút để đi học!

“Tít...tít”

Có phải quá rõ không? Cái âm thanh cuối cùng ấy... không cần xem lại điện thoại tôi cũng biết chủ nhân cuộc gọi này là ai!!! Quen thuộc quá mà!

Thế là gắng lòng mà ngồi dậy! Hôm nay siêng một bữa cũng chẳng chết ai. Tôi nhảy ra khỏi giường và quăng con siêu nhân nhồi bông sang một bên rồi một mạch thẳng WC Let go!!!

Sau vài phút nhún nhún trong ấy VSCN thì tôi cũng lặng lẽ bước ra với bộ đồ đồng phục thể dục “thần yêu”! Lòng cảm thấy “sướng” khi không cần mặc váy đấy ạ!

Tôi với tay lấy cọng thun rồi cột á tóc của mình lên và chạy thẳng ra cổng!!! Với lại chẳng cần phải mang cặp chỉ cho khổ, hôm nay là ngày hội “Thể Thao” mà =]

“Cộp...Rầm”

Chiếc cửa sắt được mở ra! Và trước mặt tôi là.... HảiChó Đin. Anh hôm nay cũng giống tôi, cũng mặc đồng phục thể dục và hôm nay lạ lẫm với cây dừa trên đầu! Cơ mà cũng trông “yêu” đấy chứ!

-Anh đứng trước cửa nhà em làm chi rặng?! // Tôi chống nạnh tay, nhếch môi nhìn anh

-Mô!!! Chỉ là muốn đưa cô Cùi đi học rặng! Sẵn tặng quà luôn mà!! // Anh cũng chẳng gì là vừa! Đáp lại cho tôi toàn là rặng với môi cơ đấy.

-Thế quà đâu?// Vẫn cảnh tượng cũ, mặt tươi rói, xòe tay đón nhận món quà bằng cả tấm lòng !

-Đây// Anh đặt lên tay tôi một hộp quá lớn lớn màu xanh dương!!!

Và thế là tôi cào, cào, xé... tất cả mọi chiều tôi đều bung ra để xé nát hộp quà... Tôi muốn biết anh tặng tôi cái gì?!

Cuối cùng sau một hồi dằng dặc của tôi thì cái hộp quà cũng được mở ra!

Tôi mở to đôi mắt nhìn vào món quà trước mắt!

Làmộtcáiaókhoác!!!

Chiếc áo khoác màu xanh sọc caro rất giản dị nhưng lại rất ấn tượng! Tôi cầm chiếc áo lên và thấy đằng sau là chữ ” VE ”!?

Nhưng tôi lại cảm thấy lạ lạ! Hình như cái áo này tôi đã thấy ở đâu đó! Rất gần ở đây!

Tôi ngược khuôn mặt lên nhìn anh từ trên xuống, từ dưới lên!!! “Ding ding dong” nhá, anh cũng có một cái giống cái tôi đang cầm đấy!!!

-Của anh! Sao lại giống của em thế?! // Mặt tôi rõ “ngáo” luôn mấy bác ạ!

-Ngốc!!! Là áo couple đó! Nhanh mặc vào đi...

Nói rồi, anh chẳng thẳng thừng mà dứt lấy cái áo trên tay tôi rồi mặc vào cho tôi!

Thế là cái chữ mà nãy giờ tôi thắc mắc cũng được ghép lại ->LOVE

-Hợp lắm// Anh vừa nói vừa chỉnh lại cổ áo cho tôi!

-Lẹ lẹ, người ta mà nhìn thì chỉ biết nhục ấy...

-Vậy thì sao!!!// Anh nhìn tôi, kiểu ... thú dữ thêm mồi ấy!!!Tôi đã quên! Quên một điều là anh và tôi đang mặt đối mặt, chỉ cần một khoảnh cách nhỏ là “chục”ngay!!! Nên nhất thời đừng manh động gì nha anh!

-À!!! Không sao // Tôi cười, nụ cười đỏ mồm hôi hột đấy ạ.

-Em lại quên// Quên gì?

Nói xong, anh cúi người kéo ống quần tôi xuống! Sỡ dĩ điều này là thói quen quá thân thuộc và bá đạo với em rồi anh ạ.

-Cứ sẵn quần như vậy! Trai nó nhìn là anh lại tổn sức đánh với chả lộn nữa! // Anh nhìn tôi, mắt trừng trừng. Tôi nhìn anh, mắt rưng rưng. Cơ mà sao giống cảnh cha la con thế ! Thế anh là ba à ^~^

Nhìn nhau say và đắm một hồi thì anh cũng đèo tôi lên đường!!!

-Ôm chặt vào.

-Chặt muốn gãy tay rồi// Vâng, tôi và anh đang chơi cái trò gọi là trò lãng mạn đấy ạ! Lâu lâu, tôi cũng nên thâm nồng tình cảm với anh một chút chứ TvT

Và rồi, tôi và anh lại im lặng một lâu cho đến khi tiếng thở dài phát lên. Hazzz!!!

-Sao lại là mình!!!

-Sao lại là mình!!!

Này nhá, hai câu nói trên đã lần nữa chứng minh rằng tôi và anh có thần giao cách cảm đấy! Ý là tôi và anh cùng phát lên tiếng nói chung! Và nguyên nhân tại sao thì tôi và anh cũng chẳng biết tại sao!!!

Ngày Hôm Qua

Tôi và anh, nắm tay nhau bước xung quanh vườn hoa hồng xanh!!! Cái khung cảnh ta nói nó lãng mạn như vậy đó mà lỡ lòng nào “người đó” làm trái tim tôi và anh tan nát... nát tan!

// Nanana! Marryme! Just marry me // Tiếng điện thoại anh vang lên phá nát khung cảnh lãng mạn đã đành, tên người gọi có lẽ còn đáng sợ nhiều hơn TvT

“CôChủNhiệm”

-Alo!!! Thưa cô// Hải hả em!

-Dạ em// Cô đã đăng ký cho em thi chạy 100m rồi đấy, em không từ chối đâu ha...

-..... nhưng...Dạ!!!// À mà cô cũng dành một suất cho Châu luôn ấy! Em nói với Châu dùm cô nha. Cô nghĩ em biết Châu ở đâu mà có khi đang đứng kế bên em không chừng!!! ^^

“tít...tít...” Nó đó!!! Đấy là cô chủ nhiệm của tôi, cô ấy rất ít có ác ả!!! Cô ấy biết tôi đứng kế bên anh luôn đấy! Biết làm tôi muốn thét khóc lên đấy ạ!

Hiện tại

Nhớ lại khung cảnh ngày hôm qua, thật lòng là tôi và anh không biết nói gì! Chỉ biết rằng cô thật “nhiệm màu”!!! Nhiệm màu lắm ạ!

“Két” chiếc xe đạp dừng lại, tôi và anh đến trường rồi!!!

Trường hôm nay trang hoàng hơi bị lộng lẫy: nào là treo cờ tùm lum tùm le màu sắc, rồi chuẩn bị nước uống và sắp xếp chỗ thi cho từng môn rất đẹp!

Nhưng mà....

Nơi đây có hai con người không còn được mấy gọi là Thích Thú cho lắm!!! Đương nhiên! Làm sao có thể thi trong khi ngay cả bản thân mình còn không biết là mình có tên trong bảng đăng ký chứ!!!

Đẹp....đẹp! Số tôi và anh là như vậy rồi. Rất nhẹ!!!

Thế là, tôi và anh chia tay nhau mỗi người một nơi để đi cất đồ!!!

Tôi uest oải bước vào trong phòng cất đồ cho nữ! Càng đi càng hận bà cô ” yêu thương ” của tôi! Cô sao lại làm như vậyyy với emmmmm....

-Con Châu á....!

Bỗng,tôi khựng người lại! Đó là tên tôi! Ai thâm thương trộm nhớ tôi à?! Có cần phải ngay sáng sớm không?

- Con Châu nó nghĩ sao lại muốn bám đuôi anh Hải vậy không biết// Một đứa con gái phát lên giọng nói đầy khinh bỉ! Ừ thì đẹp đó, son phấn đầy cả mặt, chắc lại là con nhà tiểu thư!

Tôi chống tay, cố nghe xem câu chuyện về mình được hai nhỏ đối thoại thế nào!

-Mày nói đúng!!! Anh Hải hình như có bạn gái rồi, ở kế bên nhà luôn đó! Có lần tao thấy ảnh qua nhà bạn gái luôn mà, cơ mà vui vẻ lắm. Vậy mà nhỏ Châu...// Lại thêm một đứa tiểu thư khác lên tiếng! Nhưng tại sao lại dừng... sao không tiếp tục hả nhỏ?!

- Cô ấy như thế nào!!!? // Giọng nói này! Là anh !!! Anh xuất hiện từ bao giờ...

-Ồ! Anh... Hải! Em ... // Không cần nói cũng biết, tụi nó tím lịm cả mặt, nhìn anh mà tay chân nhỏ lủn cùn. Anh có sức ảnh hưởng đến à?!

-Ai nói mấy người là Châu bám đuôi tôi! Ai dám nói?? Sao tôi không biết!// Anh gằng giọng, nhìn hai nhỏ kiểu khinh bỉ vô cùng!!! Lần đầu, tôi thấy anh giận dữ đến thế!

-Nếu không có thì... Cút!!!

Giật mình, hai nhỏ chạy vèo ra khỏi khu vực cát đỏ, và chạy ngang qua tôi! Tôi đứng dựa người vào tường nhìn hai nhỏ mặt xanh mặt đỏ mà mắc cười kinh khủng!!! Còn hai nhỏ thì sao? Nhìn thấy tôi còn nâng sự sợ hãi lên level max đấy! Xách váy, xách quần mà chạy, miệng thì vẫn hoay hoay:

-Em xin lỗi chị! Xin lỗi chị!// Giả tạo! Mới lúc nãy còn sỉ nhục tôi như vậy mà giờ tái mặt mà xin lỗi này nọ! Quá nhân tạo!!!

Nhìn hai nhỏ tăng tốc chạy xa mà thấy thương hết sức! Và giờ là anh...

-Sao lại ở đây, ranh giới nam nữ đã chia cắt rõ ràng thế mà?!// Tôi nhìn anh, cái người mà đã giúp tôi lúc nãy à mà gọi nôm na là ân nhân ấy!!!

-Thì qua giải trừ tà khí dùm em đấy mà !!!// Anh cười, cây dừa trên đầu cứ lắc qua rồi lắc lại. Nhìn anh ngây thơ cơ đấy, có giống người lúc nãy tôi vừa thấy không chứ!!!

AnhHảicóbạngáirồi!

AnhHảiquanhàcủabàngáirồicònrátvui vẻ!

Châulàđứabámđuôi...

Nhớ lại những gì hai nhỏ đó nói, tôi thật sự không thể không bận tâm!!! Tôi là đứa bám đuôi anh sao?! Thật là vậy không!!?

“Và mấy ngày anh nghĩ anh đã đi đâu?”

-Anh dám đấuvớiemkhông???

27. Chap 27: Anh Lừa Dối Tôi ?!

-Anh dám đấu với em không?!// Tôi cau mày nhìn anh! Anh biết không, tôi thật sự rất giận! Giận vì bị xúc phạm, giận vì không biết anh đã làm gì vào những ngày anh không ở bên tôi, giận vì sao vào ngày Valentine cũng như là ngày sinh nhật tôi anh lại chỉ xuất hiện vào buổi tối! Và hơn hết là tôi không hiểu câu nói : AnhHảidãquanhàbàngáitrôngrátvui vẻ!

Tôi Thật Sự Không Hiểu Anh !!!

-Tại sao phải đấu?!

-Tại...Em muốn trả thù anh! Lần trước trên sàn tập võ không phải anh đã thắng em không thương tiếc sao! Lần này em phải thắng...// Tôi nên lấy lý do khác đấu với anh! Tôi không muốn cho anh biết suy nghĩ của tôi về anh như thế nào...

-Anh không đấu!// Nói rồi, anh bước đi.

-Tại sao??? // Tôi ngưỡng cổ nói thật lớn cho anh nghe... nhưng anh đi xa rồi!!! Anh lạ lắm, khác hoàn toàn với anh lúc sáng tôi thấy. Hoàn toàn lạnh giá... Nhưng tôi nhất định phải đấu với anh....

” Vâng! Lớp 12a4 đã hoàn toàn chiếm ưu thế trong cuộc đua nữ lần này! Liệu người cuối cùng của các đội có thể lội ngược dòng với thí sinh cuối bên 12a4 hay không? ”

“Mời thí sinh Trần Bảo Châu ”

Nghe tên mình, tôi giật mình ngồi dậy! Có lẽ tôi đã suy nghĩ quá nhiều về anh... Tôi đứng lên nhìn xung quanh, anh ...Tuấn! Anh đang ở đằng xa và vẫy tay chào tôi! Hôm nay, anh đến xem tôi thi à!? Nhưng...

- Cô ơi! Hải đâu ạ! // Tôi quay sang bên cô chủ nhiệm của mình, khi tôi không tìm thấy anh gần đây. Không phải tôi thi xong vòng này là đến phần thi chạy dành cho Nam sao?

-Em ấy nói là đi mua chút đồ! Em lo ra thi thật tốt kìa!!!

Anhchỉlàđimuamộtchútđồ, khôngsao!

Tôi chỉnh lại dây giày của mình và bước vào vạch xuất phát. Nhất định tôi sẽ phải thắng vòng này với thời gian nhanh nhất! Tôi muốn khi anh quay lại, anh sẽ thấy được thời gian nhanh nhất của tôi đầu bảng điểm! Tôi muốn cho tất cả học sinh trường này biết là

TôiXứngĐángVới Anh!!!

“Đùng” -Tiếng súng phát lên!!! 5đứa con gái lao nhanh lên phía trước một cách kinh khủng...

“Thí sinh... đang chạy rất nhanh nhưng khoan khoan.... Bảo Châu đang chuẩn bị vượt mặt!!Ồ! Một thí sinh khác nữa đang bằng với thí sinh.... Liệu Châu có giữ được vị trí hiện giờ.... Khoan khoan Châu đang chạy rất nhanh!!!Ồ!!! Châu đã cách các thí sinh khác một khoảng rất xa rồi!”

Tôi đang chạy, đang dẫn trước, đang chứng tỏ ọi người biết tôi là bạigáiHải

Và đích đang trước mặt tôi, không xa đâu....â...âu...

“Còihảingắt rồi!”

.....

.....

Tôi đứng khựng lại! Không chạy được nữa... Hải!Là tên anh. Người ta đang nói về anh. Người ta nói anh đã xỉu. Anh Hải xỉu rồi! Tôi không tin.

Và rồi, đằng xa một thí sinh khác đang chạy đến và va trúng tôi đang đứng như trời trồng.

Tôi té!!! Máu đỏ hoe cả hai đầu gối. Rất quá!!! Cay quá!!! Mất tôi...

-Em không sao chứ Châu// Anh Tuấn đến bên tôi lúc nào cũng chẳng hay.

-Hải sao vậy anh!!! Anh ấy không sao đâu đúng chứ anh! À...à em nên tới thăm anh ấy đúng không ạ! Anh ấy cần em....

-Em đừng như vậy được không! Máu ở đầu gối chảy rất nhiều kìa...

-Mặc kệ em!!! Hải đang ở đâu! Ở đâu hả anh. Chắc hẳn anh ấy cần em... Cần em....e...mm

” Anhcầnuốngthuốc!!! Bệnhanhđangngàycàngsuyyêudó! - ChingòicạnhgiườngHải, chuồclynướcvàvàiviênthuốcvàotayHải.

Từtừ, anhsếuống! Chuyệnanh nhờmsaorồi...

Emđăkêuhaiingườibạncủambêntườnganh rồi. Hợ sẽgiúpanh... Nhưngtạisaoanh lại muốn làmvậychứ... AnhlàmvậyChâu sẽ...

Khôngsao! Tớthonlàđể Châunhưvậycòn hơncho Châuđau khổ khi biết chuyệncủaAnh! Hãynhớ, lời thoạicủahaiingườidóanhđãghisănnhĩcầnnóinhưvậy”

Ánh sáng của mặt trời chiếu rọi vào cửa sổ bệnh viện!!! Tôi đang nằm trên giường và hai đầu gối được dán hai miếng băng rất lớn...

Ánh sáng khó chịu, làm tôi tỉnh giấc! Nhẹ hé đôi mi nặng trĩu do suy nghĩ quá nhiều!!! Tôi thoáng giật mình khi thấy anh Tuấn, anh đã ngồi ngủ kế bên giường tôi và đây là Bệnh Viện cơ mà ???

Bỗng, từ đằng cửa một cô y tá bước vào...

Tôi khẽ ra hiệu cho cô ta là làm khẽ vì anh Tuấn đang ngủ, trong anh quá mệt mỏi!!!

Cô y tá bước lại gần tôi và thay nước biển cho tôi thật khẽ.

-Cô à, cho tôi hỏi tại sao tôi ở đây được không??

-Cô bị mất sức và bị chấn động nên tạm thời ngắt xủ. Cô chỉ cần nghỉ ngơi và đừng nghỉ ngơi nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe...

Nói rồi, cô ta dọn dẹp đồ và định đi ra thì:

-Cái trường này lạ! Chuyện gì mà làm hai học sinh nhập viện cùng lúc không biết...

Và đương nhiên, cái bệnh viện im lặng như vậy dù cô ta có nói nhỏ, nói thầm tôi cũng nghe được... Thắc mắc tôi hỏi lại

-Ý của cô là sao

-Thì đó, trước khi cô nhập viện vài phút cũng có một học sinh nam nhập viện do ngắt xủ! Nhìn đồng phục của cô và cậu ta rất giống nhau, vậy hai người là cùng trường rồi con gì?

Cũng là xủ, là cùng trường...không lẽ...là phù hợp thể

-Cô có thể nói rõ về chuyện này được không!!!

-Tôi cũng không biết gì nhiều. Chỉ biết cậu ta bị ngắt xủ ngay tiệm thuốc thì phải! Nghe nói là cũng có va chạm với xe... Nên tình hình vẫn không biết ra sao.....

-Cậu ta tên gì!!!

-Hình như là.... Lâm Tiết Hải!

Lâm Tiết Hải... Là anh. Anh bị xe đụng nữa cơ à... Tôi phải tìm anh!!

Tôi hoảng hồn, nhanh chóng giật hết nhưng sợi dây dẫn nước biển ra khỏi người và bước ra khỏi giường... Chạy đến chỗ cô y tá.

-Phòng mấy!!!

-Cô...ô! Cô sao vậy?// Cô ta nhìn tôi hoảng giật mình.... Rất dễ sợ!

-Tôi hỏi cô! Cậu ta phòng mấy...// Nói rồi, tôi nắm lấy cổ áo cô ta giật mạnh lên.... Tôi không còn làm chủ được bản thân nữa rồi...

-L...à... phòng 278

Tôi buông cổ áo cô ta ra và chạy đến thang máy...

-Chết tiệt!// Thứ mà tôi thấy được ở cái thang máy là cái bảng "Thang Máy Bị Hư" à!!!

Hết cách rồi, tôi phải dùng thang bộ. Tôi ở lầu 3 và phòng 278 thì ở lầu 2. Thế là tôi phải bước xuống tầng bậc thang với đôi chân rỉ máu này...

Tôi chạy thật nhanh xuống cầu thang. Nhanh đến nỗi miếng băng dán ở chân tôi muốn xứt ra, đến nỗi từng miếng da thịt ở đầu gối tôi nứt ra đầy máu... Đau lắm!!! Tôi cứ thế cứ theo tay vịn của cầu thang mà chạy xuống....

Phòng 278

Tôi thở hồng hộc, nhìn bảng số phòng, tỏ lên ý vui. Chân tôi run run, miếng băng dán rớt lúc nào không hay để lại đôi chân đầy máu...

-Tìm mày cực thiệt đó!!!

Tôi đặt tay lên tay cầm cửa cửa và mở nhẹ ra... Chỉ là một khoảng nhỏ..

-Anh sẽ chia tay với Châu để đến với em thật chứ?// Chi đang gọt trái cây và vui vẻ đút cho anh ăn... Cô ngọt ngào nũng nịu với anh cực kì hạnh phúc...

-Tất nhiên!!! Anh và cô ta sẽ sớm chấm dứt thôi! Yêu cô ta như vậy cũng chán rồi !!!// Anh ôm Chi vào lòng rồi đặt nhẹ lên trán cô nụ hôn nồng ấm-Anh sẽ chỉ có mình Ngọc Chi thôi!!! Cô ta là đồ bỏ.

.....

.....

.....

Tôi đứng hình nhìn hai con người trong phòng nồng nặc mùi hạnh phúc kia!!!

Cảm giác ác độc lắm! Quá đáng lắm!

“Tóc” Nước mắt tôi rơi! Từng câu nói hai người thốt ra là nước mắt tôi lại rơi. Rơi ướt áo, ướt đầu gối, máu và nước mắt mặn chát trộn lẫn với nhau thật sự rất Rát...

Hình ảnh, hành động ấy là thế nào! Trước mắt tôi là ai? Không phải Lâm Tiết Hải!!! Cái ôm ấp, cái nụ hôn trên trán ấy không phải chỉ dành ột mình tôi sao. Không phải chỉ dành ột mình Trần Bảo Châu này sao...

Chuyện gì đã xảy ra cơ chứ!!! Cái sự hạnh phúc của hai người sao lại....

Tại sao tôi lại là đứng ngoài cửa nhìn cảnh này. Không phải người con gái ngồi kế anh là tôi sao....

Ai đó mau dừng chuyện này lại đi...

Bỗng, một bàn tay che mắt tôi lại. Để lại cho tôi một màn đen...

-Buông ra! Sao lại bịt mắt tôi chứ... Không thấy hai con người tàn nhẫn kia đang làm gì à???

”Quamànìnhhcamera, haicon người ômplúcnâybaygiờchỉbiếtchămchúnhìnvàomànình.

Hênlà cónó, nếukhông anh cũng không biết làChâu đến đây...

Nếuchúngtalàmvậy, em thấy....

Vậylàanh sẽphảikếtthúcsómrồi! ”

“Điềuvớcthứba, anhphảidùngrồi...”

28. Chap28: Điều Ước Cuối Cùng!

”Trường mẫu giáo Hoa Mai

-Sao bạn ngồi đây dọ. Đến giờ về rồi, ngồi đây coi chừng ông “kẹ” á!!!// Giọng nói phát lên của một cậu nhóc với mái tóc hạt dẻ cực kì dễ thương!!

-Bạn...bạn nói chuyện với mình, bạn không ghét mình như Ngọc Nhi và mấy bạn khác à! // Tôi đưa cặp mắt long lanh của mình nhìn chăm chăm vào cậu bạn đối diện. Thật sự là rất đẹp trai!!!

-Sao phải ghét bạn chứ! Bạn dễ thương như vậy, đáng yêu như vậy..mình làm sao ghét được!// Nói rồi cậu chạy đến và nắm vào áo tôi rồi dụt dụt-Đi đi, mình dắt bạn đến nơi này tuyệt lắm! Ngồi đây là ông “kẹ” xuất hiện á! Ghê lắm!

Nơi nào đó rất tuyệt ư? Một câu nói như vậy cũng đủ để dụ dỗ tôi đấy! Con người tôi tò mò vô số chuyện mà...

Thế là hai đứa nhóc tung tăng chạy với nhau nhanh ra cổng trường. Một đứa thì cười tươi rồi hơn nắng mai, còn đứa kia thì nắm áo đứa nọ mà chạy. Chỉ vì cậu ngại ... “tay” ấy mà?! TvT

Trước cửa hàng bán kem, tôi và cậu mắt chăm chăm nhìn vào bên trong. Nhìn những ly kem mát lạnh mà nước dãi tôi với cậu nó chảy cả ra. Vâng, điều tuyệt nhất của con nít tụi tôi chỉ có thể là “Kem”!!!

-Dô!!! // Vẫn hành động cũ, cậu nắm lấy đuôi áo tôi kéo đi... Nhưng tôi khựng lại... Làm sao có thể vào???

-Nè! Mẹ mình nói là muốn đi ăn kem hay chơi thú nhún thì phải có tiền. Nhưng mình đâu có tiền...// Nói xong, tôi xụ mặt xuống vì xấu hổ. Con nít như tôi vậy mà lại không có tiền... ^^

Xẹt!!! Một tia sáng lấp lóe trên mắt cậu ... Nụ cười nham hiểm ấy là sao, còn thêm cái khuôn mặt tròn trĩnh ngược thẳng lên trời... Thật là “yêu” mà!

-Hư hư hư!!! Mình có tiền nè, đi mình bao ni lông luôn cho...// Cậu liền xòe trong tay tờ 5 nghìn xanh xanh, rồi đưa trước mặt tôi...

Tôi vì tiền mà mờ mắt, nhìn nó đẹp thiệt á!!! Tiền đúng là có sức hút mãnh liệt mà...

Tiền đã có thì chẳng có lý do gì mà tôi với cậu không nhanh bước vào quán!

Ngồi vào chiếc bàn gần cửa sổ, tôi và cậu cứ cười khúc khích mãi thôi!

-Bán kem cho chúng cháu đi ạ!!!// Hai đứa không kiềm lòng mà đồng âm với nhau kêu lớn...

Với cái giọng âm vang, và hồn nhiên như vậy, chị chủ quán lập tức chạy ra... Chị nhìn tụi tôi mà cười hoài! Có lẽ tôi và cậu đẹp trai xinh gái quá chăng!!!

-Hai đứa ăn kem gì?

-Tụi em có tờ xanh xanh có Bác Hồ nè chị. Vậy em được gì ạ!!!// Cậu vừa nói vừa quơ quơ tờ tiền trước mặt chị chủ quán ra cái kiểu : Em cũng có tiền !”

Thấy được tiền... thật sự là chị chủ quán chẳng kiểm soát được mặt cười! Tờ 5 nghìn đó là sao có thể đủ bán cho hai đứa ăn - hóc này chứ?

Chị là như vậy! Nhưng nơi gần đó, hai con người chẳng biết gì vẫn ngây ngô mà chờ đợi... Cả hai rên tay đều cầm - muống để chuẩn bị chiến rồi đấy!!

-Xin lỗi em! Nhiều đây tiền chị chỉ có thể bán cho em một ly kem nhỏ thôi! Vậy em có mua không...// Gật bỗ suy nghĩ, chị chủ quán nãy giờ chẳng nói...

Tôi và cậu nhìn nhau không biết gì! Hai đứa là sao đủ với một ly kem... Tôi đây còn buồn hơn, bản thân chẳng có một đồng nào nên chẳng cần lòng người ta ăn vậy...

-Tụi em mua ạ!!!// Bỗng bất ngờ cậu lên tiếng! Nói như vậy là tôi chuẩn bị phản hình ảnh người ta ăn kem rồi...

5 phút sau _____

Ly kem nhỏ xinh xinh được đặt ngay chỗ cậu. Ly kem mát lạnh với đầy đủ hương vị trái cây thật sự là kích thích già, trẻ, lớn, bé mà!!!

Tôi đây buồn rầu, nhìn sang chỗ khác để tránh bị dụ dỗ thì... Và rồi...

-Ăn chung nha!!!// Cậu nói hạnh phúc tạt trảng giã! Thật sự đó là điều cảm kích đối với tôi... Chẳng ngại ngần gì, tôi cầm muống lên gật đầu vòm mồm cùng cậu...

-Bạn tên gì đó???

-Bảo Châu! Vậy còn bạn??

-Tiết Hải... À mà... chúng ta làm bạn nha !!!”

-Buông tôi ra, tại sao lại bịt mắt tôi chứ. Bộ không thấy hai con người tàn nhẫn kia đang làm gì à!// Tôi vùng vẫy điên cuồng, nhưng bàn tay mạnh mẽ ấy vẫn không chịu buông mắt tôi ra! Phải buông ra, phải để tôi bước vào đó, phải để tôi biết được bộ mặt thật của anh....

-Tốt nhất là em đừng nhìn!Sẽ khó chịu lắm // Bất giác tôi im lặng, không la hét hay vùng vẫy nữa vì tôi biết người bịt mắt tôi là ai

.....

.....

.....

-Anh Tuấn!!! Họ sao lại làm như vậy chứ! Tại sao// Tôi chợt xoay người lại, ôm chầm lấy người đã bịt mắt tôi lúc này-nói chính xác hơn đó là anh Tuấn!

Tôi mệt mỏi, dựa vào lòng anh mà khóc, nước mắt tôi làm ướt cả áo anh!!!

-Ngoan! Có anh ở đây rồi,đừng khóc nữa mà. Bảo Châu anh biết đâu phải là loại người mít ướt như vậy đúng không???// Anh nâng cằm tôi lên, rồi nhẹ nhàng những vạt nước trên má tôi...

-Ừm! Em không mít ướt//Anh nói đúng, tôi đây-BảoChâu này không phải dạng người đó và nhất là đối với Hải...

- Được rồi, để anh đưa em về phòng nghỉ ngơi và băng lại vết thương chân luôn! Nhìn xem, nếu để chân như vậy không phải sẽ nhiễm trùng sao???// Dứt lời, anh đỡ tôi dậy và rồi....“ập”anh ẵm tôi lên và rồi bước xa căn phòng hạnh phúc giả tạo đó...

“Từ giờ em sẽ chẳng thấy được anh, chẳng thể nào nhớ được những kỉ niệm mà chúng ta đã từng trải qua!Anh không muốn!Anh yêu em ..”

Từ sáng sớm, anh Tuấn đã bắt tôi phải thức dậy để ra ngoài hóng gió cùng anh và chỉ vì một lý do giản đơn là: Anh thích TvT Và cũng tối hôm nay tôi sẽ xuất viện.

Ngồi trên chiếc xe lăn mà anh Tuấn đã nài nỉ cô y tá suốt buổi sáng chỉ vì không muốn tôi đau chân!!! Anh quả thật là một người anh tốt :)

Anh đẩy tôi xung quanh khuôn viên bệnh viện và rồi dừng lại ở một vườn hoa trước bệnh viện...Bỗng, anh ầm ầm chạy ra trước đối diện tôi,tươi cười...

-Em thấy hoa ở đây đẹp không???

- Hahaha! Hoa mà tất nhiên là đẹp. Vậy cũng hỏi// Tôi chắc lưỡi nhìn anh, rồi cười lớn. Anh đúng là “ngố”thiệt...

-Vậy anh đồ em, trong cái vườn hoa tổng hợp này, em giống hoa nào nhất...

Tôi hững hờ nhìn tất cả các bông hoa trước mắt mình. Thật sự là không có nó....

-Hoa...sao? Em chỉ thích mỗi...hoa hồng...xanh...h thôi// Từng câu nói ngập ngừng của tôi như vậy là thể nào!? Chỉ là một cuốn phim kí ức cũ liên tục lại thôi. NHƯNG NÓ CŨ RỒI!

-Em làm sao vậy// Anh Tuấn bước lại gần tôi, gương mặt vô cùng lo lắng vì nghĩ mình đã nói gì đó làm tôi buồn...

-Em không sao! Anh có thể mua dùm em một chai nước suối được không? Em...khát

-Được thôi! Em đợi anh

Và rồi anh chạy nhanh xuống căn-tin chỗ bán thức ăn trong bệnh viện. Bây giờ, tôi chỉ ở đây một mình...

-Anh ấy đã khỏe chưa nhỉ?

-Khi nào anh ấy xuất viện?

-Hôm qua, anh có biết mình đứng trước cửa không?

-Anhkhờeròi! Cùiyêucủaanhà!!!

Đó! Cái giọng nói đó, cái tên Cùi ấy chẳng ai dám gọi tôi cả ngoài anh! Nhưng....

-Không...không thể nào! Không phải là anh! Mình bị gì vậy không biết!!!// Tôi lấy tay vò tóc điên cuồng! Thật sự mình khùng rồi!

“Chập” Một bàn tay nắm lấy cánh tay tôi rồi vòng qua cổ tôi!!! Tôi chút xíu nữa là hết hồn mà té khỏi xe lăn...

-Này emCùingốckia! Saolạivòđầu dặt tócthếkia! Haylàtạinhớanh..

-Anh!!!// Tôi quay đầu lại, nơi đã phát ra giọng nói ấy. Và... là Anh!!!

Khuôn mặt anh hiện ra trước mắt tôi, là thật sự chứ không phải là ảo ảnh mỗi khi tôi mơ... Là anh!!!

- Nhớ anh lắm à! Sao nhìn dữ thế hả em Cùi// Anh cười, cái nụ cười “Angle” thuở ấy....

-Đúng, em thật sự

“Côtachilàđồbỏ”

“Anhvàcôtasēsómmchấmdứtthôi”

“Tronglònganhchỉ cómỗi Ngọc Chi...NgọcChi”

-Em sao vậy, nhớ anh đến nỗi đứng hình luôn à???// Anh bước đến gần tôi hơn, đưa tay ra và có ý định sẽ bấu má tôi..

... ..

-Anh tránh xa tôi ra! Đừng đến gần tôi...// Tôi lấy tay kéo bánh xe lùi lại, tôi thật sự không muốn đứng gần anh!

-Em sao vậy?

-Đồ giả tạo! Anh tưởng tôi biết gì về anh à? Tôi biết hết, biết anh đang quen với Chi và hơn hết là anh lừa gạt tôi. Anh ác lắm!!!

-Àyy! Thì ra cô là đứa la hét trước cửa phòng tôi à!//180độ! Đây, khuôn mặt, giọng nói này không phải là anh. Anh khác rồi!!!

-Anh! Sao anh lại...

-Nếu cô biết chuyện tôi với Chi rồi thì.... Tôi nói luôn vậy !!!

Tôi đỡ dẫn cả người, chỉ biết mở mắt to rồi chăm chăm nhìn vào anh!

-Cô còn nhớ điều ước thứ ba chứ! Điều ước mà cô hứa sẽ trả ơn tôi đấy...

-Điều ước....// Ba điều ước! Anh vẫn không quên chuyện đó! Nhưng...lúc này sai anh lại nhắc đến nó???

-Tui nghĩ là cô sẽ nhớ! Sẵn đây, tôi ước điều cuối cùng luôn vậy.... Tôi ước: CÔVÀTÔI! CHIATAY!!!

Heothậtsựrấtbuồn, dạnàycácbạnđọcchạpxongcmtrátít! TheoHeothấycórátnhiềubạnđọc, doHeocóthểthấyởsố vote chapnhưngtạisaocácbạnlạidànhmộthờigianđểcmtchap! Đốivới Heo từng cmtcủaácbạnlàđộnglựcđểHeoviếтчap-mớidó :))

-Cảmơn!Luv all

29. Chap 29:tôi Cũng Muốn Giả Dối Như Anh!

-Tôi nghĩ là cô sẽ nhớ! Sẵn đây, tôi ước điều cuối cùng luôn vậy.... Tôi ước: CÔ VÀ TÔI! CHIA TAY!!!

Chia tay? Anh nói là tôi và anh chia tay... Tại sao? Một câu nói như vậy mà anh có thể...??? Nó chẳng khác nào hàng vạn mũi dao đâm nát trái tim tôi chứ, trong khi đó người làm lại chính do anh!

Người đã làm trái tim tôi rung động, người đã có thể bất chấp hy sinh cả tính mạng của mình để bảo vệ tôi, người đã nài nỉ tôi rất nhiều chỉ vì 3 điều ước, người đã nhất quyết sử dụng 2 điều ước đầu tiên để có thể tỏ tình với tôi.

Những điều đó tôi nhớ rất rõ nhưng tại sao? Tại sao?

Điều ước thứ ba lại là CHIATAY???

Tôi bất giác nhìn anh, đôi môi tái nhợt khẽ run lên, tôi muốn khẳng định lại thật lâu rằng có phải điều này là do anh nói? Có phải không??

-Anh nhất định phải dùng điều ước này để chia tay sao!? Anh sợ tôi sẽ không đồng ý à!!! ... Ác độc! Anh hoàn toàn khác, con người giả dối// Tôi nói với anh...à mà cũng không phải! Là chữ anh mới đúng! Có lẽ bây giờ tôi còn hận anh hơn tất cả mọi thứ: gia đình, bạn bè... cũng không thể nào tàn sát trái tim tôi bằng anh!

-Cô nói chí lý đó!!! Điều ước cuối này không phải là rất tiện sao! Vừa ép cô chia tay vừa chấm dứt lời hứa 3 điều ước của cô luôn...

Lại hực hăng! Anh rất hay! Vì đã chiếm được trái tim tôi rồi lại bóp chặt nó đến nỗi không đập được,thở được... Anh quả là thiên tài...

-Nếu anh đã sắp xếp gọn gàng như thế thì tôi làm sao phá nó được. Cứ như vậy đi! Chấm dứt!

Vâng, là chấm dứt! Tôi không nói lầm và anh cũng chả nghe sai. Là nó! Tôi và anh hết rồi...

-Cảm ơn// Nói rồi, anh quay lưng bước đi, là bước đi ra khỏi cuộc sống tôi mãi mãi... Không bao giờ ngoảnh lại!!!

Bóng dáng anh dần dần bước xa tôi, bước xa khỏi cuộc đời thoải đầy mạnh mẽ của tôi. Và để lại cho tôi bầu không khí ảm đạm, không sức sống, hoàn toàn chết lặng!!!

-Đây! Nước có rồi đây!// Từ xa, anh Tuấn chạy đến rồi chìa chai nước trước mặt tôi... Và rồi anh thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt tôi- Em...Em sao vậy! Tại sao lại...?

Vâng, tôi quá mạnh mẽ!!! Giới hạn của sự mạnh mẽ đó tiêu tàn rồi anh ạ! Em quay về rồi, quay về với cảm giác thật của mình, hoàn toàn yếu đuối...

Nhìn tôi bây giờ đi, không phải là con người mạnh mẽ như lúc này. Chỉ là một con bé ngồi nấc lên mà khóc, khóc òa lên với sự đau khổ của tình yêu nhân tạo mà Hải đã dành tặng cho...

-Anh về đây! Tối rồi em nghỉ ngơi đi! Có gì thì điện cho anh...// Anh Tuấn đưa tôi về nhà sau khi đã làm giấy xuất viện. Chân tôi cũng đã đỡ hơn trước và đi lại bình thường!

-Dạ, anh về// Nói thẳng thừng rồi tôi đóng ngay cửa lại!

Vâng, cú sốc tinh thần vẫn chưa hoàn toàn biến mất!

Tôi bước vào phòng, rồi ngồi bệt trên sàn! Nếu đúng hơn thì tôi đang phạm tội về việc dám nghĩ về anh! Từ "Chia tay" là một lời cáo buộc rằng tôi và anh không thể yêu nhau được nữa, và đương nhiên là không được can thiệp vào chuyện người đó.

Vậy mà, tôi lại tự đem anh vào suy nghĩ của mình và tự nhớ đến anh! Tôi phạm tội thật rồi.

Hư Cấu!

-Thì ra! Cái thứ tình cảm mà anh dành cho tôi chỉ là giả dối!

-Nếu tôi không biết được sự thật này thì anh...sẽ lại tiếp tục lừa dối tôi?

-Ngay cả khi nhìn chân tôi bị thương phải ngồi trên xe lăn anh cũng chả có cảm giác gì?

-Cái cảm giác yêu nhau rồi xem như đồ bỏ thì anh nghĩ sao? Vậy tôi cũng muốn thử ...

Tiếng nhạc âm âm chói tai vang lên, ánh đèn sắc sỡ mờ mờ nhấp nháy thật là khiến đầu óc con người ta nổi điên mà!

Tôi mặc một chiếc váy đen ngắn hết có thể, rồi đưa mắt nhìn xung quanh!

- Nơi này có lẽ sẽ dễ qua lại hơn// Nói rồi, tôi bước vào bên trong và trà trộn trong đám người “hư hỏng”

Ngồi trên chiếc ghế nào đó rồi gọi ngay một ly rượu như bao người! Cầm ly rượu trên tay tôi khẽ lắc rồi đưa mắt nhìn xung quanh!

Là nhảy, là đụng chạm cơ thể, là một quan hệ không đúng đắn! Vâng, nơi tôi tìm là đây.

-Này em! Thất tình à! Muốn vui chơi một chút không?// Giọng nói bất chợt phát lên, thoáng khiến tôi giật mình! Ngừng ngay những hành động dòm ngó người khác tôi mới quay lại nhìn hướng giọng nói ấy phát ra!

-Có gì vui không! Nếu vui thì hãy nói. Còn không thì...Bye!!!

-Có chứ! Chắc chắn sẽ không làm em gái xinh đẹp đây thất vọng đâu// Người đàn ông ăn mặc sỗ sã chuốc vào tay một ly rượu với vẻ mặt đầy ”dâm dục”-Uống ly rượu mời này của tôi đi! Địa điểm vui chơi anh đây sẽ nói cho cô em biết!

” -Này Hải! Cháu thêm kem sôcôla lắm// Tôi nũng nịu, đánh quần áo nhìn Hải

-Sao cơ, lại thêm mà! Ấy là đồ xanh xanh lại mà... Đồ con heo cùi bắp!

-Ế! Đã không mua cho thì thôi. Còn dám bảo tôi là con heo cùi bắp cơ à...// Tôi tức giận nhìn cậu, giậm chân “bịch bịch”

- Còn chó! Ăn như heo ấy thêm mà còn cùi bắp! Con gái gì mà không chịu mặc váy, mốt tôi sẽ ép bà mặc váy hehehe... Cùi!!!

- Giẻ!!! Ông đứng đó// Vâng, cảnh tượng lịch sử xin được lặp lại lần nữa. Trò chơi “Mèo chuột” bắt đầu!!!”

Trong một căn phòng ở bệnh viện nổi tiếng chuyên về mắt!!! Không gian im ắng, lắng đọng đáng sợ!

-Đúng như tôi đã nói! Thời điểm này, cậu sẽ phải chịu kết cục về nó thôi// Bác sĩ cầm cuốn sổ ghi chép trên tay rồi lắc đầu, nhả mặt nhìn cậu... Thật sự rất khó để có thể cứu chữa!

-Bác sĩ! Thế anh ấy sẽ phải...// Chi giật mình, nói không lên lời khi nghe được kết quả tình hình của Hải sau vài ngày ở bệnh viện để chữa trị.

-Hoàn toàn! Không có cách! Cũng chỉ vì tai nạn 14 năm về trước...// Bác sĩ khó chịu nhìn cậu, thật sự ông không hiểu tại sao cậu lại....

- Tôi biết chuyện này sẽ xảy ra mà! Còn về chuyện của 14 năm trước đó, tôi thật sự không làm sai! Chỉ sai vì hiện tại bây giờ...

Tôi nằm trên chiếc giường và ở một căn phòng hoàn toàn lạ hoắc! Đầu tôi như điên lên được, cơ thể nóng chả chịu nổi, thật sự là tôi đang bị gì? Nhắm tít mắt lại, bây giờ chỉ có thể nghe được âm thanh thôi!

- Thuốc tác dụng nhanh nhỉ? Đêm nay chắc sẽ phải rất vui đây// Người đàn ông lúc này bây giờ, nhìn thân thể tôi mà thật sự mê mẩn! Cơ thể quá đẹp! Có lẽ đêm nay sẽ rất ngon..

-Nóng quá!... Đây là đâu?! Ý anh... thuốc là thế nào?

-Không phải em muốn vui chơi sao! Quan hệ tình dục cũng là một trò vui đấy// Nói rồi, anh ta nhảy xổ vào người tôi, lướt môi khắp cổ tôi. Vừa hôn vừa giật phăng chiếc áo trên người anh ta...

-Nóng quá!... Anh đang làm gì vậy! Buông...ra...// Thật khó chịu, tôi vùng vẫy dữ dội.

Càng chống cự, anh ta càng lộng hành! Dùng tay luồn ta lưng rồi kéo dây kéo của chiếc đầm từ từ xuống! Môi thì cứ mở mồm mà lướt trên môi tôi rồi cổ và đến tay.

-Buông ra!!! Không được!...// Tôi dùng sức đẩy anh ta ra rồi ngồi dậy...

Nhưng! Anh ta kinh nghiệm quá đắt! Vừa bị đẩy ra là lại nhảy vào dẹt chiếc đầm xuống ngay eo!

Vòng1 một cách nhanh chóng xuất hiện lỗ liễu!

Chiếc áo ngực màu trắng tinh khiết bao phủ hai bầu ngực trần nồn! Thật sự quá đẹp, quá kích thích! Chỉ nhìn vào hân đã nhảy vào mà đưa lưỡi đánh vòng lên ngực tôi!

-Dơ bẩn! Mày biến liền// Tôi lấy chân thực và bụng hân. Lợi dụng lúc hân vô ý tôi vội cầm lấy túi xách chạy nhanh ra khỏi phòng....

Nhưng thật sự liều thuốc mà hân cho tôi uống quá mạnh! Đầu tôi vẫn chưa đỡ nhức một chút ít nào...

Chạy ra khỏi khách sạn tôi đón taxi, và nhảy vọt lên xe chạy mất...

-Anh đưa tôi đến abc....defg.... 123

Chapđãralò!!! Mạidô =)))

Chaptrước nhìncác bạn cmt màHeoxúcđộngchảy nước mắtluôn...

Máybạnthấychapnàysaonè!!! Cmt nói cóHeobiếtđê!

*Lưu ý: Hãynhớ, Heoluôntheodĩimọi người vàcác cmt củacácbạnlàđộnglựchoHeorachap ák nha !!!

Love ye

30. Chap 30: Không Một Ai Đủ Để Tin Tưởng!

"Cùi ơi! Mốt bà có cưỡi chồng bà muốn chồng tặng bà cái gì nè?"

-Chồng hả? Tất nhiên là một cái chú bán kem sôcôla chớ gì nữa

-Vậy mốt chắc tôi phải để dành tiền mua xe bán kem quá!!!

-Mua á?? Ý...không lẽ ông muốn..."

Kí ức! Cuộn phim cũ! Chạy lại!

Đầu tôi nhức ê ẩm, cả thân mệt mỏi! Thực sự hôm qua tôi đã đi đâu khi vừa mới thoát khỏi cái tên biển thái đó!!!

Ngồi bật dậy! Đây là đâu?!

Đặt mình trên chiếc giường to lớn! Và chắc chắn một điều mà tôi có thể hiểu biết lúc giờ là: Đây không phải là nhà tôi!!!

-Đây là đâu? Máy người là ai!// Tôi chút xíu là nhảy ra khỏi giường khi thấy hai hàng người xếp dài cạnh giường!

-Cô cứ nằm yên họ là bác sĩ tôi đã mời tới!// Từ đằng xa, sau màn cửa bóng dáng người con gái xinh đẹp dần dần hiện ra trước mắt tôi!! Nhưng tôi không yêu quý cô ấy nổi-Ngọc Chi ạ!

-Hôm qua, cô đến đây nhà anh Hải! Nhưng anh ấy lại không ở đây được!// Chi bước lại gần tôi, rồi chỉ vào màn hình camera đã được đặt trước nhà!

Chiếc màn hình hoạt động! Và rồi... Hình ảnh tôi hiện ra! Là đang khóc, là đang ngồi co rúc trước cửa nhà anh!

-Anh!...Tôi đã làm giống anh, làm một con người tồi tệ giống anh! Nhưng tôi ngại, tôi đau khổ!!! Vậy tại sao anh lại không như vậy! Không có cảm giác như tôi mà lại tàn sát trái tim tôi như vậy! Tại sao?

Tôi nhìn màn hình mà hoàn toàn cảm lạnh! Tôi đến nhà anh, khóc, rồi van xin anh! Nhắm nhí!!! Tôi và anh hết rồi cơ mà?

- Cô... cô uống thuốc kích dục à???// Bỗng, Chi hỏi tôi!!! Thuốc kích dục à? Vậy là đêm qua, cái ly rượu mà tên kia đưa cho tôi có chứa cái thứ độc hại này! Hừm...Tôi tệ !

Vẫn cái không khí u ám, Chi nói và tôi im! Đơn giản là tôi không biết nói gì và cũng chẳng muốn nói. Tôi không thích !!!

-Châu!!!// Rồi từ đâu, một giọng nói khác chen vào không khí lúc giờ! Giọng trầm của đàn ông, giọng nói vô cùng quen thuộc! Là anh Tuấn

Rồi anh chạy đến bên giường tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt không còn gì để có thể tức giận hơn! Nắm chặt tay tôi, mặt mày nhăn nhó khó chịu

-Em!!! Tại sao lại đi đến chỗ đó... Chút nữa...!!

Tôi nhìn anh, mặt không một chút biểu cảm! Vì tôi quá mệt mỏi. Mệt mỏi vì phải học, học cách quên một người...

-Cảm ơn em vì đã gọi điện cho anh! Phiên em và mọi người ra ngoài để anh có thể nói chuyện với Châu một chút được không! Nhanh thôi!// Anh quay sang nói với Chi một cách nhẹ nhàng rồi lại quay sang lườm tôi. Lại thiệt, tóm lại là anh bên phe tôi hay bên phe đó, anh không biết là cô ta cũng là một loại người nhân tạo sao...

Hiểu ý anh, Chi và đám người bác sĩ dài xồng kia bước ra khỏi phòng. Nhưng duy nhất một người không làm như thế là chị bác sĩ đứng kể tôi này giờ mà đôi mắt vẫn không bao giờ lìa khỏi tôi...

-Tại sao, cô vẫn chưa đi?// Anh Tuấn khó chịu, gặng hỏi!

-Cô em đây!... Đã bị mất trí nhớ hả...???

Tôi và anh nhìn chị bác sĩ, hoàn toàn ngu ngơ! Mất trí nhớ là sao chứ... Không phải bây giờ mọi người, mọi thứ tôi đều có thể nhận ra sao?

-Ý cô là sao! Châu làm sao có thể mất trí nhớ được...

-Cậu đừng vội! Tôi đã nói cô ấy hiện giờ mất trí nhớ đâu! Chỉ là lúc tôi khám cho cô ấy thì tôi lại thấy một phần trí nhớ của cô ấy có lẽ đã mất đi! Nhưng lại không rõ phần kí ức ấy đã mất khi nào... Vậy thôi, hai người hình như vẫn chưa tin tôi thì phải! Vậy tôi đi!!!

Những cơn gió lạnh buốt thổi mạnh vào tầng thượng nhà anh. Tôi và anh ngồi đây, cảm giác những cơn gió thổi xuyên qua tóc qua má thật sự suy nghĩ lúc giờ của tôi chỉ là cần một người nào đó bên cạnh: ba mẹ, bạn bè hoặc người yêu chẳng hạn...

Ấy thế mà tôi đây lại không có được một điều nhỏ nhoi như vậy! Chẳng có ai được trong một vài cái vừa nêu trên...

-Em không sao chứ?! // Sau một hồi im lặng, anh cũng chú tâm đến tôi và bắt chuyện trước.

-... ..

-Tại sao lại không nói?

-... ..

-Em... còn yêu Hải?!

Một nhịp thở biến mất, tôi khựng người khi nghe câu nói của anh. Cúi gầm mặt xuống và thở dài! Vâng, anh nói đúng tim đen tôi rồi!!!

Và tôi khóc!!! Khóc lớn!!!

Chưa bao giờ tôi khóc nhiều đến vậy đâu!!!

Anh nhìn cô, nhìn cô khóc, anh cũng đau lòng. Quen với cô từ năm lên năm! Nhưng chưa bao giờ anh thấy cô khóc nhiều đến vậy. Và hơn hết là anh cũng “yêu” cô, vì thế anh không muốn cô như thế!

Khẽ nhẹ kéo nhẹ đầu tôi lên vai anh!!!

-Tại sao phải khóc! Vẫn còn anh cơ mà! Từ bây giờ... anh sẽ là thần bảo hộ cho riêng em!!!

Vẫn cái bệnh viện cũ, vẫn là căn phòng 278 xưa. Anh đang ngồi thẩn thờ nhìn ra cửa sổ, hoàn toàn không có một chút gì là đau buồn. Tại sao?

Rồi đằng xa, một cô y tá bước vào, nhìn anh tỏ ra quá thân quen.

-Cậu, rốt cuộc cậu bị bệnh gì?!

-Cô y tá?! À... tôi bị mắc căn bệnh bị vỡ màng thủy tinh ở mắt.

-Thủy tinh sao!!!! Vậy là....// Shock! Cô thật sự shock khi nghe đến căn bệnh này. Không phải nó quá đau buồn sao?

- Không thấy được thôi // Anh cười, ánh mắt anh vẫn mở nhưng nào có nhìn cô y tá đâu, chỉ là nhìn một cách không xác định được...

Cô y tá nhìn anh khó hiểu?! Tại sao anh có thể lạc quan như thế? Không phải vì căn bệnh này mà là bệnh nhân lần trước: Trần Bảo Châu!

-Cậu và Bảo Châu biết nhau đúng không?!

- ...

-Chắc là quen nên cô ấy mới nghe tin cậu là đã chạy điên cuồng trong khi cái chân cô ấy đã bị thương rất nặng!! Cậu thật sự không biết cô ấy à!

Không cần cô ấy kể, anh cũng biết! Biết rằng Châu đã hành hung cô y tá, đã tất tốc chạy tìm anh trong khi chân hoàn toàn rướm máu! Anh biết và đêm đó anh đã khóc!!! Những lời nói phụ bạc cô.... anh hoàn toàn không muốn! Anh rất ghét... 14 năm!!! Anh toàn nâng niu cô, yêu quý cô, và hơn hết là Anh Yêu Cô!

-Tôi biết cô ấy! Biết cô ấy từ hồi cô ấy 4tuổi lận. Nhưng từ đó tôi lại không muốn cô ấy biết đến tôi nữa! Vậy mà... tôi lại sai khi lại muốn gặp cô ấy ở tuổi 18, tuổi mất đi đôi mắt!!!

Cô y tá vẫn chăm chú nhìn anh, mặc dù cô không hiểu những gì đã xảy ra trước đó nhưng cô hiểu rằng anh đã “yêu” cô bệnh nhân đó rất nhiều! Và anh sẽ làm đúng! Cô tin tưởng điều đó...

- Cậu hãy kiên cường lên!!! Hãy luôn như vậy, luôn là cậu trước mắt tôi! Tôi phải đi.

Nói rồi, cô đi ra khỏi căn phòng! Để lại một mình anh!

Anh ngồi trên chiếc giường, tay cầm điện thoại. Anh nhớ điện thoại này Bác sĩ đã cài báo thức trong đó!!!

Nào là khám lại mắt, nào là đến khu chữa trị. Rồi uống thuốc, khuyên nhủ. Tất cả cũng đâu chữa được đôi mắt này... Anh chỉ còn hy vọng là một đôi mắt khác! Nhưng rất khó!

Một màn đêm đen che khuất đi ánh sáng ban ngày trong đôi mắt anh! Anh khó chịu, nhưng anh lại nghĩ về cô! Cô luôn hiện diện trong suy nghĩ của anh ...

Anh vẫn nhớ lúc ấy, lúc anh và cô tròn 4tuổi...

Anh đã hứa với cô rằng, khi lớn anh sẽ xây một công viên thật to, thật lớn nhưng sẽ chẳng ai vô được. Nơi đó chỉ dành riêng cho cô, cho những đứa con của cô và của....anh!!!

Nơi đó có hoa hồng xanh mà cô yêu thích, có đu quay, có nơi bán kem socola và có Anh!!! Thật hạnh phúc! Nếu không có “rằm”!!!

Anh hoảng hốt khi nhớ đến cảnh đó. Thật sự quá khủng khiếp đối với anh...

-Châu, hôm nay anh nấu nhiều món ăn lắm nè // Anh Tuấn vừa nói vừa chỉ trỏ đủ thứ món trên bàn ăn! Có quá trời món ngon và vẫn không thể thiếu ly kem socola cạnh bên! Anh quá hiểu cô rồi!!!

-... ..

-Em bị sao vậy! Từ hôm qua đến giờ, em không nói, không ăn miếng nào!? Em thật sự là tại sao ???// Anh giật dử nhìn cô! Cô có cần phải ép bản thân vào bước đường cùng như thế không?

- Hơ.... Em...em xin lỗi! Em sai rồi!!! Em sai rồi! Anh...đừng chửi em mà! Xin lỗi, xin lỗi !!!

Anh nhìn cô! Bối rối vô cùng!

Cô co rúc mình vào góc tường, không dám nhìn anh!!

Anh đã làm những gì không biết?!

-Anh xin lỗi! Em lại đây đi!// Anh tiến lại gần cô, nhưng đáp trả lại anh là những cái thực lùi vô tác dụng...

Cô sợ anh, sợ tất cả mọi thứ! Không ai đủ để cô tin tưởng cả!!!

Heora chapròidây :DĐợilâukhông??? Hỏicâuchót quớt, Heobiếtlàmọingườidợilâumà...

Chapnàyvà các chapsautoànlàcảnhđauthương (Sad) mọingườichịunổikhông?!

*Mọingườinhớ ment choHeo cáinhậnxét nha! Heothíchđọcnhậnxétcủa cácbạnlắmđó :DCàngnhiềuHeocàngnỗilựcviếтчapđónha Love yeww!

31. Chao 31: Kí Ức Bị Mất Kia! Người Đâu Rồi?!

- Không! Tôi không muốn! Ông dừng lại đây...

Tiếng la thất thanh của tôi khiến anh Tuấn và ông bác sĩ phải dè chừng mà bước lùi lại...

-Cô ấy! Bị chấn động thần kinh quá mức rồi...Cần phải giúp cô ấy bình tĩnh bằng mọi cách!// Ông lắc đầu vô dụng! Rồi khẽ nhìn sang tôi! Nhìn tôi bây giờ đi, tôi như một nhổ điên khủng nào đó, vò đầu bứt tóc, mắt sừng đỏ cả lên! Thật đáng sợ!!!

-Cô ấy đã trải qua những chuyện kinh khủng lắm sao! 30năm trong nghề bác sĩ này tôi chưa từng gặp một bệnh nhân nào có căn bệnh tâm lí khủng hoảng đến như vậy

Bác sĩ mệt mỏi đi xuống lầu và kéo theo là anh đi cùng!!! Tôi hết đường chữa khỏi rồi sao?

Ngồi trên chiếc giường, suy nghĩ bông lung! Cảm giác sợ hãi, cảm giác mất tự tin dường như ùa về với tôi! Tôi rất sợ... Sự tin tưởng ở mọi người tôi mất rồi!

“Yêuanhyêuanhyêuổianhthôi...”

Tiếng điện thoại reo lên, thoáng làm tôi giật mình mà sợ hãi khóc lên!!! Núp khuôn mặt sau chiếc gối, tôi hé nhìn... là điện thoại của tôi mà!!!

Nhích đầu gối lại bên chiếc điện thoại được đặt trên bàn, tôi nhìn tên người gọi... Nhưng chỉ đơn thuần xuất hiện là 11 con số lạ hoắc, không tên! Rốt cuộc ai lại gọi tôi chứ?

Lấy hết can đảm, tôi cầm điện thoại lên và lướt tay ở nút “Trả lời”

-A..Alô!!!

-Châu hả?!// Đầu dây bên kia bỗng phát lên giọng nữ, nhưng có phải nó quá quen thuộc sao!!!?

-Là...là ai thế!!

-Nhi đây! Mai Ngọc Nhi đây! Lâu rồi không nói chuyện với bà tôi nhớ bà lắm á!!

Tôi ngơ người khi nghe đến cái tên này! Không phải đây là người tôi ghét nhất và cũng là người mà ghét tôi nhất sao! Vậy tại sao bây giờ lại nói chuyện thân thiết đến vậy!!!

-Tôi có thân với bà à// Nói rồi tôi định sẽ cúp máy nhưng... không thể!

-Bà với Hải sao rồi?!

Câu hỏi này! Là nó! Là nó làm tôi không cúp máy được...

Và nó cũng là nguyên nhân của hiện tại bây giờ! Tôi mở chầm mắt đến ngạc nhiên, răng cắn chặt môi đến ra máu! Tại sao lại nhắc người đó chứ!

-Đừng nhắc! Đừng nhắc! Cậu ta... không!!! Tôi và cậu ta không biết gì hết// Giọng nói ngập ngừng, tiếng thở hổn hển của tôi khiến cho Nhi khó hiểu!!!

- Bà sao vậy! Không phải là hai người đang “yêu” nhau sao?!

Yêu?! Yêu sao???

-Tôi và cậu ta có...yêu nhau sao!? Cậu ta yêu tôi sao! Hay ... là chỉ mình tôi yêu cậu ta chứ! Yêu...!!! Hơ... Nhưng mà... tại sao bà lại biết chuyện này chứ!

Nhi khó hiểu nay lại càng khó hiểu, không phải là Hải đã rất yêu Châu sao? Có sao bây giờ Châu lại khóc, lại mất bình tĩnh như vậy! Chuyện Hải yêu Châu đến chừng nào Nhi cô đây đều hiểu rất rõ cơ mà!

- Hải đã nói là yêu bà mà!!! Năm 4tuổi bà không nhớ sao?! Đến bây giờ tôi vẫn muốn điều kì diệu nào đó xuất hiện, tôi không tin là câu nói của ông bác sĩ hồi trước lại không có cách khắc phục nào!

_____ 14 năm trước _____

-Nè nè, sao mặt bà xụ xuống như cái mâm ăn cơm vậy// Hải ngồi chồm hóm trên sân trường, đưa mắt lia lịa nhìn mặt tôi!!!

-Tại tôi đói!!!

Vâng, vậy là... Một khuôn mặt nũng nịu cộng với câu nói rất ư là có tính chất gây hài của tôi khiến bạn Hải bật cười ngả ngửa.

-Vậy thì đi ăn cơm sườn chả bì với tôi// Nói rồi, Hải dứt lấy áo tôi kéo đi... nhưng chỉ kéo thôi, còn chuyện đi lại là một chuyện khác và rất khó.

Cảm thấy nặng nhọc khi kéo mà chả có dịch chuyển 1cm nào Hải khó chịu quay lại...

Ô hay!!! Một biểu cảm mới lại bùng phát: mỡ xệ, mắt nhắm tít, thỉnh mũi... Đó là nghệ thuật về nan nỉ của tôi.

-Ế!!! Mặt bà giống quỷ quá! Nói đói mà sao không đi...

-Đưa tôi đến cái nơi rất tuyệt mà lần nào ông cũng dắt tôi đi á!!!

-Hả??? // Là giả ngu, Hải đang giả ngu giả điếc đấy ạ!

-Ayyy...! Là kem đó! Sờ ô cô lơ a la! Ít ỉ ờ sô cô la...

Thế là, với sự dẫn dắt về biểu cảm và tiếng la, Hải cũng chịu dắt tôi ra khỏi trường mua kem!!! Chúng tôi có xin phép cô giáo đấy nhá!

Đứng bên đây, và bên kia đường là quán kem nhỏ nhỏ giá rẻ! Tôi và Hải nhìn nó mà thèm thuồng...

-Vậy đi, tôi qua mua kem cho! Bà đứng đợi tôi đi, bà đâu biết qua đường đâu đúng không?!

-Ồ kê// Tôi ngây thơ, chẳng biết gì, chỉ nghĩ đơn giản mua kem xong là tôi và Hải sẽ được ăn... Nhưng ông trời và bạn Hải nhà ta đâu cho như vậy!!

Hải qua bên đường mua kem, cầm trên tay hai cây kem ốc quế có sôcôla ở trên, tươi cười nhìn qua tôi!

-Á mua được rồi hả! Qua đây lẹ đi// Tôi bên kia đường đứng lắc tay lắc chân tứ tung, chỉ mong Hải biết mà qua đây ! Nhưng... với sự nhiệt tình kêu gọi của tôi như vậy, bạn Hải lại lè lưỡi “lêu lêu” và làm điệu kinh khủng, bĩ ổi nhất là....

-Tôi ăn hết luôn nè :p// Và cảnh tượng giết người đã diễn ra! Hải đưa hai cây kem trước mặt và “liếm”

...

-Ồ..... Hải à!!!

Này nhá, tôi đây sắp bùng nổ rồi!

Liếm 1 lần

Liếm 2 lần

Liếm 3 lần

Yahhh!!! Thế là mặc cho sóng thần hay bão táp tôi một mạch chạy ra đường!!!

-Trả kem lại cho

“Tít...tít....tít....”

“Rầm”

“Ồ... mau điện thoại cho xe cấp cứu mau”

“Đứa bé chảy máu nhiều quá!”

Đôi tay run rẩy, để rớt mất hai cây kem xuống đất... chính xác là Hải!

Cậu nhóc nhìn đám người tụ lại đông ngay giữa đường mà đầu óc hoàn toàn trống rỗng! 5giây trước cậu...là cậu!!! Cậu chứng kiến tất cả... Châu bị xe đụng....

Và rồi cậu chạy nhanh đến chỗ đông người trước mắt, chen chúc vào đám người lớn ôm sòm đó

-Này nhóc ranh tránh ra có biết là có tai nạn không?!

-Là bạn cháu.... bạn cháu mà!!! // Cậu òa khóc, dù cho có ai đẩy cậu ra cậu vẫn cố xông vào...

Và rồi... cậu chen vào được bên trong!!!

Nước đổ... Tại sao lại nhiều đến thế!? Tại sao lại chảy ra từ đầu của Châu chứ... Sao Châu lại nhắm mắt!!! Tại sao và tại sao!? Hàng ngàn hàng vạn câu “Tại sao?” được đặt ra....

Nhưng...Câu trả lời duy nhất bây giờ chỉ là “Tạicậu”

.

.

.

.

.

.

.

.

.
. .
Cách cửa cấp cứu mở toát ra, theo đó là một người bác sĩ bước ra!

Cậu nhìn thấy ông, liền chạy nhanh đến bên! Nắm lấy tay ông... cậu hy vọng những điều ông sắp nói ra sẽ thật tốt đẹp...

-Ông ơi!!! Bạn...bạn ấy sẽ không không sao đúng không ạ?

- Chị đây với cháu lên phòng của tôi đi! Tôi sẽ nói rõ tình hình của cô bé này!

Thế là, cậu cùng mẹ đi cùng bác sĩ vào phòng cá nhân!

-Theo tôi biết thì...hai người đâu phải người thân của bé Châu đúng không?! Ba mẹ cô bé đã lị dị và di cư bên Mỹ rồi đúng chứ?

- Đúng ạ// Cậu nhanh nhẩu trả lời. Vâng, cậu biết...biết hết về tôi! Biết về bạn bè nhân tạo của tôi là ai! Biết ba mẹ tôi đã thương con như thế nào! Tất cả cậu đều biết và hiểu!

-Vậy thì...thật sự! Đối với cô bé như vậy làm sao có thể chịu nổi căn bệnh này khi không có người thân chứ...

-Ý ông là sao? Con bé...// Nhận thấy được ở ông bác sĩ có gì đó khó hiểu! Mẹ cậu cuối cùng cũng phải đích thân ra hỏi...

-Do va chạm với xe! Thở thủy tinh ở hai mắt của bé đã có hiệu chứng bị vỡ!!! Có thể 18tuổi sẽ là thời kỳ mà thở thủy tinh vỡ hoàn toàn! Lúc ấy, cô bé sẽ...không nhìn thấy được nữa...

“Khôngnhìnthấy!!!”

Không khí trong căn phòng bỗng lặng xuống!!! Chả ai nói gì!

Và rồi ...

-Cháu muốn thay mắt cho...bạn ấy

Câu nói của cậu khiến mẹ và bác sĩ hốt hoảng...

-Con nói gì vậy!! Tại sao lại muốn thay mắt cho con bé đó chứ?!

-Không phải chuyện này đều do con làm sao! Con phải giúp Châu mẹ ạ// Cậu quỳ xuống rồi ôm lấy chân mẹ mà khóc lóc van xin!

-À còn một chuyện tôi chưa nói với chị và cháu đây là: Cô bé cũng sẽ mất đi một phần trí nhớ! Tôi không biết đó là kí ức gì nhưng cú va chạm này rất mạnh và kí ức bị mất ấy sẽ không hồi phục được.

Những lời bác sĩ vừa nói cậu và mẹ cậu đã nghe rõ! Vâng, càng như vậy mẹ cậu lại càng không muốn con mình giúp cô bé này, có thể phần kí ức bị mất lại chính là con mình thì sao!

-Không được! Lỡ nếu như giúp được cô bé ấy thì con của mẹ phải làm sao đây! Có khi kí ức nó bị mất lại chính là con thì sao.... nếu vậy chúng ta giúp vô ích... rồi! Tại sao con không suy nghĩ đi chứ!?

- Tại con quý Châu!! Thích Châu!! Và con yêu Châu! Mẹ không cản con được!!!

- Con...// Mẹ cậu kiệt sức, kiệt sức thật rồi! Lần đầu bà thấy đứa con của mình kiên quyết đến thế! Mặc dù nó chỉ là đứa trẻ 4tuổi nhưng bà tin con bà...

-Bác sĩ... Hãy lấy mắt của con tôi đi

Hiện tại

-Hải đã kể cho tôi nghe hết từ lúc sau vụ tôi lại trường của bà! Vậy mà tôi lại không ngờ phần kí ức bị mất lại là kí ức quan trọng nhất là kí ức của bà và Hải...// Nhi kể hết những chuyện đã xảy ra của 14 năm về trước. Vì cô tin cô hy vọng bạn mình không bất hạnh đến nỗi mất cả tình yêu đáng giá nhất...

-Bà... Tôi nhức đầu quá! Tại sao...! Tôi và Hải! Kí ức?! Đôi mắt...// Đầu tôi nhức điên cuồng khi nghe Nhi kể! Kí ức của tôi bị mất là thế nào?! Đôi mắt của tôi là của Hải! Tôi không nhớ....

Đầu tôi nhức đến nỗi đau từng dây thần kinh! Tôi buông thõng chiếc điện thoại xuống rồi ôm đầu nằm quằn quại trên giường!

-Aaaaaaaa!!!

Hải! Tôi! Tôi và Hải lúc nhỏ! Bên nhau! Cười yêu!? Tận nạn! Cháu muốn thay mắt cho bạn ấy!?

Tôi nhỡ lại tất cả rồi!!! Kí ức bị mất của tôi!

Heo mừng rơn nước mắt ><>

Châu đã nhỡ lại rồi! Nhưng Châu có thật sự biết việc chiện tại bây giờ Hải vẫn yêu Châu không?

Châu sẽ làm gì khi thấy Hải không nhìn thấy được nữa :(

Đón chờ chapsaunham mấy bạn :)

Lưu ý Các bạn nhớ vote +cmt chap nha!!! >< heo thích đọc="" cmt="" của các bạn lắm="">

Love yeww

32. Chap 32: Đôi Mắt Ấy! Nó Vốn Dĩ Là Của Em Mà!!!

Ôm đầu, siết chặt ngấu nghiến từng cọng tóc! Đầu tôi thật sự quá nhức!

Kí ức của tôi về quá nhanh, nhanh đến nỗi tôi chỉ nhớ rằng “Anh đã từng yêu tôi”

-Châu!!! // Tiếng gọi của hai giọng nói khác nhau khiến tôi tò mò mà nhìn lại!

Là Chi! Và anh Tuấn đang đứng kế bên...Anh đang nắm tay cô ta!!!

Nhìn thấy tôi, anh chợt buông tay ra! Vẻ mặt sợ sệt nhìn lấy tôi!

-Em đừng hiểu nhầm! Anh chỉ là không muốn Chi lên đây làm phiền em thôi!!!

Tôi nhìn Chi! Chi đến đây thăm tôi đã là một điều khó hiểu vậy mà trên tay lại còn là một bó hoa- Hoạ hồng xanh

Vâng, tôi không nhìn lầm! Là hoa hồng xanh! Là hoa mà tôi yêu thích nhất!!! Và điều đặc biệt hơn nữa là “Chỉ mình Hải mới biết loài hoa này là yêu thích của tôi” Ngoài ra, chẳng ai biết được! Không một ai cả!

Kí ức 14 năm đánh mất của tôi đã có lại! Tôi đã nhớ lại hết. Nhưng điều mà tôi vẫn không biết bây giờ là “Anh có còn yêu tôi như 14 năm vừa qua?”

-Chi à! ... Hải vẫn còn yêu tôi đúng chứ?

Chi giật thót người khi nghe câu hỏi này của tôi!

Đúng, Châu hỏi cô quả thật rất đúng! Cô chính là chìa khóa của mọi chuyện! 14 năm trước của Châu và Hải ra sao cô đều biết! Sự thật cô và Hải chỉ là diễn kịch để lừa Châu cô quá rành! Cô biết luôn cả những lần Hải không bên Châu đều là do Hải cùng cô vào bệnh viện chữa trị! Và lần vào bệnh viện lần rồi đều là do căn bệnh của Hải, do Hải không nhìn thấy được nên mới bị xe đụng! Chi cô đây biết hết tất cả!

-Châu...cô nói gì thế// Chi ngập ngừng nhìn tôi!

-Cô nói đi chứ!!! Hải vẫn còn yêu tôi đúng chứ!? Tôi nhớ hết rồi...nhớ lại tất cả rồi...Nhớ rằng 14 năm qua Hải đều phải chịu khổ với đôi mắt của tôi đúng chứ? Tôi không tin Hải lại xem tôi là “đồ bỏ”. Tôi không tin một người đã hy sinh đôi mắt cho tôi lại là một con người tồi tệ được. Cô trả lời đi chứ// Tôi ngồi trên giường và đối diện tôi là Chi! Tôi nhìn Chi, nước mắt đầm đìa!

.
. .
. .
. .
. .

- Chi à! Cô trả lời tôi đi!?

.
. .
. .
. .
. .

-Đúng!!! Hải vẫn yêu cô... Yêu cô rất nhiều!

Lời nói của Chi khiến tôi và ngay cả anh Tuấn đứng kể bên không khỏi ngạc nhiên!!!

-Là Hải yêu cô rất nhiều! Yêu cô nhiều đến nỗi cô không tưởng tượng được! Tôi thật sự rất muốn trách Hải! Anh ấy bây giờ lại làm cô ra nông nổi này! Và Hải cũng không phải trường hợp ngoại lệ, cô khóc... anh ấy khóc gấp đôi, cô đau... anh ấy đau gấp vạn! Tôi nhìn cô và Hải như vậy thật sự là không thể diễn kịch được nữa rồi!! Hải quá ngốc, vở kịch này chỉ tổ làm thêm đau khổ cho cả hai thôi! Tôi xin lỗi vì đã lừa dối cô!

Tôi thương thờ! Sự thật là như vậy sao?! Tất cả việc anh làm đều là vì tôi sao!

-Cô ... Những lời vừa nãy đều là sự thật sao!

.
. .
. .

-Tôi nghĩ ... cô nên gặp Hải và tất cả sự thật hãy quay lại! Bây giờ Hải vẫn ở căn phòng trong bệnh viện cũ! Cô hãy tới đó đi!!!

.
. .
. .
. .
. .
. .

Kí ức! Sự thật! Tôi biết hết rồi!

.
. .
. .

-Anh ấy còn yêu tôi! Hải chỉ là diễn kịch....Tất cả chỉ là vì tôi, vì muốn tôi hạnh phúc anh mới làm như vậy!

.
. .

.
.

-Anh ấy....Tôi phải tìm anh ấy! Tôi phải tìm Hải!// Tôi đứng dậy và bước ra khỏi giường! Miệng vẫn hoay hoay nói rằng“Nhất định phải tìm”

Tôi bước ra khỏi phòng, mặc cho tất cả có cản, tôi vẫn phải đi!

.
.
.

-Em đừng đi! // Cánh tay tôi bỗng được níu lại! Rất chặt! Chặt đến nỗi tay tôi đỏ bừng cả lên

.
.
.
.

-Đừng đi! Tại sao em lại muốn đi tìm người đó chứ? Lỡ như nó lại làm cho em đau khổ như mới hôm qua thì thế nào! Anh không muốn nhìn em như vậy

.
.
.

-Anh buông ra đi! Anh làm em đau đó!Em phải đi tìm Hải mà// Tôi quay lại và kéo mạnh tay anh ra

.
.

-Nếu anh muốn em trả lời câu hỏi tại sao của anh thì em sẽ nói rằng“Em yêu Hải” anh vừa lòng chưa!?

.
.
.
.
.
.

-Nhưng anh cũng yêu em mà!!!

.
.
.
.
.

Tôi ngơ người,chùng mắt nhìn anh! Lời anh nói thật sự làm tôi muốn thốt tim!

.
.

-Anh....

.
.
.
.
.

-Không lẽ em ngốc đến nỗi không nhận thấy được tình yêu anh dành cho em sao! 14 năm anh và em đã ở bên nhau cơ mà...Như vậy vẫn chưa đủ để em ở lại sao?

.
.
.
.
.
.
.
.
.

-Nhưng Hải cũng là 14 năm chịu đựng đôi mắt mù em đó anh! Chẳng vì em thương hại hay biết ơn Hải nên mới nói như vậy mà là em yêu Hải thật lòng...

.
.
.

-Còn anh! Em biết anh yêu em từ rất lâu rồi!!! Nhưng...em chỉ xem anh như là một người anh trai thôi! Em xin lỗi, em đi đây// Nói rồi, tôi quay lưng mà bước đi! Để lại anh phía sau lưng có đau khổ thế nào!?

“Em xin lỗi anh”

.
.
.
.
.
.
.
.
.

“Nếu như anh có thể nhìn thấy thì anh muốn người đầu tiên anh thấy sẽ là em”

.
.
.
.
.

“Nhưng hiện tại thứ anh nhìn thấy được chỉ là một thứ bóng tối không hạnh phúc”

Bệnh viện Sunshine

Đứng trước chỗ tiếp tân của bệnh viện, tôi thở hồng hộc vì lúc này đã quá cố sức để chạy đến đây!

-Chị cho em hỏi phòng 278 có phải của bệnh nhân Lâm Tiết Hải không?

Chị tiếp tân nhìn tôi tỏ vẻ nhăn nhó rồi lật cuốn sổ ra!

Điều tôi chú tâm hơn hết là tại sao chị không mở cuốn sổ danh sách bệnh nhân mà lại là danh sách cấm của bệnh nhân chứ...

Sau một hồi tra tra nhìn nhìn chị lại nhìn tôi một cách quá nguy hiểm!

-Đúng là phòng 278 nhưng bệnh nhân này không muốn cô vào! Cô là Bảo Châu đúng chứ?

-Vâng, tôi là Bảo Châu! Nhưng tại sao lại không cho vào chứ?

-Đơn giản là bệnh nhân không muốn cho cô vào! Dù cô có muốn vào đi vào chẳng nữa thì cũng không thể thoát khỏi hai anh bảo vệ cơ tay cơ chân to đùng kia đâu! Xin cô đi về!

Khó hiểu! Thật sự quá khó hiểu! Anh sợ gặp tôi sao!? Hay là anh không cho tôi nhìn thấy tình cảnh của anh lúc này!

Không bỏ cuộc, tôi lại tiếp tục tra hỏi chị tiếp tân!

-Anh ấy, có thể nào hết bệnh không vậy chị!?

Nếu hỏi, bảo đảm câu trả lời của chị là “Không biết”! Nhưng ở tôi thoáng lên một vẻ không hoàn toàn là người xấu nên chị đã khai hết! :D

-Cô nghĩ bệnh “Hư tổn thể thủy tinh” có thể chữa được à? Bây giờ cậu ta chỉ còn con đường trong bóng tối thôi!!!

.

.

.

-Thật sự là hết cách!?

.

.

.

-Hết rồi!!!

.

.

.

.

-Không còn cách nào khác sao!?

.

.

.

.

.

.

-Đã nói là hết rồi mà!!! Nếu cô muốn thì đi mà thay mắt cho cậu ta! // Khó chịu! Chị tiếp tục quát mắng vào tôi! Nhưng chị lại cho tôi một ý nghĩ khác bây giờ!

-Chị ơi anh ấy có đăng ký ở danh sách những người cần “đôi mắt” không ạ!?

-Cô hỏi lạ nếu không đăng ký thì biết lấy gì mà hy vọng chứ?

.

.

.

.

-Vậy...Tôi muốn thay mắt với bệnh nhân đó thì cần phải làm hủ tục gì không!?

.

.

.

Chị nhìn tôi, lướt ánh mắt từ trên xuống dưới! Tạo vẻ không tin tưởng gì là mấy! Sao cô bé này lại muốn thay mắt cho cậu ta chứ! Không phải cậu ta cấm cô bé này vào phòng rồi sao!

-Tại sao cô lại muốn thay mắt cho cậu ta chứ!?

.

.

.

-Cô cấm tôi vào phòng không lẽ cô cũng muốn cấm luôn quyền giúp đỡ cho bệnh nhân này à?!

.
. .

-Cô chắc chứ!! Nếu vậy tôi phải đi báo cho cậu ta biết! Cậu ta phải đồng ý thì mới tiến hành phẫu thuật thay mắt được!

Nói rồi, chị tiếp viên vui vẻ có ý định sẽ chạy nhanh đi nhưng may mắn là tôi kịp thời ngăn lại!

-À...chị! Chị có thể nào nói người giúp đỡ cậu ấy là một người đàn ông bị AIDS thời kỳ cuối không?

Chị tiếp viên cau mày nhìn tôi! Cô bé này tại sao lại như vậy chứ? Tại sao lại muốn giấu đi thân phận của mình! Thật sự là cô này có quan hệ gì với bệnh nhân phòng 278?

Gật bỏ dòng suy nghĩ! Cứu người vẫn là trên hết! Thế là chị tiếp viên gật đầu đồng ý, rồi nhanh chóng chạy lên báo cho anh!

.
. .
. .
. .

Đứng trước phòng anh, nhìn qua cửa kính! Bên trong có mẹ anh, có anh và có cả chị tiếp viên lúc nãy! Chị đã trình bày lại tất cả những gì tôi bảo: bảo rằng tôi là người đàn ông bị AIDS kỳ cuối! Chứ không phải là Trần Bảo Châu mà anh từng yêu thương!

Nhìn vẻ hớn hở của mẹ anh kia! Bà đang rất vui mừng và thúc đẩy con mình phẫu thuật!

.
. .
. .

Nghe lời mẹ, anh gật đầu đồng ý! Vâng, đó chẳng phải là hy vọng cuối cùng sao?!

.
. .
. .
. .

Cuộc phẫu thuật thay mắt được bắt đầu

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Em sẽ trả lại anh đôi mắt tinh anh ngày nào?

.
. .
. .
Còn đôi mắt của em! Xin anh hãy trả lại! Nó vốn dĩ là của em mà!

.
. .
. .
Trước phòng phẫu thuật, mẹ anh ngồi thấp thỏm vui mừng! Mừng vì anh đã có thể nhìn thấy, mừng vì người đã hy sinh đôi mắt cho anh cũng là người mất hy vọng trong việc chữa trị! Nên bà sẽ không thấy tội lỗi....

-Dì ơi!!!// Từ đằng xa, Chi chạy nhanh đến chỗ bà, khuôn mặt sợ hãi nhìn bà...

Nhìn thấy Chi bà vui mừng chạy tới ôm lấy cô

-Có người thay mắt cho Hải rồi con ạ! Hải sẽ lại được nhìn thấy rồi !// Nói rồi, bà lắc vai cô rồi khóc lên! Là nước mắt của sự hạnh phúc!

.
. .
. .
-Dì à! Người thay mắt cho Hải là Bảo Châu! Là cô bé mà Hải đã thay mắt cho 14 năm về trước! Không phải người đàn ông bị AIDS nào đâu!

Chapra tiếp đây! Heo quá siêng luôn!

Mọi người cmt+vote thật nhiều nha đừng để Heo thất vọng

Mấy bạn ơi! Mọi người cmt thật nhiều thật nhiều nha! 50 cái vote mà chỉ có 5,6 người cmt! Heo buồn quá chừng! Lấy đầu tinh thần để rạch đây!

Mà truyện sắp đến hồi kết rồi! Vui quá!

33. Chap 33: Dù Là Thế Nào Chẳng Nữa! Định Mệnh Sẽ Đưa Ta Đến Bên Nhau!

Ánh sáng! Mẹ! Và Chi ! Thứ nhiệm màu mà một đôi mắt tinh anh này đã đem lại cho anh thật nhiều điều diệu kỳ! Nhưng thứ anh cần nhất lúc giờ là Châu...

Tưởng chừng như sau cuộc phẫu thuật này anh sẽ lại được nhìn thấy Châu, được yêu Châu như bao năm qua anh đã không nắm giữ.

Tưởng chừng như sau cuộc phẫu thuật này anh sẽ được cùng Châu xây đắp lại tình yêu và cùng nhau đến công viên mà anh đã ngày đêm mơ ước.

Tưởng chừng như sau cuộc phẫu thuật này anh sẽ lại cùng Châu đến trường cho hết Đại Học, cùng Châu xem Fiction, cùng Châu ăn kem sôcôla, và đặc biệt là anh sẽ cưới Châu, Châu sẽ là Lâm phu nhân của gia đình anh, của anh, của con anh...

Biết bao như cái hy vọng, cái tưởng chừng của anh lại một cách nhanh chóng biến mất đi sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc!

Bác sĩ nói với anh rằng cuộc phẫu thuật đã rất thành công và anh có thể thấy lại! Anh rất vui!

Nhưng sau niềm vui đó lại có một chuyện đối lập hoàn toàn! Là Châu! Chi nói rằng người thay mắt cho anh là Châu, là Trần-Bảo-Châu!

Anh thật sự muốn đánh chết người nào đã nói ra câu đó! Nhưng sự thật mãi là sự thật khi cô y tá đã kể lại cho anh tất cả!

Nếu hy vọng cuối cùng của anh là đến phòng hồi sức để xem người thay mắt của mình có phải là Châu không?Thì” Chết tiệt ”!!! Châu không có ở đó!

Bác sĩ, y tá tất cả mọi người đều không biết làm sao Châu lại biến mất!

Thế là một lần nữa “Anh mất Châu”

Nhưng anh vẫn sẽ nuôi hy vọng, anh muốn đến khi anh tìm ra Châu và anh sẽ lại cho Châu đôi mắt. Anh vẫn sẽ để bằng đăng ký cần mắt ở đó!

Hy vọng đó nhất định anh sẽ lại thực hiện được.

_____ 3 năm sau _____

Công ty TNHHLâmTiết

-Thưa Tổng Giám Đốc có cô Chi cần gấp! // Từ xa, Chi bước vào căn phòng của anh một cách tự nhiên! Vâng, cô đã quá quen với nơi này nên việc đi ra vào đối với cô đều có thể giải quyết êm xuôi!

Người con trai trẻ tuổi, mặc bộ vest đen hoàn toàn toát lên vẻ oai nghiêm, và lạnh lùng! Người đó không ai khác chính là Tổng Giám Đốc cty LâmTiết lớn nhất nhì Đông Á! Lâm-Tiết-Hải!

Anh đứng ngay cửa sổ nơi hướng ra khắp toàn thành phố, một tầm nhìn quá hoàn hảo, đôi mắt anh hoàn toàn xoáy sâu vào khung cảnh lúc giờ! Đến khi Chi gọi anh thì có lẽ anh mới hoàn hồn lại!

-À Chi hả! Có gì không em?// Anh nhìn cô một cách ân cần và rồi cười nhẹ với cô! Khác hoàn toàn với vẻ đầy băng lạnh của anh đối với nhân viên trong cty!

-Trong 1 tuần này có lẽ em phải về Mỹ thăm ba mẹ! Đã quá lâu rồi từ khi em dọn đến gần nhà anh, em chưa bao giờ liên lạc với ba mẹ! Anh cho em nghỉ làm ở quán ” CCđộ” được không ?

.
. .
. .
. .

Chấn chấn mọi người sẽ thắc mắc quán CCđộ là gì! Đây là quán chuyên bán sôcôla nổi tiếng, nếu như muốn tìm một viên sôcôla hoàn hảo thì quán CCđộ do anh lập ra hoàn toàn đáp ứng đủ điều đó.

.
. .
. .

Anh vừa điều hành cty, tối rồi lại đến quán CC độ để làm socôla! Thực ra anh đã được nhiều đầu bếp làm socôla nhận rằng chỉ trong 3năm, anh thực sự quá tài giỏi trong việc làm socôla này!

.

.

Quay lại với cuộc nói chuyện giữa anh và Chi! Sau khi nghe được lời đề nghị của cô, anh không về gì là từ chối! Cô nói đúng đã rất lâu rồi cô chưa về thăm gia đình của mình bên Mỹ! Việc ấy cô hoàn toàn nên làm.

-Tất nhiên rồi, em có thể về! Ba mẹ em sẽ lại rất vui khi được gặp lại con gái của họ! Gửi lời chúc sức khỏe của anh luôn nhé// Anh cười nhẹ với cô! Cô thật sự quá mệt mỗi khi phải cùng anh làm biết bao chuyện rắc rối của mấy năm qua! Giờ là lúc cô thoải mái-À!...còn chuyện ở CC độ cứ để anh lo, em không cần phải lo lắng đâu! Trưa hôm nay anh sẽ qua thăm quán!!!

.

.

.

Nghe anh nói, Chi cũng phần nào đỡ lo! Vui vẻ mà tạm biệt anh, rồi sắp xếp chuyến bay sang Mỹ...

Chi bước ra khỏi phòng! Vẫn là anh đang ở một mình! Căn phòng này anh đã làm việc rất nhiều, tối lại mò đến quán CC độ để chuẩn bị socôla cho khách, vẫn luôn thực hiện hy vọng của mình! Có lúc hy vọng ấy khó đến nỗi, anh thật sự muốn từ bỏ! Nhưng anh yêu Châu nên tất cả anh sẽ luôn cố gắng!

“Reng...reng...” Dập tan không khí tĩnh lặng của căn phòng! Tiếng điện thoại bàn reo lên một cách oai oái!

.

.

.

.

Nhấc điện thoại lên

.

.

.

-Alo!

.

.

.

.

-Thưa Tổng Giám Đốc, ở bệnh viện đã có người thông báo rằng bằng đăng kí cần đôi mắt của ngài đã được một bệnh nhân khác ký và đồng ý phẫu thuật!

.

.

.

.

Nghe qua, anh thật sự mà mừng hết lớn! Bao nhiêu năm, nếu tính luôn từ lúc 4tuổi cho đến giờ đã là 17 năm rồi! Cuối cùng, người thay mắt mà anh cần nhất cũng xuất hiện và giúp đỡ...

.
. .
. .

-Cậu nói thật chứ!

.
. .
. .

-Nhưng mà...ông ta nói rằng trong 1tuần phải làm phẫu thuật liền nếu không cái hợp đồng đó xem như bị hủy

.
. .
. .
. .

-Tôi biết rồi!// Đặt điện thoại lại vị trí cũ, anh thở dài! Người tình nguyện thay đôi mắt đã có nhưng hiện giờ em đã ở đâu hả Châu! Em lại phải trốn tránh anh như vậy à ?!

.
. .
. .
. .

Nếu một ngày trong lành, em và anh tình cờ gặp lại nhau! Đó có thể em là “định mệnh” không?

.
. .
. .
. .

Em và anh, nơi hai con người khác nhau! Nhưng là vì điều gì đó mà người trốn tránh lại là em!

.
. .
. .
. .

Vì thế em mong, chúng ta đừng nên có thứ gọi là “Định mệnh”!

.
. .
. .
. .

Mặc cho bao nhiêu câu hỏi là “Không lẽ là yêu?!”

.
. .
. .
. .

Thì câu trả lời duy nhất là : Đã muộn khi nhận ra bạn cần phải trả lời câu hỏi này rồi! Không kịp nữa rồi!

.
. .
. .
. .
. .

Đây là bức thư cuối cùng mà tôi nhận được của Radio này!

Trả lời biết bao nhiêu câu hỏi của các bạn, tôi lại thấy có sức sống cho tương lai hơn!

.
. .
. .

Mặc cho trước mắt tôi chỉ là bóng tối .

.
. .
. .

Thì tôi vẫn cảm thấy ổn!

.
. .
. .
. .

Tôi sẽ tập quen với tất cả sợ hãi

.
. .
. .
. .
. .

.
“Cảm ơn các bạn đã lắng nghe radio R9.m hôm nay! Xin chào tạm biệt”

Đặt tai nghe xuống, tôi hoàn thành xong công việc của mình là trả lời tất cả những câu hỏi mà Thảo đã nhìn và đọc lại cho tôi nghe!

.
.
.
Vừa xong, bàn tay tôi được một lực mạnh gì đó mà đừng đưa lia lịa! Và tôi đây thừa biết, chủ nhân của cái hành động dễ thương này là ai !!!

.
.
-Thảo!!! Gì thế em??

.
.
.
-Chị!Chị!Chị!.... // Thảo cười khút khít, và vẫn huyền huyền cái hành động mắc cười ấy!

.
.
.
-Sao!?

.
.
.
-Đi ăn socôla với em nha chị! Em mới tra trên mạng thấy một quán socôla rất nổi tiếng!!! Em khao... em khao!

.
.
.
Tôi đây vẫn đang mơ hồ, vẫn đang cười thâm trong lòng khi nghe đến cái tên ” SÔCÔLA ” !!! Và ý định sẽ đưa mỗ ra mà trả lời ” Ok ”

.
.
.
Nhưng Thảo không cho tôi làm điều đó!!! Cô bé một mực cái kiểu tự hỏi đối phương và tự trả lời dùm đối phương luôn ! :D

Thảo cầm lấy mắt kính đen đeo cho tôi và nắm lấy tay tôi, kéo lên chiếc taxi gần đó...!!!

.
. .
. .
. .
. .
. .

-A ww!!!

Tiếng la động đất động trời của Thảo bỗng làm tôi và bác tài xế giật mình!!!

.
.

-Gì thế? Chuyện gì?// Tôi hốt hoảng, chen vào giọng la của Thảo là những câu hỏi linh tinh của tôi! Tạo nên một dàn hợp xướng hại màng nhĩ!!!

.
. .
. .
.

-Em lỡ quên trả lời một bức thư rồi chị ơi!!!!

.
. .
. .
.

-Vậy thì sao!...

.
. .
. .
.

-Thì em sợ nên em la lên !!!

.
. .
.

-Chỉ vì lí do đó?!

.
. .
. .
.

-Vâng!!!

.
. .
. .

Tôi và anh tài xế im lặng, mặt đờ ra đến tận xuống đất! Một chuyện nhỏ nhoi như vậy mà la òm trời!!!

.
. .
. .

-Em đọc chị nghe bức thư đó thử xem!!

.
. .
. .

-Dạ! Em đọc đây!

.
. .
. .
. .

Sài Gòn to lớn hay Việt Nam có nhiều người đến mấy! Dù cho là cả khắp thế giới này thì anh vẫn tin... tin vào Trái Đất này là hình tròn! Một vòng tròn luôn luôn xoay, thêm vẫn ở gần bên anh đúng chứ?!

.
. .
. .

Anh sẽ là người tìm ra em!?

.
. .
. .

Nếu như anh gặp em! Thì ... anh sẽ chẳng bao giờ đánh mất em lần nữa!

.
. .
. .

Đừng tránhanh nữa!/? Anh cần em!

.
. .
. .
. .

Thảo gấp bức thư lại rồi đục vào tay tôi ra hiệu rằng hết rồi!

Tôi ngỡ người khi nghe Thảo đọc nội dung của bức thư này!!! Nó thực sự quen thuộc...

.
. .

-Ai viết bức thư đó vậy!

.
. .

-Yahh! Không có tên chị ơi!!!

.
. .

Vô danh sao! Giấu tên sao??? Tôi không quan tâm!

.
. .

-Tới nơi rồi!!!// Giọng nói của bác tài xế cắt đứt bầu không khí lúc giờ!

.
. .

Nhanh sau đó là Thảo kéo tay tôi ra khỏi xe!

.
. .

Hai đứa đứng trước quán và nhìn! Nhưng sự thật là chỉ có mình Thảo nhìn thôi! Tôi chỉ làm kẻ cho có lệ :))

.
. .

-Tên quán là gì vậy em!?

.
. .

-Là CC độ ! Đúng như những gì em tra trên mạng! Quán rất to và thiết kế rất đẹp và trang nhã!

.

.
. .
.

-Vào thôi!!! // Thảo hôn hử kéo tôi vào bên trong!!!

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
.

Ngồi vào vị trí nào đó trong quán vì dường như quán rất đông! Sỡ dĩ là tôi nghe rất nhiều tiếng người nói!!!

.
. .
. .
.

-Gọi đồ đi em!// Không chần chờ, tôi kêu Thảo nhanh chóng gọi chị phục vụ!

.
. .
. .
. .
. .
.

-Dạ!!!// Giọng Thảo vang lên một cách nhanh chóng làm tôi mừng mà cảm sẵn muốn-Cậu chủđếnrồià!!!//
Tôi đứng hình khi nghe câu nối tiếp của từ “Dạ” của Thảo là một câu chào cậu chủ của rất nhiều người!!!

.
. .
. .
. .
. .
. .
.

Anh bước vào quán, trước bao nhiêu con mắt thèm thuồng, ngưỡng mộ của mọi người!!! Thanh danh, tên tuổi, nhan sắc của anh hoàn toàn ai cũng biết!!! Anh là Lâm-Tiết-Hải cơ mà!!!

Anh bước vào trong phòng bếp, tránh đi đôi mắt nhiều người!!! Nhìn nhân viên đang tót hành làm việc bận rộn, anh thật sự không đành lòng!

-Đưa tôi cuốn sổ order và tờ menu!!!

.

.

.

.

.

-Thưa cậu chủ, cậu không cần phải làm đâu!// Từ trong đám nhân viên, chị bếp trưởng bước ra, can ngăn anh lại!

.

.

.

-Nhanh lên!!! // Cậu la lên, khiến tất cả nhân viên và chị bếp trưởng sợ sệt mà đưa ra cuốn sổ và tờ menu ngay! Tất nhiên, có chết cũng không dám cãi lời anh... anh là Boss mà

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Tôi suýt nữa là ngủ luôn trên bàn! Và con bé Thảo cũng thật thà mà trườn dài trên bàn một cách ngon lành. Nghĩ lại thì có thật sự là nơi đây bán socôla cho khách không đó!!!

.

.

.

.

.

-Quý khách muốn mua gì ạ!// Tiếng nói của một người đàn ông, nhẹ nhàng, lịch sự và trưởng thành khiến tôi ngồi dậy!!!

.

.

.

.

.

-Dạ... dạ!!!// Tôi bối rối, giật tung cả lên! Tại sao lại hỏi tôi chứ!?

.

.

.

.

Anh chuốc vào tay tôi tờ giấy nào đó!!!

.
.

-Menu đây ạ! Quý khách xin gọi loại sôcôla muốn ăn!

.
.
.

Tôi cầm tờ giấy lên, lu mờ mà nhìn! Có thấy gì cơ chứ!?

.
.
.
.
.

-Xin lỗi, quý khách cầm ngược rồi!!!!// Sau lời nói khiến tôi nhục nhã đó là một hành động hết sức vô lý là nắm lấy tay tôi!-Tay quý khách sao lại rung thế ?

.
.
.
.

Và tất yếu phản xạ của tôi là lùi lại! Nhưng đang ngồi trên ghế thì lùi lại sẽ ra sao!!! 3 giây nhanh chóng tôi ngồi bệt xuống sàn, chiếc mắt kính bị tác động mà rơi ra, trước sự chứng kiến của nhiều người, tôi nhục mặt mà đờ người! Và hình ảnh tôi lúc này cũng được ai đó nhìn thấy! Là anh...

.
.

-Tôi xin lỗi! Xin lỗi.... Thật ra thì anh có thể hỏi cô bé ngồi kế tôi không? Mắt tôi không thấy được...

.
.
.
.
.

-Em?! Là em sao!?!?!_____

End chap :3

Heo đã rachapsau khi bị mấy bạn trát tã đủ điều. Nào là “Chờn nào rachap vậy Heo?”, “Newchap Heo ơi!” Nhưng Heo thích thế :D

Còn 2,3 chap nữa là kết thúc truyện rồi! Các bạn ráng xem hết nha!

Lưu ý Đọc xong nhớ quăng cái cmt cho Heo, cho Heo nha!!! Heo hóng cmt của mấy bạn

34. Chap 34: Em Là Lâm Phu Nhân Của Anh?!

Khuôn mặt đỏ! Giọng nói đỏ! Anh thực sự không thể nhầm được!

.
. .
. .
. .
. .

-Là em!? Là em sao?// Anh ngồi bệt xuống sàn, đặt tay lên vai cô lắc nhẹ!!! - Cuối cùng anh cũng thấy em rồi. Thấy rồi!!!

.
. .
. .
. .

Anh sà đến ôm cô, ôm cô rất chặt! Chặt đến nỗi không có một không khí nào chen vào được...

.
. .
. .
. .

-Anh...???

.
. .
. .
. .
. .

-Là anh đây!!! Hải đây! Anh sẽ không đánh mất em lần nào nữa. Nhất định là như vậy!!!

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Tôi ngồi thững thờ, lắng nghe từng câu nói của anh!!! Để anh được yêu thương như ngày nào!!!

.

.
.
.
.
.
.

Nhưng tôi không thể!!!

.
.
.
.
.
.
.

-Anh là ai?! ... Tôi không biết anh!?

.
.
.
.
.
.

Anh ngỡ người nhìn cô! Lời nói của cô dường như hàng ngàn, hàng vạn con dao giết chết trái tim anh! Tại sao lại như vậy?

.
.
.
.
.

-Em rút cuộc lại muốn xa anh lần nữa sao!? Đừng như vậy mà!?

.
.
.
.
.

-Tôi đã nói không quen anh mà!!!... Đừng lại gần tôi nữa được không!!!

.
.
.
.
.

Tôi vội đứng dậy, chạy đi!!!

.
. .
. .
. .
. .

Mặc cho tôi chỉ thấy toàn là bóng tối!

.
. .
. .
. .

Tôi cũng phải chạy!!! Anh không thể yêu một người “mù” như tôi!!!

.
. .
. .
. .
. .

Không thể được!!!

.
. .
. .
. .
. .

-Châu!!! Đừng chạy nữa..... Em không thấy đường mà!!! Dừng lại đi...// Anh chạy theo cô! Anh đã nói rằng “không đánh mất cô một lần nữa cơ mà”!!! Vì thế anh sẽ không bỏ cuộc.

.
. .
. .
. .
. .

-Anh đừng chạy theo em nữa mà!!! Anh không thể yêu em được!!! // Nhận thấy anh đang chạy theo, tôi cứ chạy...vô phương hướng!!! Anh cứ như thế ... anh làm tôi khóc mất!

.
. .
. .
. .
. .

-Tại sao? Là vì em không nhìn thấy được sao!

.
. .
. .
. .
. .

- Đúng đấy!!! Bởi thế xin anh đừng cố tìm thấy em nữa!... Xin anh hãy xem như hôm nay chưa từng thấy em! Quên em đi, có được không?!

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

* Tóc ...tóc... * Mưa

.
. .
. .
. .

Mưa sẽ rơi! Mưa đang rơi! Nó đang giấu đi nỗi buồn của em đâu đó!

.
. .
. .

Giấu đi giọt nước mắt của em! Giấu đi tình yêu của em!!!

.
. .
. .
. .
. .

Mưa ơi! Hãy xóa hết đi!!!

.
. .
. .
. .
. .

-Em đứng lại đó!!! Đứng lại nói chuyện với anh!// Anh thét lên! Là giữa cơn mưa lớn!

.
. .
. .
. .
. .

Chả biết vì sao, tôi lại vô cớ nghe lời anh mà đứng yên !!! Tôi cứ thế đứng trên vỉa hè, phía sau tôi là con đường lớn, rất nhiều xe!!! Quay lại đằng sau, là phía anh...

.
. .
. .
. .
. .

-Em đừng như vậy..... Có người sẽ thay mắt cho em rồi! Anh tìm được cho em rồi...

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Tóc.... tóc...

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

-Anh nói dối!!!

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

-Không ai lại muốn thay mắt cho em cả! Chỉ một mình anh.....Duy nhất một mình anh mới chấp nhận làm điều đó. Nhưng em không muốn như vậy!

.

.
.
.
.

Mưa lớn, mưa tầm tã, mưa xối xả, mưa trút hết lên người tôi và anh!!! Nơi đôi mắt anh và tôi lúc giờ đây nước mắt!!!

.
.
.
.
.
.

-Em đừng như vậy nữa mà! // Anh tiến lại gần cô, rồi ào chạy đến dự sẽ giữ cô lại... Nhưng !

.
.
.
.

-Anh đừng lại đây!!! // Nghe tiếng chân anh, tôi bất giác lùi lại!

.
.
.
.
.
.

-Không được lùi!!! RẤT NGUY HIỂM...

.
.
.

Anh chạy nhanh đến chỗ cô!

.
.
.
.

Tôi vẫn lùi...

.
.

.

.

.

Và rồi!!!

.

.

.

.

.

Bíp bíp *Rầm!!!*

.

.

.

.

.

Tôi nằm dài ngay bên kia đường! Cánh tay tôi rướm máu một đường dài!

.

.

.

“Cấp cứu! Mau gọi cấp cứu!”

“Chảy máu nhiều quá”

.

.

.

Tôi thững người ! Lắng nghe người ta nói!

.

.

.

Anh!!! Anh là người đẩy tôi!

.

.

.

.

Anh đẩy tôi ra khỏi chiếc xe đó! Anh lại là người đã cứu tôi!!!

.

.

.
.

”Cùinè! Bà có tình cảm với tôi chưa?!

Cùinè! Tại sao bà lại ngốc đến nỗi không nhận ra được tình yêu của tôi chứ!

Cùilà! Anh yêu em!!!”

.
.
.
.
.
.
.

-Em yêu anh!!! Em yêu anh// Gào thét! Rồi khóc! Tại sao bây giờ tôi mới phải nhận câu này chứ! Tại sao tôi lại muốn nói dối rằng không thể yêu anh trong khi điều đó là không thể! Tại sao?!

.
.
.
.

Anh ấy lại cứu tôi!!! Là tôi bắt anh ấy phải làm như vậy! Tôi hại anh!!! Là tôi...

.
.
.
.

-Xin anh mà! Hãy giữ em lại như lúc nãy đi! Hãy hỏi rằng em có yêu có anh không đi! Làm ơn đi mà! Hãy gọi em là “Cùì” đi mà! Em xin anh đó!!! Anh đâu rồi chứ?

.
.
.

Là tiếng nói của đám người trên đường, là tiếng xe, còi xe kêu inh ỏi, là tiếng mưa ào ào xối xả!

.
.
.
.
.

Nhưng anh lại không nghe tiếng gào thét của tôi!!!

.
.
.

.

Tôi lại mất anh!

.

.

.

Những gì tôi làm là tôi muốn tốt cho anh nhưng rồi cuộc kết quả vẫn như vậy! Là tôi hại anh!

.

.

.

.

17 năm qua! Tôi chỉ mang lại cho anh đau khổ!

.

.

.

.

.

-Anh chết rồi ư?! Anh không kêu em dừng lại nữa sao! Không kêu tên em nữa à? Em không cho anh chết!
Anh không được chết đâu!? Không được!

.

.

.

.

.

.

Định mệnh!!! Đã nói rồi! Anh và em có định mệnh đó!

.

.

.

.

.

Chúng ta không thể nào xa nhau được!

.

.

.

.

-Sao anh lại chết được chứ! Anh đã nói là phải tìm được Cùi mà!// Từ phía sau! Giọng nói khàn khàn, trầm
âm quen thuộc phát lên.

.

.

.

.

Một sự ấm áp chuyển vòng qua cổ tôi!

.

.

.

.

.

Giọng anh!!!!???

.

.

.

.

-Anh

.

.

.

.

.

-Cô ngốc này! Anh chưa có chết cơ mà! Sao lại khóc sưng cả mắt lên đấy! // Anh nhẹ nhàng ôm vòng qua cổ cô! Lấy tay gạt đi những giọt nước mắt trên má cô! -Nhìn xem, mắt em sưng lên thật rồi nè!!!

.

.

.

.

.

Vâng, đó là anh! Anh đang ôm cô, đang nói chuyện với cô! Anh luôn đứng sau cô cơ mà... Làm sao anh lại có chuyện “chết chóc” ở đây chứ

.

.

.

.

.

-Anh! Là anh... Có thật sự là anh không!?!// Tôi vội vàng quay người lại, ôm lấy vật thể to lớn đằng sau! Lòng ngực này, sự ấm áp này!-Là anh rồi!!! ...

.
. .
. .

-Nguyên do gì mà anh lại chết được hả cô Cùi ngốc kia !!!

.
. .
. .

Anh xoa đầu cô! Thực sự là những gì mà cô đã nói lúc này, đã khóc vì anh lúc này... tất cả đều được thu vào tầm mắt anh!!! Anh có thể là người hạnh phúc nhất ngay bây giờ!

.
. .
. .
. .
. .

-Tại....tại em nghe thấy tiếng người ta la lối, nói kêu cấp cứu, rồi còn chảy máu nữa! Em nghe tiếng xe dừng mà!!! Em nghĩ là anh....do lúc này anh đã cứu em mà !!!

.
. .
. .
. .

Tôi ngập ngừng, cạ đầu và ngực anh mà thút thít!!! Thực sự là tôi nhớ anh, nhớ anh đến chết được...

.
. .
. .
. .

-Đúng là suy nghĩ ngốc quá cô à! Lúc anh đẩy em, anh cũng bay theo em luôn mà! Với tiếng xe dừng đó là do tài xế bất ngờ quá nên rẽ sang hướng khác đâm trúng xe nước mía bên đường thôi mà!!!

.
. .
. .
. .
. .

Một câu chuyện đau khổ! Trong phút chốc chỉ là câu chuyện mắc cười về xe nước mía! Tôi quá ảo tưởng rồi!

.
. .

.

.

.

-Là vậy sao?? // Tôi ngẩng đầu ngồi dậy, nước mắt lại tràn má! Đó là nước mắt của sự hạnh phúc!

.

.

.

.

.

.

Và lần nữa, anh sà đến ôm cô vào lòng!!!

.

.

.

.

-Rắc rối, chạy trốn thế đủ rồi! Về với anh đi! Ở bệnh viện đã có người tình nguyện thay mắt cho em rồi!!!

.

.

.

.

.

-Anh nói thật chứ!!!

.

.

.

.

-Tất nhiên là thật rồi! Còn không tin tưởng tôi nữa hả LÂM PHU NHÂN?

.

.

.

.

.

.

Lâm phu nhân? Là....

.

.

.
.

-Yahhh!!! Ai làm Lâm phu nhâ....m..mmm

.
.
.
.
.

Anh hôn cô! Không từ chối được đâu! Nụ hôn này là lời thề cho cô! Cô sẽ là vợ của anh!

.
.
.
.
.
.

Tôi và anh trao nhau sự ngọt ngào của đôi môi!!! Là nụ hôn kiểu Pháp nồng cháy....

.
.
.
.
.

Nếu bản thân nhiều lúc tự hỏi rằng “Không lẽ mình đã yêu anh/ cô ta?!”

Thì bạn đừng bỏ lỡ câu trả lời từ bản thân nhé! Đừng để nhận ra câu trả lời quá muộn!!!

Biết đâu, định mệnh sẽ lại đến với bạn dễ hơn!

Đừng giống như Châu, nếu bạn biết được câu trả lời thì mau mà chấp nhận nó đi. Chứ đừng đợi mấy năm sau mới trả lời câu hỏi đó như Châu nhé!

Biết đâu!!! Người ấy và bạn lúc nào đó cũng biết nhau thì sao :))) Hãy nắm giữ nó bạn nhé.

~Heo viết chap này có thể xem như là The end rồi nhưng Heo muốn một chap cuối thật là vui nữa, để gỡ lại những chap buồn trước đây mà! Mọi người muốn Heo viết không nè!

Nhớ cmt chap nhé :D Heo hóng cmt lắm nha!

35. Chap 35: The End (^ ^)

_____Mấy năm sau_____

.
.

.
.

-Xả oi!!! Xả nhìn xem bà xả mặc như vậy được chưa!!/ / Tôi cầm lấy chân váy rồi xoay xoay lắc lắc vài vòng trước mặt anh!!! Hết sức nũng nịu!

.
.
.
.

Sở dĩ hôm nay tôi lại “phá luật” mặc váy đều nguyên do là hôm nay đám cưới!!! Thế là tôi đây phải điệu đà, ỷ mị lại một chút!!!

.
.
.
.
.

Nhìn tôi lúc giờ không nhắm mắt, miệng cứ nhe ra mà cười thâm!!! Không cần hỏi cũng biết... anh Lâm thiếu gia ta đây mà!

.
.
.

-Bà xả à!!! Mốt mặc váy nhiều vào cho xả ngắm nha! Bà xả mặc váy nhìn đẹp lắm // Nói rồi, anh cùng với bộ vest đen đồ sộ kia ôm lấy cô, người vợ thân yêu của anh... Tay thì vuốt ve chiếc eo thon gợi cảm của vợ...

.
.
.
.

Và cảnh quen thuộc 24/24 mọi ngày lại xuất hiện!!!

.
.
.

Nụ hôn kiểu Pháp cháy bỏng lại bốc lửa!!!

.
.
.
.
.

-Yahh! Ba mẹ à!!! Đám cưới của chú Tuấn với cô Chi sắp đến rồi mà! Hai người lại hô hấp nhân tạo nữa sao???// Và khán giả ngây thơ quen thuộc luôn xem cảnh này mỗi ngày chính là Mì!

.
. .
. .
. .
. .

-À Mì!!! // Giật mình. Tôi và anh luyện tuyến rời nhau! Nhiều lúc có con nhỏ cũng phiền phức đủ điều!!!!-Tại mẹ con mệt trong người... nên ba mới giúp mẹ hô hấp thôi mà // Anh nhìn con mình rồi cười xấu hổ, nói dối con nít như vậy thật sự là không nên!!!

.
. .
. .

-Mệt gì mà ba mẹ cứ hô hấp nhân tạo mãi thế!!! Ba có xạo con không đó...Chút nữa đi ăn cưới dè là con lên hỏi Du Dồ nè! // Mì nhăn nhó nhìn ba mẹ mình! Cảnh này khi nào mới kết thúc đây chứ! Ngày nào cũng thấy hai người nước miếng tùm lum! Ồ dơi! Đã vậy tối sợ ma muốn ngủ chung với mẹ, cũng bị ba đá ra khỏi phòng! Bảo người ta lớn rồi...4tuổi mà lớn gì chứ! Ba mẹ thật sự có vấn đề...

.
. .
. .
. .

Sau một hồi giải qua thích lại với đứa con dữ như mẹ và khôn như ba nó thì thật là nhũn não mà!!! Yêu đương cũng phải tránh con nít sao.

.
. .
. .
. .

Giờ thì cả nhà mới an tâm mà lên xe tới giảng đường!!!

.
. .
. .
. .
. .

Giảng đường

-Con đồng ý ạ // Sau lời đồng ý của Tuấn, Chi an nhàn mà nói câu y hệt như vậy trước bao nhiêu cái vỗ tay chúc mừng!!!

.
. .
. .

-Vậy từ giờ ta xin nói rằng: Hai con đã trở thành vợ chồng với nhau!!! // Tiếng cha sứ vang lên, như lời tuyên bố hạnh phúc nhất của cặp đôi này!

.
.
.
Ngay bên dưới, tôi-anh và Mì ngồi với nhau cũng vỗ tay quyết liệt!!! Thật sự xin chúc mừng họ ...

.
.
.
.
.
-Ba mẹ!! Chú Tuấn với cô Chi quen biết thế nào với hai người vậy!// Câu hỏi hết sức bình thường của trẻ nhỏ nay lại biến thành cuộc cãi vã đáng yêu của tôi và anh!

.
.
.
-Là bồ mẹ~Là ghê ba !!! // Vâng ba mẹ của bé Mì rất biết cách đùa con nó ~^O^~

.
.
.
.
Nhưng Mì lại nghĩ hoàn toàn khác !!!

-Chú Tuấn là ghê ba hả! Cô Chi là bồ mẹ
à???

.
.
.
.
Lạy con! Van con !

.
.
.
-Mì à! Con khôn giống mẹ con ghê!// Hoàn toàn không có mục đích tốt, chủ yếu chỉ xéo cô đây mà!

.
.
.
-Anh !!! // Tôi nhăn mặt nhìn anh! Được rồi, khuya nay để xem tôi hành hạ anh đi không nổi cho xem!

.
. .
Nghĩ lại cũng “duyên” thật! Tôi và anh bây giờ đã có bé Mì rồi! Và bây giờ đây hai người bạn thân nhất của tôi và anh cũng đến với nhau! Trải qua nhiều năm: Yêu đương,Hiểu lầm,Bệnh hoạn... Bây giờ bốn người vẫn sống tốt, vẫn là vợ chồng với nhau!!!

.
. .
-Tôi chuẩn bị ném bông đây!!! // Tiếng Chi vang lên! Vâng đây là tiết mục được yêu thích nhất của các bạn ”chưa có dờm ngó”! Vì sẽ dĩ theo nguyên cố nào đó là ai chụp được bông cưới mai mốt cũng sẽ được đám cưới ! Nhảm nhí :)))

.
. .
Này nhá, tôi và anh không thèm quan tâm đâu, đứng từ đằng xa nhìn là được! Chụp bông làm gì cho khổ cái thân! Tôi và anh đã hạnh phúc như vậy cơ mà !!!

.
. .
Nhưng có một ai không như ba mẹ nó!!!

-Con muốn chụp bông! Cho con...cho con! // Khó chịu, không muốn đứng đằng xa cùng ba mẹ! Mì chạy tới đó,chen vào đám đông mà nhảy lên nhảy xuống, gào thét điên loạn! Đây có phải là cô bé 4tuổi.

.
. .
Tôi và anh nhìn Mì, mặt ngu hơn “Bò” (?)!!! Tóm lại là tại sao Mì lại muốn chụp bông chứ ???

.
Không đơn giản chỉ là tôi với anh, ai ai cũng đang hướng mắt về phía con bé! Chi đang trong tình thế chuẩn bị ném bông khi thấy Mi xong chỉ biết đứng đó nhìn mà cười lớn! Thật quá đáng yêu!!!

.
.
.
-Nè!!! Mi dễ thương của cô. Lấy đi// Không kìm chế được nét đáng yêu này! Chi tự nguyện đem đưa bó bông cho Mi! Để mặc cho bao nhiêu người đau buồn khóc không thành tiếng!

.
.
.
Cầm bó bông trên tay...! Đôi mắt tròn xoe của Mi nhìn rồi trở nên long lanh lạ kì! Miệng tự vẽ lên đường cong dài rất đến mang tai!

.
.
.
-Yahhh!!! Ba ơi mẹ ơi con có bông rồi!!! Con đi với chú Bảo đây!! // Cầm lấy bó bông trên tay Mi chạy đi! Nhưng hơi bị khó! Ba em đâu cho làm chuyện đó!

.
.
.
.
-Đi đâu!? Lại muốn chú Bảo chở đi đâu?!// Anh nhăn nhó nhìn đứa con của mình, và không quên lườm Bảo kể bên!!

.
.
.
.
-Con đi ăn sôcôla với bạn!!! Quán CC độ của ba đó! Cho con đi đi mà... Mẹ à xin ba giúp con đi !!! Bờ lýyyyy....

.
.
.
-Nhưng mà bạn nào mới được! Trai hay gái!?

.

Câu hỏi này có lẽ mang tính chất khó nói! Và thế là... Mì nó sử dụng kinh nghiệm học võ 1 năm của mình mà đá thật mạnh vào trung tâm thành phố của ba nói!!! T^T (rất đau và nhói)

.

.

.

.

-Cho con đi đi mà!!! // Sau khi thoát được, Mì chạy lại ôm lấy chú Bảo!! Cầm vạt áo mà dụi dụi, nũng nịu tề le!!!

.

.

.

-Nhưng mà con đi với chú Bảo rồi thì hỏi ai chở mẹ với ba về// Tôi chạy tới vuốt ve hỏi thăm chồng mình đang vụng vẹo đôi chân để giữ nỗi đau lắng đi rồi cố ngăn Mì lại! Thiệt tình... tại sao lại cho nó học võ chi không biết!!!

.

.

.

.

.

-Dễ thôi! Ba mẹ tìm chiếc xe nào rồi vừa chạy vừa ôm nhau về nhà cũng được! Giống xe ôm á!!! Thôi nha, bạn ấy đợi con nãy giờ rồi...// Nói câu phũ phàng rồi quay mặt bỏ đi,kéo theo luôn tài xế và chiếc xe !!! Con nó giống ai mà có hiểu dữ thần vậy??? (Anh Hải và chị Châu không ngứa à?)

.

.

.

Tôi nhìn anh! Anh nhìn chỗ “đau”! Lắc đầu ngán ngẫm!

.

.

.

-Mì nó giống xã đó!!

.

.

.

-E thêm! Mì nó giống bà xã đó! Ngang bướng thấy sợ luôn!

-
-
-
-
-
-
-

Tôi và anh nằm trên chiếc giường lớn! Tôi nằm gác đầu lên bụng anh! Đưa anh mắt nhìn lấy chống mình!

•

•

•

-Tại sao lại nhìn ông xã dữ vậy!? Bộ chưa thấy người đẹp bao giờ à!?

•

•

•

-
-
-
-
-

-
-
-
-
-

•

.
. .
. .
. .
. .

-Thiệt không ???

.
. .
. .
. .
. .

-Bà xã nói thiệt mà!!!

.
. .
. .
. .

Giới hạn của đàn ông không có nhiều!!! Anh đóng sập cuốn sách lại! Tắt đi cây đèn ngủ rồi đến cô!!!

.
. .
. .
. .

-Yahh! Anh làm gì vậy??

.
. .
. .
. .

-Ông xã “Đói” rồi!!!

.
. .
. .
. .

Và cảnh tượng huy hoàng là Tối thui :)) Chỉ có cái mền to đùng nhích qua nhích lại!!!

.
. .
. .
. .

Và tiếng rên rĩ của ai đó ” A...aww U'.... Chồng à!!!”

.
. .
. .
. .
. .

-Ba mẹ à !!! Ba mẹ làm gì đó!Ồn quá con không học bài được! // Bên ngoài, Mì đập cửa ầm ầm! La lối điên dại làm cho cuộc hưng phấn vụt tắt!

.
. .
. .

-Con về học bài đi // Ba mẹ đồng thanh la lên!

.
. .
. .
. .

-Nhưng ba mẹ mở cửa cho con hỏi bài này với! Bài này khó quá!! Sao lại khóa cửa chứ? Ba mẹ đang làm gì? // Càng nói Mì bé con lại tức giận đập cửa... (Nhưng mà 4tuổi thì học cái Bò gì?)

.
. .
. .
. .

-Ba mẹ đang “tạo”em bé!!!!!! Về phòng ngay!!!

.
. .
. .
. .

~The end

~.
. .
. .
. .
. .
. .
. .

ChínhthứctruyệnKhôngglèlàyêu ?! Chấmdứta !!!

Heo cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện này 3-4 tháng qua!!! Heo cũng đã rất cố gắng rap! Xin vớt tay cảm ơn bản thân Heo và các bạn đọc giả :D

Chap cuối!!! Mọi người xin hãy tự về đây! Cmt ăn mừng với Heo nè!!!

Heo thực sự mong muốn truyện được 100k lượt view! Không biết được không nhưng Heo sẽ đợi!

Đừng nghĩ sẽ không gặp Heo nữa! Heo đang âm mưu truyện mới đây! Bảo đảm bao hòa và lãng mạn, biai nữa chính! Mọi người nhớ ủng hộ Heo nha!!!

Love ye

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-le-la-yeu>